NO: 1, 15 Temmuz 1982

Bolşevik Parti inşası için

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Çıkarken

"Bolşevik İşçi Koylu Kurtuluşu" adlı yayın organımızın Mayıs 1982'de çıkan son (37/8) sayısında

Bolşevik Parti inşasına hizmet edecek bir Merkez Yayın Organı için ileri!

şiarını atmış, **"BOLŞEVİK PARTİZAN"** ın hangi amaca hizmet etmek için çıkacağını açıklamıştık.

Aynı yazımızda *"NASIL BİR YAYIN ORGANI?"* sorusunu sormuş, ve bu soruyu şöyle yanıtlamıştık:

"Bizler, 'nasıl bir yayın organı?' sorusuna, en kısa şekli ile 'Lenin'in ***Iskra***'sı gibi bir yayın organı' cevabını veriyoruz. Nedir Lenin'ın ***Iskra***'sının özellikleri?

(Devamı s.2'de)

РОССИЙСКАЯ СОЦИАЛ-ДЕМОКРАТИЧЕСКАЯ РАБОЧАЯ ПАРТИЯ

ИСКРА

Hedefimiz: Iskra gibi bir Merkez Yayın Organı!

İşkence ve idamlar üzerine sınıf bilinçli proletaryanın tutumu

Ülkemizde askeri faşist rejim, düzen aleyhtarı yığınlara azgınca saldırıyor. Faşist cunta, karşı-devrimci yoğun ideolojik saldırının yanısıra, komunistlere, ilericilere, çalışan yığınlara, Turk olmayan ulus ve milliyet mensuplarına karşı, esas olarak fiziken yoketme; korkutup-sindirme araçlarına başvuruyor. Bu saldırı araçlarından **işkence** ve **idam etme** olayları, bugunun Turkiye'sinde çok önemli boyutlara ulaşmıştır.

Onıki Eylül rejimi altında işkence, Turkiye'de yaşayan yığınların gunluk yaşantısının bir parçası halıne gelmiştir. 12 Eylül öncesi donemde, daha çok polis ve asker karakollarında tek tek komunistlere, devrimcilere uygulanan işkence; bugun ozellikle Kürdistan'da, örneğin bütun bir koy halkına karşı uygulanan **kitlesel işkence** biçimini almıştır. "Gozaltına" alınan ilericiler gözaltı suresi içinde en ağır işkencelerden geçirilmektedir. İşkence tehdidi, mahkemeye çıkarılan devrimcilerin ve ilericilerin kafası uzerinde "Demokles'in kılıcı" gibi sureklı sallanmakta; mahkemelerde meselâ işkence altında verdikleri ifadeleri reddedenler, yeniden işkenceye çekilmektedir.

Öte yandan faşist Türk devletı, elıne geçirmiş olduğu devrımcı, ılerıcı sempatızan ve kadroları şu ya da bu şekılde katledıyor. Bırçok devrımcı ışkencelerde oldurulu yor; bazıları mevcut faşıst yasalara uygun bır bıçımde "resmen" ıdam edılerek oldurulıyor. Buna, yakın zamanda Istanbul Metrıs ve Dıyarbakır'da gorulduğu gıbı, zındanlardakı toplu yoketme metotlarını da eklemek gereklı.

Butun bunlar açık bır bıçımde karşı-devrım guçlerının sınıf çıkarları doğrultusunda, devrım isteyen yığınlara sınıflara karşı sınıf mucadelesıdır. Karşı-devrım, geçtığımız donemde her geçen gun duzen aleyhtarı mucadelesını yukselten ve mucadelesının boyutları duzenı tehdıt eder hale gelen emekçı yığınlara karşı saldırı halındedır.

Komunistlerın, karşı-devrımın bu noktalardakı saldırılarına karşı mucadele etmeleri bır gorevdır. Ancak bu, nıhayetınde, bır dızı gorev karşısında bulunan komunistlerın gorevlerınden bırıdır. Komunistler çeşıtlı bıçımlerde yerıne getırılmesı mumkun olan bu noktadakı gorevlerı, bırıncıl gorev ve bağlı ele almak zorundadırlar. İçınde bulunduğumuz donemde komunistler, butun gorevlerı içınde asıl halka olarak, bolşevık bır partının ınşası gorevını kavrıyorlar. Açıktır kı, somurüyu ortadan kaldıracak bir devrımın başarısının garantıleyıcısı; boyle bır devrımı başarıyla orgutleyebılecek bıçımde yetkınleşmış, devrımı başarıyla yonlendırebılecek şekılde Marksızm-Leninizm bılımıyle eğıtılmış, bolşevık bır partıdır. Komunistler çalışmalarının merkezine ışte boyle bır partının ınşası gorevını koymak zorundadırlar.

Komunistler devrimci-ilerici yığınlara ışkence edılmesının, onların çeşıtlı bıçım - lerde katledılmelerının ancak devrımın zaferıyle son bulacağını bılırler. Bu yuzden de, devrımcılerın katledılmesıne ve ışkencelere karşı mucadeleyı, proletarya onderlığındekı bır devrım mucadelesıne, onun gorevlerıne bağımlı kılarlar.

(Devamı s.8'de

İçindekiler

Çıkarken . . . s. 1

İşkence ve idamlar üzerine sınıf bılınçlı proletaryanın tutumu . . . s. 1

Devrım mucadelesi ve bugunku "barış hareketı" . . . s.11

Oportunist-Revizyonist cepheden . s.14

Fılıstın halkının haklı mucadelesi yokedilemez! . . s.21

FİLİSTİN HALKININ HAKLI MÜCADELESİ YOKEDİLEMEZ!

Yazısı s.21'de

Lenin, bu konuyu tartıştığı bir yazıda, böyle bir yayın organının kimlere yönelik yayın yapacağı sorusunu tartışırken, şunları söylüyor:

'Rusya'da bu 'işçi aydınları' şimdiden vardır. Ve biz onların saflarının devamlı çoğalması, onların içinden Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisinin önderlerinin çıkabilmesi için bütün gücümüzle onların sorularına tatmin edici cevaplar vermek zorundayız. Bu yüzden Rus sosyal-demokratlarının organı olmak isteyen bir gazete İLERİ İŞÇİLERİN SEVİYESİNDE olmalıdır. Bu gazete, seviyesini yapay olarak düşürmemeli, tam tersine seviyesini devamlı yükseltmelidir. Bu gazete uluslararası sosyal-demokrasi-nin bütün taktik, siyasi ve teorik sorunlarını izlemelidir. Ancak bu şekilde işçi aydınlarının talepleri tatmin edilecek ve bunlar Rus işçi davasını ve Rus devrimci davasını ellerine alacaklardır.

Sayıca az olan yönlendirici işçileri, geniş bir tabaka olan orta işçiler izler. Bu işçiler de samimiyetle sosyalizme inanırlar, işçi çevrelerinde çalışırlar, sosyalist gazeteleri ve kitapları okurlar, ajitasyon çalışmalarına katılırlar ve bir önceki tabakadan, yalnızca, sosyal-demokrat işçi hareketinin bağımsız yöneticileri olmadıkları için ayrılırlar. Parti organı olan gazetedeki bazı yazıları orta işçiler anlamayacaktır. Orta işçi, gazetede işlenen karmaşık teorik veya pratik bir sorunu tam olarak kavramayabilir. Bundan çıkacak sonuç, gazetenin bu kitlenin bilinç seviyesine inmesi olamaz. Tam tersine, bu gazete, bu kitlenin bilinç seviyesini yükseltme ve bu kitlenin içinden yönetici işçilerin çıkmasına yardımcı olma görevine sahiptir.

..

Orta işçi tabakasının ardından, çok geniş bir geri işçiler tabakası gelir. Bir sosyalist gazete bu işçiler için tümüyle veya tümüne yakın bölümüyle anlaşılmaz olabilir. ... Ama bundan, sosyal-demokrat gazetenin kendisini bu işçilerin seviyesine uydurması gerektiği sonucunu çıkarmak anlamsızdır. Bundan çıkarılacak sonuç, bu işçiler için başka ajitasyon-propaganda araçlarının kullanılması gerektiğidir.'
(Rus sosyal-demokrasisi içinde geriye doğru giden bir akım, 1899, Lenin, TE, Alm., c.6, s.275/276)

Yani öyle bir yayın organı ki, önüne öncelikle 'ileri işçilerin' sorularına tatmin edici cevaplar verme görevini koyacak: uluslararası komünist hareketin bütün siyasi ve teorik sorunlarını izleyecek. Öyle bir yayın organı ki, amacı, en ileri işçileri, 'işçi sınıfının devrimci davasını kendi ellerine alabilecek' şekilde eğitmek. İşte bizim ihtiyacımız olan siyasi yayın organı, böyle bir yayın organıdır." (Bolşevik İşçi Köylü Kurtuluşu, S. 37/8, s.4/5)

Bugünkü durumumuzu tespit ettikten sonra şunları soylemiştik:

"Şurası herkes tarafından bilince çıkartılmalıdır ki, bugün Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrama konusunda en üstten en alta kadar sığlık vardır. Oportunistlerle aramızda karşılaştırma yapıldığında bizim daha iyi durumda olmamız, bu gerçeğin üzerini örtmemelidir. Bu durumumuz tabii ki yayın organlarına da yansıyacaktır. Lenin in *ISKRA*'sı, bizim için süreç içinde varmak istediğimiz bir **HEDEF**'tir, bugünden GERÇEK değildir. O hedefe varabilmek için, bütün yoldaşlara, bütün ileri bilinçli işçilere çok görev düşmektedir. Biz bütün yoldaşlarımızı bu bilinçle, **BOLŞEVİK PARTİZAN** siyasi yayın organımız olarak çıkmaya başladığı andan itibaren, onu her geçen gün daha da yetkinleştirmek için görev başına çağırıyoruz!"
(agy, s.6)

Aynı yazımızda, **geçmişte yayın organı konusunda yaptıklarımız** ve **Merkez Yayın Organımızın isminin ne olması** gerektiği üzerinde de durmuş ve şunları söylemiştik:

"GEÇMİŞTE YAYIN ORGANI KONUSUNDA YAPTIKLARIMIZ -

Biz geçmişte, yayın organı konusunda, bugün ortaya koyduğumuz biçimde, görevlere bağlı, aralarında doğru bir şekilde öncelik-sonralık ilişkisi kurulan, berrak Marxist-Leninist bir yayın organı siyaseti tespit edemedik.

Partimiz İbrahim Kaypakkaya önderliğinde 1972'de kurulduğunda, Parti inşasının aşamaları konusunda berrak bir Marksist-Leninist görüşe sahip değildi. Buna bağlı olarak da doğru, Marksist-Leninist bir yayın organı siyaseti tespit edemedi. Bunun yanında, Şafak revizyonizmine tepki olarak, yayın organının önemini küçümseyen bir görüş de gelişmişti. İbrahim Kaypakkaya yoldaş 1972 sonlarında, yayın organının önemini küçümseyen bu görüşleri tespit etti; ve Partinin önüne yayın organı çıkarma görevini koydu. Bu yayın organını o öncelikle sosyalist bilincin taşıyıcısı olarak görüyordu. Ama yayın organının hedefi konusunda, onun hitap edeceği kitle konusunda. Parti inşasının içinde bulunulan aşaması konusundaki yanlış değerlendirmelere paralel olarak, bugün yapabildiğimiz berrak tespitleri yapamıyordu.

Partinin o dönemde bir Siyasi Yayın Organı çıkarma planı, hakim sınıfların Partimize yönelttiği yoğun saldırılar sonucu uygulanamadı.

Partinin yeniden toparlanma döneminde düzensiz olarak bölgesel yayın organları çıkarıldı. Bunlar öncelikle parti-içi tartışmaya hizmet eden nitelikte yayın organları idi. Dışa karşı ise bildiriler yayınlanıyordu.

Halkın Birliği hizibinden ayrıldıktan hemen sonra, bir bölgede çıkarılması planlanan bir siyasi gazetenin (*"HALKIN GÜCÜ"*) çıkarılması da, yapılan birtakım sol hatalar sonucu hakim sınıfların saldırısı üzerine, uygulamaya konamadı. 1978 Şubat'ında yapılan I. Konferansa kadar geçen merkezsiz dönemde, yine bölgeler düzeyinde iç yayın organları çıkarılmaya devam edildi. Bu iç yayın organları devrimci çevreye de ulaştırılıyor; hem teorik organın, hem siyasi organın, hem de belli ölçülerde ajitasyon bildirilerinin görevini üstleniyor; bu görevlerin hiçbirini de tam anlamı ile çözemiyordu.

Partinin bir bölgesinde, bölgenin özel durumuna uygun olarak, 1975'den bu yana, daha çok orta ve geri kitleye hitap eden bir kitle yayın organı da düzenli olarak çıkarılıyordu.

1978 Şubat'ında I. Konferansta yayın organı konusunda ilk kez merkezi bir siyaset tayin edildi. Bu siyaset, bugün tespit ettiğimiz siyasete yakın bir siyaseti, ama o gün Parti inşası konusundaki hatalarımızın, ve Partinin somut durumu hakkındaki yanlış değerlendirmelerimiz sonucu, bugünkü berraklıkta ve doğrulukta bir siyaset değildi.

O dönemde, önce bir Teorik Yayın Organı, ve süreç içinde bir siyasi gazete çıkarma kararı alınmıştı. Merkez Yayın Organının hitap edeceği kitle, vs. konusunda da Lenin'den alıntılarla sorunu esasta doğru koymuştuk. Yine Merkez Yayın Organının uzun süreli olması isteniyorsa, mutlaka illegal basım ve dağıtım ağının kurulması gerektiği; legal imkânlardan yararlanma ve fakat bunlara bel bağlamama konusunda doğru kararlar almıştık. Bütün bu kararların alınmasında, bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşlar tayin edici rol oynamıştı.

Diğer yandan, Merkez Yayın Organının nasıl yaratılacağı konusunda atılacak adımlar olarak, önce illegal bildiriler; daha sonra bunların illegal bir gazeteye dönüştürülmesi şeklinde bir yol tespit edilmişti. Bu da o günkü somut durumda doğru bir karardı. Ama aldığımız bu kararların, sorunun tam olarak kavranarak alınmadığı; bu kararların uygulanması içinde çıktı.

Kasım 1978'e kadar, Bölge Komitesi ve Merkez Komitesi imzalı bir dizi bildiri çıktı. Bunlar 1978 Kasım'ından sonra İşçi-Köylü Kurtuluşu başlığı altında çıkmaya başladı. Merkez Komitesinin aldığı bir kararla, Aralık 1979'dan itibaren İKK'ların çıkarılması bir bölgeye, Bolşeviklerin hakim olduğu bir bölgeye verildi. Ve bu tarihten itibaren, İşçi-Köylü Kurtuluşu numaralı olarak yayınlanmaya başladı. İşçi-Köylü Kurtuluşu, hatası ile, sevabı ile, tasfiyeci menşeviklere değil; Bolşeviklere aittir. Kasım 1978 ile Ocak 1981 arasında 28 sayı yayınlanan İşçi-Köylü Kurtuluşu'nun yazı kurulu bugün Bolşevik saflardadır. İşçi-Köylü Kurtuluşu, bugün bizim Merkez Yayın Organından beklediğimiz görevleri çözen bir yayın organı değildi. O, ileri işçileri daha da ileriletmek için yapılan propagandadan çok, geniş kitleleri seferber etmeyi amaçlayan, ajitasyon yapan bir yayın organı görünümünde idi. Yalnızca son dönemlerinde, Marksizm-Leninizmin ilkeleri konusunda yayınlanan bir dizi yazıda, belli ölçüde propagandaya yöneldi.

Ayrılıktan sonra, Bolşeviklerin yayın organları olarak, "Bolşevik Partizan" (teorik organ) ve "Bolşevik İşçi Köylü Kurtuluşu" çıkmaya başladı. Bu yayın organlarından Bolşevik Partizan altı sayı; Bolşevik İşçi-Köylü Kurtuluşu, bu sayısı ile birlikte sekiz sayı; ve iki özel sayı olarak çıktı. Kuşkusuz, bu yayın organları gelişmemizde önemli ve olumlu bir rol oynadılar; ve bugünkü doğru yayın siyasetimizi tespit etmede önemli bir ara aşamanın ürünleri olarak ortaya çıktılar. Ama bunların, bugün aşmamız gereken önemli hata ve zaafları da vardı. Bolşevik Partizan, — yaptığımız ideolojik-siyasi hataları bir kenara bırakırsak— herşeyden önce kollektif bir çabanın ürünü değildi. Partinin tümünün iradesini, ve tartışmasının sonucunu yansıtmıyordu. Bolşevik İşçi-Köylü Kurtuluşu'da bir Merkez Yayın Organının görevini tam olarak kavrayıp yerine getirmiyordu. Kuşkusuz biz bu yayınlar içinde bir dizi yanlış görüş de savunduk, ideolojik-siyasi hatalar da yaptık. Bizim bu hatalarımızı tespit etmemiz, ve yaptığımız hatalar konusunda özeleştiri yapmamız; önümüze koyduğumuz, geçmişin detaylı bir değerlendirilmesi görevinin önemli bir parçasıdır. Biz önümüzdeki dönemde bu görevi kollektif bir çaba ile adım adım çözeceğiz. Bu konuda attığımız her adım hakkında da çeşitli araçlarla bilgi vereceğiz.

İşte bizim geçmişte yayın organı konusunda yaptıklarımız kısaca böyle idi; ve yayın organları konusunda görüşlerimizin berraklığa kavuşması kabaca böyle bir süreç izledi.

NEDEN BOLŞEVİK İ.K.K. DEĞİL, BOLŞEVİK PARTİZAN?

Bugün gelinen aşamada, biz Merkez Yayın Organının adı olarak Bolşevik İşçi-Köylü Kurtuluşu'nu değil, ***BOLŞEVİK PARTİZAN***'ı seçtik. İkinci Konferansımız, gelen çeşitli öneriler arasından, Teorik Organın ismi olarak "***BOLŞEVİK***", Merkez Yayın Organının ismi olarak "***BOLŞEVİK PARTİZAN***"ı seçti. Ve Bolşevik İşçi-Köylü Kurtuluşu ismini kullanmama kararı aldı.

Bunun bir dizi sebebi vardır.

Herşeyden önce, özellikle **bugün** bizim, içinde bulunduğumuz durumda, bizim **işçi sınıfının siyasi partisi** olduğumuz; Merkez Yayın Organı ile öncelikle hedeflediğimiz kitlenin, **işçi sınıfının öncü kesimi** olduğunun vurgulanması gereklidir. Bugün sorun, öncelikle işçi-köylü ittifakının sağlanması değil; onu gerçekleştirebilmek için de önşart olan işçi sınıfının öncü ke

Çıkarken

siminin kazanılmasıdır. Başına Bolşevik eki de konsa, İşçi-Köylü Kurtuluşu adlandırması, bu görevlere uygun bir adlandırma değildir. Buna karşılık, ***BOLŞEVİK PARTİZAN*** isimlendirmesi, "Bolşevik Parti" sorununu, yani bugünün esas sorununu öne çıkaran bir isimlendirmedir.

İkinci olarak, İşçi-Köylü Kurtuluşu, bizim önderliğimizde çıktığı dönemde de, bir propaganda organı olmaktan çok, bir ajitasyon organı olma niteliği taşıyordu ve kitleler içinde böyle tanındı. Bu yüzden, yeni tipte bir yayın organının bu ismi sürdürmemesi daha doğru olacaktır.

Üçüncü olarak, biz İşçi-Köylü Kurtuluşu'nun başına Bolşevik eki koyup çıkarmaya başladıktan sonra, başını tasfiyeci İkinci Merkez Komitesinin çektiği menşevik hizip de İşçi-Köylü Kurtuluşu adı altında bildiriler ve yayınlar çıkardı. Onlar bu İşçi-Köylü Kurtuluşu ismi altında yaptıkları seviyesiz yayınlarla, İşçi-Köylü Kurtuluşu'nun ismini kelimenin tam anlamıyla rezil ettiler. Bizim önderliğimiz altında çıkan 28 sayı İşçi-Köylü Kurtuluşu, içinde o günkü yanlış görüşlerimizin ve kavrayış sığlığımızın ürünü olan bir dizi hatayı barındırmasına rağmen, hiçbir dönemde, menşevik hizibin çıkardığı İKK'ların seviyesine —daha doğrusu seviyesizliğine— düşmemiş, kitle kuyrukçusu propaganda yapmamıştır. Bu durumda bunlar, İşçi-Köylü Kurtuluşu isminı kullanılmaz hale getirdiler.

İşte bu sebeplerden, önümüzdeki dönemde Merkez Yayın Organımız düzenli olarak ***BOLŞEVİK PARTİZAN*** ismi ile yayınlanacaktır.

BOLŞEVİK PARTİZAN'I BOLŞEVİK PARTİ İNŞASINDA GÖÇLO BİR SİLAH HALİNE GETİRELİM! "
(agy, s. 6, 7)

Şimdi ÇIKARKEN, ***BOLŞEVİK PARTİZAN***'ın bu ilk sayısında bir kez daha **görevlerimizi** nasıl kavradığımız üzerinde durmak istiyoruz.

Görevlerin ne olduğunu doğru bir şekilde tespit edebilmek için **bugünkü durum**un ne olduğu konusunda berrak bir görüşe sahip olmak bir önkoşuldur.

BUGÜNKÜ DURUM

A) Uluslararası planda

Önce şunu tespit etmemiz gereklidir:
"Bugün içinde yaşadığımız çağ, halâ emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Bu çağın belirleyici özelliği; can çekişen kapitalizm olan emperyalizmin; kapitalizmin özünde var olan çelişmeleri; ötesinde devrimin başladığı sınıra kadar derinleştirmiş olmasıdır.

Bu yüzden, çağımızda, proleter dünya devriminin aşamalı bir şekilde gerçekleşmesi ve zafere ulaşması, artık bir ideal veya yönelim olmaktan çıkıp, çözümü gündemde olan bir sorun haline gelmiştir. Bu çağın niteliğini belirleyen; proleter dünya devriminin —geçici yenilgilere rağmen— durdurulmaz bir şekilde zafere ilerlemesi; buna karşı emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericiliğin —geçici zaferlere rağmen— durdurulmaz bir şekilde yıkılmaya gitmesi olgusudur.

Çağımızın bu niteliği; çağın niteliğini bilimsel bir şekilde ortaya koyan ve açıklayan büyük proleter önderler Lenin ve Stalin'den bu yana özde bir değişikliğe uğramamıştır. Ve bu nitelik, emperyalist sistem varlığını sürdürdükçe özde değişmeyecektir."
(AMLP—TKP/ML Ortak Açıklaması, Le-Ya yayınevi, Belgesel Yayınlar No:5, s.75/76)

Çağımızın bu **niteliğinin** kavranması, emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericiliğin —tarihi süreç açısından— durdurulmaz bir şekilde yıkılmaya gittiğinin kavranması, özellikle bugün açısından olağanustu bir önemdedir. Çünkü bugün olaylara **yüzeysel bir biçimde bakıldığında**, emperyalizm, sosyal emperyalizm ve gericiliğin, kısaca karşı-devrimin, devrimguçlerine karşı saldırı ve ilerleme, geçici zaferler kazanma durumunda olduğu görülür. Eğer yalnızca yüzeyde kalınır da olayların, olguların derinliklerinde var olan gerçek çelişmeler ve gelişme yönü görülmezse, emperyalizmin yıkılamayacağı gibi teslimiyetçi sonuçlara varılır. O zaman devrim perspektifi gözden kaybedilir; emperyalizm ile uzlaşma, onu 'barışçıl bir biçimde dönüştürme' planları, en adi türünden reformizm ve revizyonizm gündeme gelir.

Bugün kuşkusuz devrim isteyen kitleler içinde, onları bu hedeften uzaklaştıran esas akım, esas tehlike budur.

Bugün Vietnam'da, Kamboçya'da, Laos'ta, Tayland'da, Malaya'da, Filipinler'de geniş yığınların elde silah emperyalizme ve uşaklarına karşı direndiği, zaferler kazandığı 1970'lerin başındaki durum yoktur. Vietnam sosyal emperyalistlerin denetimine girmiş; dun Amerikan emperyalizmine karşı omuz omuza mucadele yürüttüğü Kamboçya'yı işgal etmiştir. Laos'ta, Tayland'da, Malaya'da, Filipinler'de karşı-devrim yerini geçici olarak sağlama almıştır.

Bugun Kültür Devriminden henüz yeni çıkmış devrimci bir Çin artık yoktur. Çin Halk Cumhuriyeti karşı-devrimin, gericiliğin bir kalesi haline gelmiştir.

Bugün Angola, Mozambık, Gine Bissau, Eritre, Zimbabwe'de geniş halk yığınlarının sömürgecilığe, ırkçılığa, emperyalizme karşı silaha sarıldığı 70'li yıllardaki durum yoktur. Buralardaki savaşlar —şımdılik Eritre dışında— emperyalizmle şu ya da bu ölçudeki uzlaşmalarla kapanmıştır.

Bugün Filistin kurtuluş hareketi İsrail siyonistlerinin saldırısı karşısında 'var olmak' mucadelesi verme durumundadır.

Latın Amerika'da ve Orta Amerika'da karşı devrim —Nikaragua ve El Salvador dışta tutulursa— yitirdiği bir dizi mevziyi yeniden ele geçirme "başarısını" gostermiştir.

Batının 'ileri' emperyalist ulkelerinde 1960 sonları/1970 başlarının devrimci gençlik hareketi pasifize edilmiş, 'kurumlar içinde uzun yürüyüş' ile bu devrimci hareket reformızm kanalına akıtılmış, ustaca duzene adapte edilmiştir.

Olgulara yalnızca yüzeyden ve tek yanlı bakılarak sonuçlara varılırsa, bu saydığımız olgular umutsuzluğa kapılmak için, "devrim olmaz" teorileri yapmak için yeterlidir. Ama bizler diyalektik materyalistleriz. Biz ler olaylara tek yanlı ve yuzeysel yaklaşmayız. Olayları, olguları kendi başlarına değil, **bağıntıları** içinde; durağan değil, **gelişmeleri** içinde inceleriz. Her olgunun, olayın içinde derinlerde duran ve gelişmenin itici gucu olan çelişmeyi bulup çıkarmaya çalışırız. Her olgunun içinde "yeni" olanı; bugün guçsüz olsa da gelişip guçlenmesi, eskiyi yenmesi kaçınılmaz olanı bulup çıkarır, ona dayanırız. Biliriz ki nicel birikimler nitel sıçramalarla değişime yolaçarlar. Biliriz ki sömürücüler ile sömurulenler arasındaki zıtlık uzlaşmazdır ve bu zıtlığın ortadan kalkmasının tek yolu sömürünün yok edilmesidir, bu ise sömürücü sınıfların yok edilmesini gerektirir. Ve tarih bu zorlu görevi onu çözebilecek tek sınıfa, proletaryaya yüklemiştir. Ve yine biliriz ki, proletarya bu görevi —geçici yenilgilere rağmen— mutlaka başarı ile yerine getirecektir. Tarih genel planda bu yönde akmaktadır. Karşı-devrimin geçici başarıları yalnızca bu akışın hızını etkilemektedir, ama akışı durduramamaktadır.

İşte Marksist-Leninist bir yayın organı olarak:

- *Görevlerimizden birisi bugün*
- *dünyadaki durumu ve gelişmeleri diyalektik materyalist*
- *açıdan aydınlatmak; diyalektik materyalist bakış açısını bütün olaylara uygulamaya ve kavratmaya çalışmaktır. Ancak böyle bir yaklaşım teslimiyetçi görüşlere (ama yalnızca teslimiyetçi görüşlere değil, ona tepki olarak doğan maceracı görüşlere de) karşı bizi silahlandırır.*

SÜBJEKTİF ETKENİN DURUMU

Uluslararası planda durumdan söz ederken, komünistler açısından yalnızca objektif durumun ortaya konması yeterli değildir. Bunun yanında subjektif durumun da ne olduğuna bakmak gerekir. Objektif durum ne kadar elverişli olursa olsun, eğer sübjektif etkenlerin düzeyi —yani işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyi— objektif durumun devrim için yarattığı imkânları gerçek halıne dönüştürmeye uygun değilse; işçi sınıfı onderliğinde bir devrimin gerçekleşmesi mümkün değildir.

- *İŞTE MARKSİST-LENİNİST PARTİ*
- *LERİN TARİHİ ÖNEMDEKİ GÖREVİ*
- *BU NOKTADA ORTAYA ÇIKMAKTA -*
- *DIR. MARKSİST-LENİNİST PARTİ*
- *LER İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ KİT*
- *LELER İÇİNE SOSYALİST BİLİN-*
- *Cİ TAŞIYAN, ONLARI İŞÇİ SINI*
- *FI ÖNDERLİĞİNDE BİR DEVRİM İ*
- *ÇİN BİLİNÇLENDİREN VE ÖRGÜT-*
- *LEYEN ARAÇLARDIR. MARKSİST -*
- *LENİNİST PARTİLERİN GÖREVİ ,*
- *İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ KİTLE-*
- *LERİN BİLİNÇ VE ÖRGÜTLENME*
- *DÜZEYİNİ, OBJEKTİF İMKANLARI*
- *GERÇEK HALİNE DÖNÜŞTÜRECEK*
- *DÜZEYE YÜKSELTMEKTİR.*

Soruna bu açıdan yaklaşıldığında durum nedir? Nedir Marksist-Leninist partilerin ve dünya Marksist-Leninist hareketi denilen hareketin durumu?

Bu soruya bugün için olumlu bir cevap vermek, gerçeklere gözlerini kapamak olur.

Durum bugün için hiç iç açıcı değildir.

Kendine komunist, Marksist-Leninist diyenlerin tümü bütünluk içinde ele alındığında Kruşçev tipi modern revizyonizm esas akım olma durumunu sürdürmektedir. Marksizm-Leninizmin **en temel ilkeleri** modern revizyonistler ve onlardan çeşitli biçimlerde etkilenen çeşitli oportünistler tarafından çarpıtılmış, tanınmayacak hale getirilmiştir.

İsmine layık gerçek Marksist-Leninist partiler bugün sayıca çok azdır; ve henüz inşalarının birinci aşamasının çok başında bulunmaktadırlar. Özellikle Marksizm-Leninizmin en **temel ilkelerinin** her türlü çarpıtmadan arındırılarak, her türlü çarpıtmaya karşı **savunulması** görevi bu partilerin önüne temel görev olarak çıkmaktadır. Bugünkü durumda bu görev kendini bu genç partilere kavranacak ilk halka olarak dayatmaktadır.

Bugün dünya Marksist-Leninist hareketinin birliği yeniden sağlanmak zorundadır. Bunun için bugün var olan gerçek Marksist-Leninist partiler güçlerini birleştirmeli; dunya Marksist-Leninist hareketinin üzerinde yeniden birleşeceği PROGRAMI (platformu) oportünizmin her türüne karşı mücadele içinde yaratmak için çabalarını yoğunlaştırmalıdır.

Çıkarken

Bugün dünya Marksist-Leninist hareketi yeniden yaratılmak zorundadır. Bunun için bugün var olan gerçek Marksist-Leninist partiler güçlerini birleştirmeli; dunya Marksist-Leninist hareketinin uzerinde yeniden birleşeceği PROGRAMI (platformu) oportünizmin her türüne karşı mucadele için de yaratmak için çabalarını yoğunlaştırmalıdır.

Kuşkuşuz bu zorlu bir görevdir, ve çözumü uzun süreli bir çaba gerektirecektir. Ama mutlaka ve oncelikle çozulmesi gereken bir görevdir.

Bundan yayın organı olarak bir başka görevimiz çıkar. Yayın organımız çalışmalarının merkezine uluslararası planda oportünizme karşı MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİN SAVUNULMASI ve DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN ÜZERİNDE YENİDEN BİRLEŞECEĞİ PROGRAMIN YARATILMASI çalışmalarını koymak zorundadır. Uluslararası Marksizm-Leninizmin, uluslararası revizyonizm ve oportünizme karşı mücadelesi; Marksist-Leninist hareketin programının yaratılmasının SORUNLARI üzerinde yürütülen çaba ve tartışmalar yayın organında yansımalı; yayın organımız uluslararası oportünizme karşı Marksizm-Leninizmin mücadelesinin bir aracı olmalıdır.

B) Ülkemizde

Ulkemizde de karşı-devrimin devrime karşı kazandığı geçici bir zafer; devrimın ağır ve fakat geçici bir yenilgisi, bugun kendini kandırmayı meslek edinmiş birkaç unsur dışında, hemen herkesin kabul ettiği bir olgudur. Ama sorun bu olguyu tespit etmekle bitmemektedir. Sorun bu olgulardan çıkarılan sonuçlarda başlamakta; bu olgulardan çıkarılan sonuçlar her turden revizyonist ve oportünistler ile Marksist-Leninistleri birbirinden ayırmaktadır.

Ülkemizde her turden revizyonist ve oportünist akımlar, 12 Eylül yenilgisinin bu kadar ağır olmasının sebebini bulmuşlardır: BİRLİK DEĞİLDİK! ONUN İÇİN YENİLDİK! O halde onların reçetesi de hazırdır: ANTİFAŞİST DİRENİŞ CEPHESİ KURMAK EN ACİL VE HATTA TEK GÖREVİMİZDİR! (Bkz. Anti-faşist direniş cephesinin platform önerisi; bkz. TKP/TİP/TSİP'in ortak açıklaması, vs.)

Görüşümuze gore, sorunu böyle koymak Turkiye'de gerçekleri kavramamak demektir. Bu kavrayışsızlığın temelinde ise, tabii ki sorunları böyle 'kavrayanların' temsil ettikleri sınıfların çıkarları yatmaktadır.

Gerçek nedir? 12 Eylül öncesinde Türkiye'de hakim sınıfların duzeni derin bir sarsıntı geçiriyordu. Hakim sınıflar kendi aralarında buyuk boyutlara varan bir iktidar dalaşmasına girmişlerdi. Devletin birçok kurumları (esas kurum olan ordu dışındakiler) işlemez duruma gelmiş, felç olmuştu. Ordu içinde de parçalanma eğilimleri goruluyordu. Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi yığınlar derin bir hoşnutsuzluk içinde idiler. Ve bu hoşnutsuzluklarını yer yer hakim sınıfların silahlı güçleri ile çatışmaya kadar varan (TARİŞ örneği) çeşitli eylemlerle ortaya koyuyorlardı.

Bu 12 Eylül öncesi objektif durumdu. Peki, sübjektif durum nasıldı? İşçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin bilinç ve örgutlenme seviyesi ne idi? Bu soruya cevabı pratik çok açık bir biçimde vermiştir: **İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenmesi, 12 Eylül öncesinde var olan devrimci durumu devrime dönüştürecek düzeyde değildi.** 12 Eylul darbesi geldiğinde, 50 000 den fazla işçi grevde idi. Yarım milyona yakın işçi ise kademeli olarak greve gitmeye hazırlık içinde idi. 12 Eylül cuntacıları grev çadırlarını birkaç gun içinde yıktılar, butun grevleri yasakladılar. Buna karşı **işçi sınıfından önemli bir direniş gelmedi.** Cunta emekçi sınıfların ekonomik durumunu daha da kotuleştiren bir dizi yeni tedbirler aldı. Bunlara karşı da onemli bir kitlevi direnış gelmedi. 12 Eylul'e dek yukselen kitlelerin kendiliğinden eylemleri, 12 Eylül sonrasında hakim sınıfların cuntası aracılığı ile hemen hemen butunu ile bastırılabildi. İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bilinç ve orgutlenme seviyesinin daha yuksek duzeyde bulunması halinde 12 Eylul askeri faşist cunta hareketinin **kitleden** ilk anda hemen hiçbir tepki görmeden başarıya ulaşması dusunulemez. Yani 12 Eylül hareketi işçi sınıfını ve emekçi yığınları bir kez daha **HAZIRLIKSIZ** yakaladı.

ŞURASI AÇIKTIR Kİ İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİLERİN İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE BİR DEVRİME HAZIRLANMALARI, KENDİLİĞİNDEN OLMAZ! SOSYALİST BİLİNÇ KENDİLİĞİNDEN DOĞMAZ! İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ KİTLELER İÇİNE SOSYALİST BİLİNCİ TAŞIYACAK, İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİLERİ KENDİ SINIF ÖRGÜTLERİNDE ÖRGÜTLEYECEK BİR ÖNCÜ ÖRGÜTE; BOLŞEVİK BİR KOMÜNİST PARTİYE İHTİYAÇ VARDIR.

İşte 12 Eylül öncesinde yığınların hazırlıksız yakalanmasında temel faktor budur. 12 Eylul oncesinde 50'ye yakın grup, kendilerinin "işçi sınıfı partisi", "Marksist-Leninist Parti", "Komunist Partisi" vs. olduğunu iddia ediyordu. (Bunların buyuk bir bölümu şimdi yurtdışında aynı iddiayı surdurüyorlar.) Bunların T'K'P kokenlı, kaynaklı ve kontrollu olanları gerçekte bir emperyalist buyuk gucun gonullu uşaklığı gorevini yapıyor; ve bir duzen partisi gorevini goruyordu. Ne yazık ki işçi sınıfı içinde en etkin olanlar da bunlardı. Bunların legalizm-reformizm-Sovyetler Birliği destekli kalkınma masalları ile uyutulan işçilerin, 12 Eylül darbesi karşısında şaşkına donmeleri hiç de şaşırtıcı değildir. Bu gruplardan "uç dunya" teorisinin doğrudan bayraktarlığını yapan bir diğer bolumu, faşist devletle butunleşmiş, gazetelerinde faşist devletle birlikte devrimci avına çıkmıştı. THKP-C kokenlı orgutlerden MLSPB; Halkın Devrimci Onculeri vb. orgutler, iyi silahlanmış küçuk gruplarla "öncü" savaşı veriyor; Dev-Yol/Dev-Sol gibi orgutler de pratikte emekçi kitleleri bilinçlendirme—orgutleme yerine **kitleler adına** eylemlerle "kurtarılmış bolgeler" yaratmaya çalışıyorlardı. Halkın Kurtuluşu, Devrimci Halkın Birliği gibi Arnavutluk Emek Partisi yanlısı gruplar, "Marksizm-Leninizm hiç bir zaman bu kadar guçlu olmamıştı" ninnileri okuyup kendilerini ve çevrelerini avutuyorlardı. Kürdistan'da Marksizm-Leninizm adına Kürt milliyetçiliği cirit atıyor, feodal kan davaları, orgutler arası çatışmalar uzerinden halledilıyordu. Bize gelince: İşçi sınıfı partisi olduğumuzu soylememize rağmen, işçi sınıfı içinde bilinçli, planlı bir çalışmamız yoktu; işçi sınıfının bilimi olan Marksizm-Leninizmin en temel ilkelerini kavrayışımız olağanustu sığ idı; en onemli meselelerden birisini, **Bolşevik parti inşasının aşamaları** sorununu henuz kavramamıştık.

Partimiz içinde menşevik kanat Partinin hatalarını aşmama yonunde ısrarla diretiyordu. Bu durumda bizim yaptığımız çalışmayla da işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sosyalist bilinci alması, ve doğru bir tarzda orgutlenmesi mumkun değildi.

Bu gerçeklerden doğru dersler çıkarmak gerekir. Bu gerçeklerden çıkarılacak doğru ders kuşkusuz şimdi çeşitli orgutlerin yan yana gelip "cephe" kurması gerektiği; "esas ve hattâ tek görevin" bu olduğu dersi değildir. ESAS GÖREV, BOLŞEVİK BİR PARTİNİN İNŞASINA DÖRT ELLE SARILMAKTIR. BÜTÜN DİĞER GÖREVLER BU GÖREV YANINDA TALİDİR. BUNA BAĞIMLI OLARAK ELE ALINMAK ZORUNDADIR.

Bugun kendine Marksist-Leninist diyen her kişi bu gerçeği teslim etmek zorundadır. Aksi onun Marksist olmadığının en açık belgelerinden birıdir.

İKİSİNDEN BİRİ: YA BUGÜN ÜLKEMİZDE YETKİNLEŞMİŞ BİR BOLŞEVİK PARTİ VARDIR — o zaman diğer görevler içinde birincil olanın ne olduğunu tartışmanın bir anlamı vardır. YA DA BÖYLE BİR PARTİ HENÜZ YOKTUR — O ZAMAN ESAS GÖREVİN NE OLDUĞU TARTIŞMASI BİLE SAÇMADIR. O ZAMAN ESAS GÖREV HİÇBİR YANLIŞ ANLAMAYA MEYDAN VERMEYECEK BİR BERRAKLIKTA TESPİT EDİLMEK ZORUNDADIR: BOLŞEVİK PARTİNİN İNŞASI!

Bugun zaten cephe kurma çalışması içinde bulunan grupların bir bolumu, hiç olmadı şimdilik, yalnızca kendilerinin işçi sınıfının oncu orgutu olduğu iddiasından —laftа da olsa— vazgeçmiş durumda. Dune kadar, hatta 12 Eylul sonrasında da bir sure 'dımdik ayakta' olduğunu iddia eden, eylem birliğine burun kıvıran Dev-Yol; 12 Eylul oncesinde her iki milletten işçi sınıfının ortak orgutlenmesini savunanları sosyal-şoven olmakla suçlayan, kendisi dışında tum devrimcı gruplara karşı şiddet kullanmayı meşru goren ve kendısını Kurdıstan proletaryasının tek temsılcısı goren PKK, şimdi bu iddialardan vazgeçmiş gorunuyorlar. Bu yalnızca gorunuşte boyledir; ve güçsuzluğun ve yenilginin sonucunda 'sol'dan sağa çarkın ifadesidir. Bugun en hızlı "birlikçi" kesilenlerin hepsinin hesabı aynıdır: diğerlerinin tabanını kendine çekmek. Yalnız hiçbirisi bunu bugün açıkça soylemiyor. Orgutlerin çoğu ise kendısinin gerçek işçi sınıfı partisi olduğu iddiasını surdüruyor.

Bu iddianın gerçeklere uygun olup olmadığının bir göstergesi, kuşkusuz bu iddia sahıplerinin Marksizm-Leninizm bilimine karşı, ve o bilimin onumuze koyduğu gorevlere karşı tavrıdır.

İşte bu noktada "BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI"nın bugunun esas görevi olarak kavranıp kavranmaması; Marksist-Leninistlerle her turden oportunistleri ayıran onemli bir ayrım çizgisidir. Ama yalnızca "Bolşevik partinin inşası esas gorevdir" tespiti de yeterli değildir. Bu gorevin neresindeyiz, hangi adımları oncelikle atmamız gerekıdır sorularına verilen cevaplar da bugunku tayin edici ayırım çizgileridir.

Once bolşevik parti inşasının (devrim oncesinde) iki aşamadan geçmesinin bir zorun

Çıkarken

luluk, parti inşasının bir yasası olup olmadığı sorunu vardır. Hemen tüm oportunist ve revizyonistlerin ortak bir özelliği, onların bolşevik partinin inşasında devrim öncesi iki aşamanın yaşanmasının zorunlu olduğu gerçeğini ya doğrudan reddetmeleri, ya da bunu dil ucuyla kabul edip ama pratikte ona gereken önemi vermemeleridir.

Lenin ve Stalin Bolşevik Partinin inşasını iki aşamaya ayırırlar.

Lenin, "'Sol' radikalizm — Komunizmin bir çocukluk hastalığı" adlı broşüründe, Rus devriminin, "bizde (Rusya'da) olanların tarihi bir kaçınılmazlık olarak enternasyonal alanda **tekrarlanması** (abç); enternasyonal geçerliliğe sahip olması" anlamında (Lenin, c.31, s.5, Almanca) enternasyonal öneme sahip olan deneylerini özetler.

İşte Lenin'in **genelleştirdiği** bu deneylerden birisi de iki aşamalı parti inşası deneyidir. Bununla ilgili olarak Lenin şunu tespit eder:

"Proleter öncü kazanılmıştır. Bu esas meseledir. Bu **önşart gerçekleştirilmeden**(abç) zafere bir adım bile atılamaz." (Lenin, age, s.79-80)

Daha ilerde:

"Görev proletaryanın öncüsünün komunizm için kazanılması olduğu surece (ve eğer görev halâ o ise), propaganda birinci sırada yer alır." (age, s.81)

Lenin "ama" der, "proletaryanın oncusunun kazanılmasından",

"... zafere dek çok uzun bir yol vardır. Sadece oncu ile zafer kazanılamaz. Butun sınıf, geniş kitleler oncuyu ya doğrudan destekleyen, ya da en azından ona karşı hayırhah bir tarafsızlık pozisyonu takınıp; öncunun duşmanına her turlu destekten vazgeçmedikleri surece, oncuyu yalnız başına mucadeleye surmek sadece aptallık değil; bir cürümdür de. Ama butun sınıfın geniş emekçi kitlelerin ve sermayenin ezdiklerinin bu pozisyona gelmesi için yalnızca propaganda, yalnızca ajitasyon yetmez. Bunun için bu kitlelerin siyasi deneyine gerek vardır." (age, s.80)

Stalin Lenin'den yola çıkarak Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisinin gelişme aşamaları konusunda şunları söyler:

"Partımizin gelişmesinde üç dönem ortaya çıkmaktadır.

Birinci dönem, Partimizin biçimlenme, yaratılma dönemidir. Bu dönem ***Iskra***'nın kuruluşu ile III. Parti Kongresine —o da dahil olmak üzere— kadar geçen süreyi kapsamaktadır (1900'ün sonundan 1905'in başına dek). ...

Bu dönemde Partinin çabasının ve sorunlarının odak noktasını bizzat Partinin kendi varlığını sürdürmesi ve kendini koruması oluşturur. Bu dönemde, Parti kendi kendine yeterli bir güç olmaya çalışır. Bu anlaşılabilir bir olaydır; Çarlığın Partiye yönelik azgınca saldırıları ve Menşeviklerin Partiyi icten parçalama ve Parti kadroları yerine şekilsiz, Partisiz bir biçimi geçirme girişimleri (Akselrod'un kötü ünlü "Halk Duması ve İşçi Kongresi" broşürünu, dolayısıyla, Menşeviklerin 1905'de başlattıkları İşçi Kongresi kampanyasını hatırlayınız,) Partinin tüm varlığını öylesine tehdit ediyordu ki, bu dönemde Partinin korunması sorunu acil bir önem kazanmıştı.

Bu dönemde Rusya'da komünizmin temel görevi, işçi sınıfının en iyi, en aktif ve proletarya davasına en çok bağlı güçlerini Partiye kazanmak, proletaryanın Partisini biçimlendirmek ve birleştirmekti. Lenin yoldaş, bu görevi "komunizm için proletaryanın öncüsünü kazanmak" biçiminde formule ediyor. (Bkz. "Sol" Komünizm ...)

İkinci dönem, geniş işçi ve köylü kitlelerinin Parti için, proletaryanın öncüsü için **kazanılması** dönemidir. Bu dönem aşağı-yukarı Ekim 1905'den Ekim 1917'ye dek uzanan süreyi kapsar. ...

Bu dönemde Partı artık daha oncekı donemlerde olduğu gibi güçsuz değildir; iticı güç olarak ciddiye alınması gereken bir unsura dönuşur. Şimdi artık o, yalnızca kendi kendine yeterli bir guç değildir; çunkü varlığı ve gelişmesi için artık tutarlı güvenceler vardır; şimdi o, kendi kendine yeterli bir güç olmaktan çıkıp, işçi ve koylü kıtlelerinin kazanılması aracına. sermayenın ıktidarının yıkılması için kitlelerın mucadelesınde onder olma aracına dönuşmektedir. ...

Bu donemde Partının temel gorevı, milyonları kapsayan kıtleları burjuva dıktatorlüğunu yıkmak ve iktıdarı ele geçırmek uzere proleter oncu ıçın, Partı için kazanmaktır. Artık Partinin çabasının odak noktasında, Partının kendısı değıl, milyonları kapsayan halk kitlesi durmaktadır. Lenın yoldaş bu gorevı, "gelecekteki belirleyici mucadelelerde" zaferı guvence altına almak uzere "milyonları kapsayan kitlenin" toplumsal cephede "mevzilenmesi" bıçımınde formule ediyor. (Bkz. Lenın yoldaşın sozu edılen broşurune.) ..."
(Stalın, İktıdarı ele geçırmeden once ve sonra Partı, Bolşevık Partızan 12/2, s. 129-130)

Lenın "'Sol' Radıkalızm" adlı eserının başlangıcında "ılerı Batı Avrupa ulkelerinden" soz etmektedir. (age, s.5) Bu acaba gercekten de ikı aşamalı parti ınşası oğretısının yalnızca kapıtalıst ülkeler için geçerlı olduğu anlamına gelmez mı? Stalın, "Rusya Komunıst Partısı (Bolşevık) Merkez Komıtesi'nin Mılli Cumhurıyetler ve Bolgeler fonksıyonerlerı ile IV. Toplantısı"nda hiç bir yanlış anlamaya meydan vermeyecek bir bıçımde şu tespıtı yapmaktadır:

"Partımizin (Rus bolumunün) birinci gelişme aşamasında esas gorev Marksist kadroların yaratılması ıdı. ... O sırada Partinin onundekı gorev milyonlarca işçi sınıfı ve koylu kitleleri ile geniş bağlar kurmak değildi —bu henüz dolaysız ve hayatî bir gereklilik değildi— bu kitleleri kazanmak değıldi; ulkede çoğunluğu kazanmak değıldi. Parti henüz bu durumda değildi.

Partimiz bundan sonraki gelişme aşamasında; ikıncı aşamasında, artık bu kadrolar yetiştikten ve Partimizin esas çekirdeğini oluşturduktan sonra; işçi sınıfının en ıyi unsurlarının sempatisi kazanıldıktan veya nerdeyse kazanıldıktan sonra; Partinin onune milyonlarca kitleyi kazanma gorevi artık dolaysız ve ertelenemez bir gereklilik olarak çıktı. Artık görev, Partı kadrolarından, gerçekten proleter kitle partısına dönuşmek idi. ...

Yoldaş Lenın Komünist Partilerinin bu gereklı, kaçınılmaz gelişmesini ıkna edıcı bir şekılde "'Sol' radıkalizm — Komünizmin bir çocukluk hastalığı"nda ortaya koymuştur. Yoldaş Lenin orada batıdaki komünist partilerinin hemen hemen aynı gelişme basamaklarından geçmek zorunda oldukların ve gerçekten de geçtiklerini ortaya koydu.

Biz buna, bunun kenar bölgelerdeki komünist örgütlerimiz ve Komünist Partilerimiz için de geçerli olduğunu ekleyebiliriz."
(Stalin, TE, Almanca, c.5, s.275/276)

Görülduğü gibi, sorun teorik olarak açıktır.

İki aşamalı parti inşası öğretisi Marksist-Leninist öğretinin bütün ülkeler için geçerli temel öğretilerinden birisidir

Bu öğreti ışığında bugünkü durumu değerlendirdiğimizde HENÜZ BOLŞEVİK PARTİ İNŞASININ BİRİNCİ AŞAMASINDA (Partinin şekillenme aşaması) OLDUĞUMUZU, BU AŞAMANIN DA HENÜZ BAŞLANGICINDA BULUNDUĞUMUZU tespit etmemiz gerekir.

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASININ BİRİNCİ AŞAMASI Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavranarak ülke gerçekliğinin Marksizm-Leninizm ışığında aydınlatılması, devrim TEORİsinin yaratılması; Marksizm-Leninizm silahıyla donatılmış KADROların yetiştirilmesi; ve bolşevik tarzda örgütlenmiş, en zor şartlar altında bile işleyen ÖRGÜT yaratılması görevlerini içerir. Bunlar tümüyle birbiriyle bağıntılı olan, hepsi Parti inşası esas görevinden türeyen görevlerdir.

Bunlar içinde kavranacak esas halkanın hangisi olduğuna verilecek cevap açıktır ki TEORİK çalışma halkası olmak zorundadır. Bugünkü durumun doğru değerlendirilmesi, gerek Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrayışımızın; gerekse ülkemiz gerçekliğini Marksizm-Leninizm ışığında aydınlatmamızın ne kadar sığ ve ilkel olduğunu gösterir. "Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz" sözü bizim için güncel dir. O halde TEORİK çalışma halkasının kavranacak esas halka olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Teorik çalışmada da Marksizm-Leninizmin her türden revizyonizm ve oportünizm tarafından çarpıtılan ilkelerinin savunulması görevi, bu çalışmanın merkezine koyulmak; ve ülke gerçekliğinin bu ilkeler ışığında aydınlatılması görevi bu göreve bağımlı ele alınmak zorundadır.

Açıktır ki TEORİ ancak PRATİĞE hizmet ettiği sürece Marksist-Leninist bir anlam taşır. Bizim yapacağımız TEORİK çalışma, BOLŞEVİK BİR PARTİ İNŞASI PRATİĞİNE HİZMET ETMEK ZORUNDADIR. Bolşevik parti inşasının birinci aşamasında da işçi sınıfının öncü kesimini kazanmak için PROPAGANDA ve ajitasyon çalışması (propaganda esastır) yapılmak zorundadır. BU çalışmada hedef öncelikle işçi sınıfının öncü kesimidir. Parti inşasının birinci aşaması ÖNCÜnün kazanıldığı aşamadır.

İşte bu tespitlerden YAYIN ORGANIMIZIN DİĞER GÖREVLERİ ÇIKAR:

Çıkarken

YAYIN ORGANIMIZ BOLŞEVİK PARTİ İNŞASINA HİZMET EDECEK BİR YAYIN ORGANIDIR!

O PARTİMİZİN YÜRÜTTÜĞÜ TEORİK ÇALIŞMANIN SONUÇLARINI ÖNCELİKLE İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜ UNSURLARI ARASINDA PROPAGANDA EDECEK ESAS ARAÇTIR!

O BUGÜN MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİN SAVUNULMASINI ESAS GÖREV OLARAK KAVRAYACAKTIR!

O BU GÖREVİ YERİNE GETİRİRKEN REVİZYONİZMİN VE OPORTÜNİZMİN HEM ULUSLARARASI ALANDA HEM DE ÜLKEMİZDE MARKSİZM-LENİNİZME YAPTIĞI SALDIRILARI GERİ ÇEVİRECEK, ONLARIN ÇARPITMALARINI TEŞHİR EDECEKTİR.

O ÖNCELİKLE İŞÇİ SINIFININ İLERİ KESİMİNİN SİYASİ SORUNLARINA CEVAP VERMEYE ÇALIŞACAKTIR.

Yayın Organımız BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI için KOLLEKTİF BİR AJİTATÖR VE PROPAGANDİST OLACAKTIR.

O BUGÜNKÜ GÜCÜMÜZ VE GÖREVLERİMİZ AÇISINDAN PROPAGANDİST OLMAYA DAHA FAZLA AĞIRLIK VERECEKTİR.

Ama yayın organının görevi; Partinin görüşlerini Parti çevresine ulaştıran bir KOLLEKTİF AJİTATÖR VE PROPAGANDACI olma göreviyle sınırlı değildir. O AYNI ZAMANDA —LENİN'İN DE İŞARET ETTİĞİ GİBİ— KOLLEKTİF BİR ÖRGÜTLEYİCİDİR DE.

Onun örgütleyicilik görevi bugünkü durumda öncelikle onun Partinin çeşitli birimleri arasında bağı, bilgi alış-verişimi sağlaması, tecrübe aktarımının bir aracı olması şeklinde gerçekleşecektir.

Onun örgütleyicilik görevi öncelikle Parti ile Partinin yakın çevresi arasındaki bağı sağlamanın bir aracı olması şeklinde gerçekleşecektir.

Yayın Organımız ulaştığı her alanda savunduğu görüşler etrafında örgütlenmenin bir aracı olacaktır.

Yayın Organımız ÖRGÜTSEL SORUNLAR VE PRATİK ÇALIŞMA YÖNTEMLERİ HAKKINDA DA BİLGİ VEREN, PARTİLİ YOLDAŞLARA PRATİK OLARAK DA YOLGÖSTEREN BİR ARAÇ OLACAKTIR.

Bolşevik Parti inşasına hizmet etmeyi amaç edinen yayın organımız, bolşevik parti inşasının bütün önemli sorunlarının açıkça tartışıldığı; Parti içindeki ilkesel görüş ayrılıklarının da yansıtıldığı bir araç olacaktır. Ulaştığı kesime, gerek Partimizin gerçek durumu üzerine, gerekse Dünya Marksist Leninist Hareketi üzerine gerçek bilgiler verecektir.

*İşte bizim ihtiyacımız olan böyle bir yayın organıdır. Açıktır ki böyle bir yayın organı ilk anda, ya da kısa süre için de gerçek olmayacaktır. Başlangıçta bir dizi eksikliği barındıracaktır. Bütün bu görevleri hakkıyla yerine getiren bir yayın organı, bizim önümüze koyduğumuz görevdir, hedeftir. **BOLŞEVİK PARTİZAN**'ın bu birinci sayısı bu hedefe ulaşma yolunda atılmış bir ilk adımdır.*

*Bütün okuyucularımızı **BOLŞEVİK PARTİZAN**'ı kendi yayın organları olarak kavramaya; yazılar üzerine tartışmaya; eleştirilerini bize ulaştırmaya, **BOLŞEVİK PARTİZAN**'ı yaygınlaştırmaya, her alanda desteklemeye çağırıyoruz.*

YAZI KURULU

Oportünist-revizyonist cephenin yayın organlarında "Yayın Organının Görevleri" üzerine tespitler

Oportünist ve revizyonistlerin elimize geçen yayın organlarında "Yayın Organının görevleri" konusunda söyledikleri şeyler şunlar:

T'K'P'nin İ. Bilen takımı: Yayın organı "Atılım"

("Atılım"ın ilk sayıları elimizde olmadığından, "yayın organının görevleri" hakkında ne dediklerini bilmiyoruz. Ancak yayın siyasetleri "askersel cuntaya karşı savaşım"ı ve bununla ilgili ajitasyonu yayın organının esas görevi olarak kavradıklarını gösteriyor.)

T'K'P'nin İngiltere kanadı: Yayın organı "İşçinin Sesi"

("İşçinin Sesi"nin de ilk sayıları elimizde yok. Ancak bu konuda 1980 yılında yaptıkları "Leninciler Konferansı"nda aldıkları kararda Yayın Organının "kollektif bir ajitatör, propagandist ve örgütleyici" olduğunu tekrarlıyorlar ve "İşçinin Sesi bu üçlü işlevi en ileri düzeyde ve en uygun biçimde birleştirebilmiştir" tespitini yapıyorlar. ("İşçinin Sesi", 7 Nisan 1980))

"Kıvılcımlıcılar"

T'K'P/B : Yayın organı "İşçi Gerçeği"

"Çıkarken" başlıklı yazıda şöyle diyorlar:
"İŞÇİ GERÇEĞİ TKP/B'nin ideolojik politik hattını kılavuz edinirken, aynı zamanda devrimci işçiler ve öncü emekçiler için bir platform olacak, Parti ile işçi ve emekçi kitleler arasında canlı bir köprü olacaktır." ("İşçi Gerçeği", Şubat 1981, Çıkarken, S.1, s.2)

Partizan Yolu: Yayın organı "Sosyalist"

Bir Mayıs 1982'de çıkan birinci sayısında "Sosyalist" "Yeniden çıkarken" başlıklı yazıda diğer "Kıvılcımlıcılar"la hesaplaşıyor. Onları Kıvılcımlı'yı gerçekten savunmamakla suçluyor. Ve "Partizan Yolu onun çizdiği ideolojik hattı, inançlı militan kadrolarıyla yüksek yığınlarımıza taşımaya kararlıdır" diyor ("Sosyalist", S.1, s.17).

Yol: Yayın organı "Yol"

("Yol" adlı yayın organının da ilk sayısı elimizde olmadığı için Yayın Organı konusunda ne dediklerini tam olarak bilmiyoruz. Ancak elimizdeki sayılardan çıkarabildiğimiz kadarıyla "Yol" kendisini daha çok bir "teorik yayın organı" olarak kavrıyor.)

THKP/C kökenliler

Devrimci Yol: Yayın organı "Devrimci İşçi" (Yurtdışı)

(Devrimci Yol'un Yayın Organı ve bugünkü görevleri konusunda ne dediği belirsizdir. Ancak yayın çizgisi, onun da yayın organının esas görevini ajitasyon, bugün için de faşist cuntanın teşhiri olarak kavradığını göstermektedir.)

Devrimci Sol: Yayın organı "Devrimci Tavır" (Yurtdışı)

(Devrimci Yol için söylediklerimiz Devrimci Sol için de geçerlidir.)

Kurtuluş: Yayın organı "Sosyalist İşçi" (Yurtdışı)

"Sosyalist İşçi neden çıkıyor?" başlıklı 23 Ağustos 1981 tarihli yazıda şöyle deniyor:
"Türkiye'de ve Kuzey Kürdistan'da oluşagelen ve bugün ancak bu çok boyutlu değişikliklerin siyasi ifadesi olarak, yani en kaba biçimiyle karşımıza çıkan devletin biçiminden bu değişikliklerin nedeni olan faktörlere kadar, yaşamakta olduğumuz dönemin siyasal analizini yapmaya çalış-

mak. Ve somut siyasal tespitlere uygun siyasal eylem platformunu saptamaya çalışmak. ...
Sosyalist İşçi, dünyanın diğer ülkelerindeki sınıf mücadelelerini de takip etmeye ve yorumlamaya çalışacak."

Arnavutluk Emek Partisi taraftarları

TDKP: Yayın organı "Devrimin Sesi"

"Devrimin Sesi", "Çıkarken" başlıklı yazısında, kendisini "TDKP'nin merkezi kitle yayın organı" olarak gördüğünü açıklıyor ve görev olarak "TDKP'nin programı, taktik ve şiarlarını doğrudan yaymak"ı tespit ediyor.
"Yeniden çıkarken" başlıklı yazıda (S.15), hiçbir ayırım yapmadan, "kitlelerin siyasi gerçekleri görmelerinden" söz ediliyor ve bunda "Devrimin Sesi'nin sürdürdüğü ... teşhir faaliyetinin şüphesiz önemli bir rolü oldu" deniyor.

TKP/ML Hareketi: Yayın organı "İleri"

"İleri çıkarken" başlıklı yazıda "Bugün ülkemizde proleteryanın öncü örgütü, proletarya partisi henüz kurulmuş değildir" tespiti yapılıyor. Proletarya partisinin yeniden kurulmasının görev olduğu tespitini yaptıktan sonra şunlar söyleniyor:
"Bu hedefe varmada kavranılacak halka, ideolojik netleşmeye hizmet edecek, ülkemiz somut koşulları ile birleştirilmiş doğmatik kalıplardan uzak teorik çalışmaya ağırlık vermek ve tüm revizyonist ve oportünist görüşü etkisiz bırakacak ML teori ve siyasetin propagandasının geliştirilmesi olacaktır."

Devrimci Halkın Yolu: Yayın organı "İşçinin Yolu" (Yd)

(Bunlar Yayın Organının görevleri konusunda "Çıkarken" başlıklı yazılarında görevi "Yurtdışındaki işçilerimizin sorunlarına ağırlık vererek, onlara yol göstermeye çalışmak" olarak tespit ediyorlar.)

Mao Zedung Düşüncesi savunucuları

TKP/ML (Menşevikler) (Partizan): Yayın organı "İKK"

Bunlar 36. sayıda Merkez Komitesi imzalı bir yazı yayınlayarak, "Bundan böyle İKK'nın düzenli çıkacağı"nı ilan ettiler. Ve İKK'da nelerin yer alacağı sorusuna şu cevabı verdiler:
"1. Sürekli bir baş yazı yayınlanacaktır. Yayınlanacak baş yazı içinde bulunduğumuz şartların güncelliğine cevap verici nitelikte yazılacaktır.
2. Ülkemizde sınıf mücadeleleri ve azınlık ulus ve milliyetlere uygulanan milli zulümler işlenecektir.
3. İşkencehanelerden, zindanlardan ve faşizmin mahkemelerinden direniş destanları yaratan haberler.
4. İşçi sınıfının sendikal ve diğer emekçi halkın kitle örgütlenmeleri, ekonomik, demokratik mücadeleleri
5. Gençlikle ilgili haberler ve kadınların kurtuluşu konulu yazı ve haberler
6. Dünyada siyasi gelişmeler. Buna karşı tavır ve haberler
7. Dünyada ML parti ve örgütlerden haberler ve ML hareketin gelişimi üzerine
8. Sanat ve şiir köşesi
9. Okuyuculardan mektuplar, eleştiriler, öneriler ve özeleştiri köşesi"

Kurt milliyetçisi örgütler:

PKK: Yayın organı "Serxwebun"

PKK son dönemde yurtdışında düzenli olarak "Serxwebun"u çıkarmaya başladı. "Çıkarken" yazısında bunlar yayın organının önemli olduğu üzerinde durdular. Ama görevlerin ne olduğunu berrak bir şekilde tespit etmediler.

İşte oportünist ve revizyonist cephenin yayın organlarında[*] Yayın Organı konusunda söyledikleri bunlardır.
Bütün oportünist ve revizyonist grupların Yayın Organlarının *ORTAK NOKTASI*, bunların yayın organı sorununu *BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI SORUNUNDAN KOPARARAK ELE ALMALARI; BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI ÖĞRETİSİNİ SAVUNMAMALARI; YAYIN ORGANININ GÖREVLERİNİ, İÇİNDE BULUNULAN PARTİ İNŞA AŞAMASINA BAĞIMLI OLARAK ORTAYA KOYMAMALARIDIR!*
HEPSİNİN ORTAK NOKTASI, MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİN SAVUNULMASININ ÖZEL ÖNEMİNE, VE BUNUN YAYIN ORGANININ EN TEMEL GÖREVLERİNDEN BİRİ OLDUĞU GERÇEĞİNE DEĞİNMEMELERİDİR.
Bunların çoğunluğu hiçbir ayırım yapmadan "kitleye" seslenen yayın organlarıdır.[**]

---

[*] Burada sözünü ettiğimiz organlar nispeten düzenli çıkan ve elimize geçen yayın organlarıdır.
Bu yayın organlarının çok önemli bir bölümü yurtdışında çıkmakta, bir bölümü (meselâ Devrimci İşçi, Devrimci Tavır, İşçinin Yolu) kendini "yurtdışı yayın organı" olarak kavramaktadır. Ancak bunu çıkaran grupların şu anda Türkiye'de çıkardıkları bir yayın organı olmadığı için, bu organlar bu örgütlerin sesini dışa duyuran tek yayın organı durumundadır.
Burada sözünü ettiğimiz organlar dışında çeşitli grupların görüşlerini savunan başka yayın organları da vardır. Meselâ Halkın Kurtuluşu'nun "Devrimin Sesi" dışında "Emeğin Sesi", "İşçi Birliği"; Partizan'ın sahte "Mücadele"si vs.

Bunların dışında bildiğimiz kadarı ile Halkın Devrimci Öncülerinin "Proleter Dayanışma" adlı bir yayın organı vardır. Elimize düzenli geçmemektedir.

[**] Bu konuda "İşçinin Sesi" ile "İleri", diğerlerinden belli ölçülerde ayrılmaktadır.
"İşçinin Sesi", "gazetenin kollektif bir propagandacı, ajitatör ve örgütleyici" olduğu şeklindeki genel Leninist tezi lafta da olsa savunmaktadır. Ve özellikle "örgütleyici" yönü vurgulamaktadır. Ancak bu yayın organı bolşevik değil, revizyonist bir partinin inşasının organıdır. Leninist parti inşası ile benzerlikler yalnızca şekilseldir.
"İleri", "Parti kurma" görevine hizmet eden bir araç olarak kavrıyor kendini. Ancak "İleri" de teorik çalışmanın önemini vurgulamasına rağmen, bugün Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasının özel bir görev olduğunu kavramıyor; tersine, bunlar "doğmatik kalıplardan uzak" adı altında ilkelerin savunulması görevini küçümsüyorlar.

YAŞASIN MARKS, ENGELS, LENİN, STALİN!

İşkence ve idamlar üzerine sınıf bilinçli proletaryanın tutumu

SÖZDE KOMÜNİSTLERİN MÜCADELESİ

Askeri faşist cunta dönemindeki işkence ve özellikle idamlara karşı, kendisini komünist olarak adlandıran çeşitli örgütlerden B. Ecevit'e, ondan da bazı "Danışma Meclisi" üyelerine kadar uzanan bir "mücadele cephesi" oluştu. Türkiye içindeki bu "mücadele cephesi" Avrupa'da da kilîselerden başlayıp, bazıları iktidar partisi durumunda olan çeşitli tekelci burjuva partilerine kadar uzanan bir başka "mucadele cephesi" ile "tamamlandı".

Kendilerini açıkça komünist olarak adlandıranların dışında bulunan bu egemen sınıf uşakları, işkenceye "çağdışı" diyerek; idamlara da "caydırıcı etkisi olmadığı" noktasından, veya "insanlık suçu", "demokratik anlayışa ters" bir ceza olduğu noktasından karşı çıkıyorlar. Bunlar eskiden beri yığınların kendilerinden uzaklaşmasını önleyebilmek için; işkence ve idamlara bu temelde karşı çıkıp, propaganda yürutmuşlerdir.

Kendilerini "işçi sınıfı öncüsü" olarak ilan eden çeşitli revizyonist-oportünist örgütler de, konusu idam ve işkence olan kampanyalar açtılar; yuruyuşler düzenlediler; daha değişik eylem türleri denediler. Çeşitli bildiriler, yazılar yazdılar; açlık grevleri yaptılar.

Yaptıkları propaganda incelenip, idam ve işkence sorununa karşı mücadeleyi nasıl ele aldıklarına şöyle bir bakıldığında, bunların komünizmin temel anlayışları ile zıtlık içinde oldukları tespit edilebilir.

Kendisini komunist olarak adlandıran T'K'P'nin bu noktada yerini diğerlerinden ayırmak gereklidir. T'K'P, Rus sosyal emperyalizminin uşaklığını üstlenmiş bir partı olarak, gerçek bir devrimin doğrudan duşmanlarından birisidir. T'K'P açık bir biçimde faşist cuntanın faşist olarak adlandırılamıyacağını ilan etti. Bazı kuçuk-burjuva devrimcisi orgutlerin "sol" aşırılıklarını bahane ederek, 12 Eylül öncesi dönemin devrimci yığın mücadelelerine "terörizmin yarattığı kaos" etiketini vurdu. Ve faşist cuntanın icraatı hakkında: "kaosun durdurulduğu gerçeğini yadsımıyoruz" dedi. (Bkz. İ. Bilen'ın TKP MK plenumunda okuduğu Politik Rapor, s.12)(Ağustos 1981) T'K'P'nın İ. Bilen takımının: "terorle ilgisiz olanların serbest bırakılması" şeklindeki talebinin diğer yuzü, teror ile ilgili olan devrimcilerin serbest bırakılmamasıdır; yanı zındanlara doldurulması, işkence edilmesi, idam edilmesi gerektiğidir. T'K'P'nin teror dediği şeyin içine, yığınların ve devrimci örgütlerin devrimci mucadeleleri de girmektedir. T'K'P'nin "terörle ilgisi olmayanlar bırakılmalıdır" dedikleri ise, 12 Eylul temizliği içinde "kurunun yanında" yanan burjuva demokratları ile, T'K'P'nın kendi uşaklarıdır.

İşte T'K'P'nın idam ve işkencelere karşı tavrı budur. Sozgelimi bir "askersel devirme" yardımıyla T'K'P iktidarı alsa, hiçkimse onun gerçek devrımcılere, Komunistlere; Evrenlerden daha iyi davranacağını ummasın.

Ancak burada sunu belirtmek gerekir ki, T'K'P bu meseleye, açıkça savunduğu sınıfların sınıf çıkarları açısından yaklaşıyor. T'K'P'nın bugunkü faşist devlet çarkını yıkmak-parçalamak diye bir derdi yoktur. Onun derdi, var olan bu devlet çarkını ele geçirip yetkinleştirerek kullanmaktır. O bu amacına varmak için devletin temel direği olan faşist Türk ordusuna toz kondurmamaktadır. O işte bu bakışaçısı ile devrimci eylemleri ve devrımci yığınları yargılıyor. Devrimci Yol gibi örgutler, T'K'P'ye bu "tavrı" yakıştıramadıklarını açıklarken, aslında kendi anlayıssızlıklarını sergilemekten başka bir iş yapmamış oluyorlar.

Diğer oportunist ve revizyonist örgutlere gelince...

Bunlar da Avrupa'nın birçok yerinde çeşitli biçimlerde eylemler duzenlediler. Mayıs ayında Batı Almanya'da duzenlenen iki ayrı eylem doğrudan bu sorunla ilgiliydi. Başlangıçta ortak bir eylem duzenlemek için bir masaya oturan butun bu oportunist ve revizyonist orgutler, daha sonra iki ayrı yerde yuruyuş duzenlediler. Bunlar arasında ayrılığa yol açan, birbirlerine karşı Marksizm-Leninizmi savunmak değildi. Bu, daha sonra yayınlanan ve birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortalığa doken Halkın Kurtuluşu'nun, Partizan'ın, Devrimci Yol'un yayınlarıyla da belgelendi.

Butun bu orgutlerin aynı sorunu hedef alan yuruyuşlerle ilgili çıkardıkları yayınlar, onların soruna Marksizm-Leninizm ışığında yaklaşmadıklarını belgelemektedir.

İşte onların soyledikleri:

"Faşist cuntaya ve idamlarına karşı yuruyuşe katılalım" (Halkın Kurtuluşu)

"İdamlara, işkencelere, katliamlara son" (Halkın Kurtuluşu)

"Yurtdışında idamlara karşı mucadele yukseliyor" (Dev-Sol, 25 Nisan Bonn Buyukelçiliği baskınıyla ilgili dağıttıkları bildiri)

"Faşist cuntanın işkence, idam ve Turkiye Kurdistanındaki katliamlarına karşı ..." (Birkom, Cephe-Birlik Yolu, Dev-Sol, Dib-Fak, Gerçek, İşçi Gerçeği, İşçinin Sesi, Koç-Kak, Komkar, Kurt Halk Evleri, Proleter Dayanışma, Tekoşın sempatizanlarının ortak çıkardıkları bıldırı başlığı)

"Faşist cuntaya ve onun idamlarına, işkencelerine, Kurt ulusu uzerindeki katliam girişimlerine karşı ..." (Partizan'ın bildiri başlığı)

"Kahrolsun faşist cunta / İdam ve işkencelere son!" (Partizan)

"İdam insanlığa karşı bir suç" (Kıvılcım, PKK, Dev-Yol, TEP'ın 'Bayram gunu katliam, 7 olu, çok sayıda yaralı ...' başlıklı çağrı bildirisi)

İşte kendisini "komunist" gostermekten çok hoşlanan çeşitli orgutlerin 'idam-işkence' sorunundaki tavırları hakkında bize bilgi verici birkaç materyal.

Bunlar dikkatsizlikle yazılmış; ya da soylenmesi kolay olsun diye kısaca soylenmiş sloganlar, vs. değildir. Bunlar, bunları yazan-dağıtan orgutlerin bu konudaki bilgisini tam olarak yansıtmaktadır. Bunların hiçbirisi çıkardıkları bildiri ve diğer yayınlarda, kendilerinin meselâ karşı-devrimcilerin idamı taraftarı olduklarını; proletaryanın da idam etme aracını kullanabileceğini, vs. ortaya koymamışlar; genel olarak "idama karşı" tavır takınmışlardır.

Burada, bunlardan birçoğunun, adetâ 'idam ve işkencelerin son bulması'nı 'cuntanın yıkılması' ile eşitleme anlamına gelen tavırları uzerinde durmayacağız bile.

Görüleceği gibi, bunların bazıları sınıflararası savaş surduğu surece vazgeçilmez olan 'idam etme' aracını 'insanlık suçu' ilan etmeye kadar vardırmışlardır işi. Devrimci mucadelenin devrımcı araçlarından birisi olma özelliğini da kazanabilen 'idam etme'den genel anlamda bir uzaklaşma, son çozumlemede, kişiyi devrimden uzaklaşmaya dek goturebilir.

Sorun, genel olarak 'idamlara' karşı olmak sorunu değildir. Sorun, kimin kimi; hangi sınıfın hangi sınıf temsilcilerini idam ettiği; sınıf direncini kırmaya çalıştığı sorunudur.

Komunistler her sorunu sınıf bakışaçısından yargılamak zorundadırlar.

SINIF BAKIŞ AÇISI: İDAM VE İŞKENCE

Orneğin "savaş" sorununu ele alalım. Genel olarak, hemen her savaşta, savaşın asıl ateş hattına surulenler ve birbirleriyle birbirlerini oldurmek uğruna savaşanlar işçiler ve emekçiler olduğu halde; hemen her savaş belli bir yıkımı; yokolmayı, olumu beraberinde getirdiği halde, Marksist-Leninistler hiçbir zaman savaşı 'insanlık suçu' ilan etmeyi akıllarının ucundan bile geçirmemişlerdir. Genel anlamda savaş aleyhtarı kesilmemişlerdir.

Savaşı haklı ve haksız savaş olarak ikiye ayırmış; haklıları desteklemiş; bizzat haklı savaşların en ön saflarında olmuşlardır. Haksız savaşlara karşı savaşmayı görev saymışlardır.

Savaşların son bulmasını mı istiyorsun? Oyleyse haksız savaşların kaynağını yoketmek uğruna haklı savaşlara hız vermelisin!

Marks'ın, Engels'in, Lenin'ın, Stalin'ın bu konudaki tavırları açık ve berraktır.

Ya da orneğin, askeri bir işgal sorununu ele alalım. Bir ulke askeri guclerinin bir başka ulkeye asker çıkarmasına komunistler her şartta karşı çıkabilir mi? Açıktır ki boyle bir şey sınıf bakışaçısından tam bir uzaklaşma olur. Sorun, hangi sınıfların egemen olduğu; hangi ulkenin ne amaçla askeri harekât duzenlediği sorunudur.

Sorunu sınıf temelinden koparıp ele alanlar, orneğin Stalin donemında Sovyetler Birliği'nin bazı ulkeleri askeri olarak işgal etmesini anlayamazlar ve sonunda sovyet duşmanlığı noktasına kadar varabilirler. Nitekim bazı Avrupa "sosyalistleri"nin durumu boyle bir gelişme gostermiştir. Ama sorun komunistler için son derece açıktır. Soz konusu olan, Sovyetler Birliği'nin; zamanın yegâne proletarya diktatörluğunun çıkarlarının korunması idi. Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatorluğu vardı. Amaç, emperyalist haydutların pazarı kendi denetimlerine alma amacı değildi. Komunistlerin bu iki şeyi ayırdetmemesi duşunulemez.

Bugunun Rus sosyal emperyalistleri, Çekoslovakya ve Afganistan işgalini bu tur örneklere (meselâ Macaristan ayaklanmasının bastırılması) dayandırmaya çalışıyorlar. Bu bir sahtekârlıktır. Çunku gerek Stalin ölmeden once, ve gerekse oldükten bir sure sonraya kadar, Sovyetler Birliği sosyalist bir ulke idi. İktidar, proletaryanın onderliğinde sovyet emekçilerinin elinde idi.

İşkence ve idamlar üzerine sınıf bilinçli proletaryanın tutumu

Çekoslovakya işgali ve Afganistan işgaline, komünistler 'işgal' oldu diye karşı çıkmazlar. Bu işgal, artık bir emperyalist büyük güç olan Rus sosyal emperyalizminin emperyalist amaçlı işgal hareketi olduğu için karşı çıkarlar.

Aynı örnek 'devlet' sorunu için de verilebilir. Bilindiği gibi, devlet bir sınıfın diğerlerini baskı altında tutma makinesidir. Egemenlik aracıdır. Ama bu yüzden komünistlerin proletarya önderliğinde bir devlete düşman olmaları saçmadır. **Her türlü devletten kurtulabilmek için, proletaryanın bir süre için kendi devletine gereksinimi vardır.**

Bu örnekler daha yüzlerce çoğaltılabilir. Ama şimdiden açık olan şudur: Komünistler her olguya proletaryanın sınıf çıkarları; nihai amaçları açısından yaklaşır, ona göre yargılarlar.

İdam sorununa da böyle yaklaşılmak zorundadır.

Proletarya ve emekçi yığınların düşmanı olan sınıflar, iktidar mücadelesi içinde, iktidarı ele geçirmek için ileri atılan sınıf mensuplarını 'idam' etmekte, katletmektedirler.

Ama bu araç yalnızca burjuvazinin, gerici sınıfların başvurduğu bir araç değildir. Bu araca proletarya da, devrimci sınıflar da, belki de karşı-devrimin bugün uyguladığı boyutlardan çok daha geniş, sayıca çok daha fazla başvurabilecektir. Şimdiden kesin olan şey, devrimci proletaryanın, iktidarını korumak için; burjuvazinin ve gericiliğin direnişini ezmek için idam aracına başvuracağıdır. İktidarı ele geçirmeden önce de, iktidarı ele geçirme yolunda, karşı-devrimin güçlerine karşı bu araca başvurmak zorundadır.

Komünistler bunu bugünden açık-seçik ilan etmelidirler. 'İdam' sorununa burjuva pasifistleri türünden yaklaşan sözde komünistlerin teorilerinin gerçek özünü ortaya koymalıdırlar.

1917 Büyük Ekim Devriminin hemen ardından Lenin'in karşı-devrimcilerin idam edilmesi ile ilgili sayısız sözü vardır. Lenin, proletaryanın iktidarının korunması, güçlendirilmesi için; karşı-devrimin elemanlarının acımaksızın idamından yana tavır takınmıştır. Bu unsurların birçoğunun küçük cezalara çarptırıldığını; onlara aylarca ekmek yedirileceğine, idam edilmelerinin (kurşuna dizmek de idamın bir biçimidir) gerektiğini söylemiştir. Yetkililerin yeterince acımasız davranmadıklarını belirterek, onları eleştirmiştir.

İşte birkaç örnek:

"Zenginleri, namussuzları ve aylakları denetlemenin binlerce pratik biçim ve yöntemleri bulunmalı ve komünlerin kendileri tarafından, kentlerde ve köylerde küçük birlikler tarafından pratik biçimde sınanmalıdır. Burada çeşitlilik, yaşama yeteneğinin bir güvencesi, tek ortak amacımızı —Rusya ülkesini tüm haşarelerden **temizleme** amacını— başarıyla gerçekleştirmenin güvencesidir. Bir yerde on zengin, bir düzine serseri, yarım düzine çalışmaya yan çizen işçi (Petrograd'da birçok basın işçisinin, özellikle Parti basımevlerinde işlerini savsakladıkları bilinmektedir) hapse atılacaklardır. Bir başka yerde helalâ rı temizlemeye zorlanacaklardır. Daha başka bir yerde, 'sarı kart' verilecek, böylece herkes onlara akıllarını başlarına toplayıncaya dek **zararlı** kimseler gözüyle bakacak, göz-kulak olacaktır. Dördüncü bir yerde, aylak gezen on kişiden biri hemen oracıkta kurşuna dizilecektir." (Lenin, Ütopik ve bilimsel sosyalizm, Bilim ve Sosyalizm yayınları, s.130-131) (altı metinde çizili)(Aralık 1917)

"Devlet iktidarının esas görevi askeri bastırma olmaktan çıkıp, yönetme haline geldiği ölçüde, baskı ve zor kullanımının tipik görüntüsü **anında kurşuna dizmek** olmaktan çıkar, bunun yerini mahkemeler alır." (Lenin, TE, Almanca, c.27, s.256)

Sosyal-devrimcilerin darbe denemesi üzerine yazdığı bir telgrafta Lenin Stalin'e şunları demektedir:

"Bugün akşam üzeri saat üçte Mirbach bir sol sosyal-devrimcinin attığı bomba ile öldürüldü. Bu cinayet açıktır ki kralcıların, İngiliz ve Fransız kapitalistlerinin menfaatinedir. Katili vermek istemeyen sol sosyal-devrimciler Djerzinski ve Lacis'i rehin aldılar ve bize karşı bir isyana başladılar. Bu geceden tezi yok ACIMASIZCA BİR TEMİZLİĞE GİRİŞECEĞİZ ve halka tüm gerçeği açıklayacağız ...

Yani sol sosyal-devrimcilere karşı ACIMASIZ OLUNUZ ve sık sık haber iletiniz."

Stalin cevabi telgrafında Lenin'e şöyle demektedir:

"İSTERİYE KAPILMIŞ OLANLARLA İLGİLİ OLARAK: ELİMİZİN TİTREMEYECEĞİNE EMİN OLUNUZ. DÜŞMANA KARŞI ONA LAYIK BİÇİMDE DAVRANACAĞIZ." (Lenin, TE, Almanca, c.27, s.534-535)

Görüldüğü gibi, proletaryanın ele geçirdiği iktidarı koruması hiç de kolay değildir ve proletarya, karşı-devrimin iktidarı yeniden ele geçirme çabalarına karşı acımasız olmak zorundadır. Lenin'in deyimi ile, "devlet iktidarının esas görevi, burjuvazinin askeri bastırılması olduğu sürece; baskının esas biçimi anında kurşuna dizme" olacaktır!

Bizim sorunu bu biçimde ortaya koymamız, oportünist cepheden korkunç bir gürültüyle karşılanacaktır. Kendilerinin de sorunu aslında böyle gördükleri söylenecek; bizim sorunları "çarpıtışımızdan", vb. bahsedilecektir.

Bütün bu itirazların değersiz olduğunu söylemek zorundayız. Yarın devrimci mücadele yeniden yükselmeye başladığı zaman; ya da iktidar devrimin güçlerince ele geçirildikten sonra, proletarya ve emekçi sınıfların çıkarına idam eyleminden yana tavır takınmak yeterli değildir. **Bugünden**, açık bir biçimde, karşı-devrimin **devrimcileri idam etmesine karşı**; ama karşı-devrimin elemanlarının idam edilmelerinden **yana** açık sosyalist propaganda gereklidir. Komünistlerin en temel görevlerinden birisi, yığınların sosyalist eğitimidir. 'İdam aleyhtarı" propagandayı bırakın kendisini şu ya da bu şekilde isimlendiren burjuvalar yürütsün!

Burada şunu da hatırlatmak yerinde olacak: Karşı-devrimin ideologları, çeşitli sözde komünist akımların bu 'faydacı', ilkesiz küçük-burjuva pratik ve çizgilerini kendilerine kaynak gösteriyorlar. Karşı-devrimci amaçları için, 'Dün onları 1500 vatan evladını öldürdü; bugün 100 tanesini idam etmenin ne zararı var?' türünden sözlerini, bir bakıma oportünistlerin oportünist propagandalarına dayanarak söyleyebiliyorlar.

Bugun karşı-devrimciler kendi aralarında genel olarak "idama karşı" ya da genel olarak "idamdan yana" şeklinde ayrılıyorlar. Onlar, idamların haklı-gerekli idamlar ile karşı-devrimci haksız idamlar şeklinde ayırt edilmesini bütün güçleriyle engellemeye çalışıyorlar. Genel anlamda idam aleyhtarlığıyla oportünistlerin sorunu koyuş tarzının karşı-devrimcilerin koyuş tarzından farkı nedir? Oportünistler bu propagandalarıyla yalnızca karşı-devrimci "idam aleyhtarı" kesime hizmet etmiş; onları güçlendirmiş oluyorlar.

Karşı-devrimciler aynı zamanda oportünist propagandanın yukarıda incelediğimiz yönünü öne çıkararak; "bakmayın siz onların idamlara karşıyız dediklerine; iktidarı bir ele geçirseler, herkesi ipe çekip, kurşuna dizerler' diyorlar. Ustalıklı bir şekilde, oportünistlerin ilkesizliğinden yararlanıyorlar; devrimcileri, komünistleri "iktidara gelmeden önce başka şeyler söyleyip, iktidara gelince başka şeyler yapan" sahtekârlar gibi gösterebiliyorlar.

Bunu önlemenin yolu, komünist propagandanın açık bir şekilde yürütülmesidir: Biz devrimcilerin, komünistlerin idamına karşıyız. Biz karşı-devrimcilerin idamından yanayız.

Sorunu bu biçimde ortaya koymayanlar yalnızca yığınları sosyalist bilinç temelinde eğitmemekle kalmıyorlar. Örneğin, bugün cuntanın idam istemiyle yargıladığı MHP yöneticileri için**de** idam aleyhtarı propagandayürütmüş olmak zorunda kalıyorlar. Devrimcilerin, komünistlerin işi, karşı-devrimcilerin birbirlerini idam etme olaylarında taraf tutmak(veya o anlama gelen tavır takınmak) değildir. Onların birbirlerini ipe çekmesi, bizim uzuntü duyup karşı çıkacağımız bir olay değildir.

Burada kısaca da olsa işkence sorununda da tavır takınmak gerekli.

Her soruna proletaryanın sınıf bakışaçısından bakmalıyız dedik. İşkence sorununa da böyle yaklaşmalıyız. İşkence nasıl bir araçtır?

İşkence, bütün dünyada çöküşe giden sınıfların, sömürücü sınıfların her dönemde baskıya ve sömürüye karşı direnenlere karşı çeşitli biçimlerde ve dozlarda kullanmış olduğu ve hâlâ da kullandığı bir araçtır. Emperyalizme bağımlı, iktisaden geri, feodalizmin önemli ölçüde varlığını sürdürdüğü ülkelerde daha geniş ve **kaba** biçimleriyle uygulanan işkence; gelişmiş emperyalist ülkelerde daha ince ve üstü örtülü, daha 'bilimsel' yöntemlerle ve şimdilik daha az geniş boyutlarda uygulanmaktadır.

İşkence aracı, "suç" işleyen kişiyi "cezalandırma" aracı değildir. İşkence aracı daha çok, "suç" işlediği iddia edilen kişiye "suçunu itiraf ettirmek için" kullanılan bir "sorgulama" metodudur. Amaç, işkence edileni manen yıkmak, onu bütünüyle teslim almak, *SÖYLENEN HERŞEYİ KABUL EDEBİLECEK* hale getirmektir. Böyle bir aracı kullanarak varılan sonuçların gerçekle ilgisi yok denecek kadar azdır. Buna bir dizi örnek bugun ülkemizde faşist mahkemelerde her gun yaşanmaktadır. Mahkemelerde hakim sınıfların çapulculuğunun yeni örnekleriyle şanmakta, iki ayrı mahkemede iki ayrı kişi, aynı kişiyi "taammüden öldürmek" iddiası ile yargılanmakta; ikisi de "sorgulama"da (siz işkence okuyun) "suçunu İTİRAF etmekte" ve idam cezası talebiyle yargılanabilmektedir.

O halde **işkence** aracının gerçeği bulmak için hemen hemen hiçbir yararı yoktur. O halde geriye işkencenin bir tek amacı kalır: işkence yapanların sadistçe zevklerini tatmin etmek; direnenlerin direncini kırmanın, kişileri manen bütünüyle teslim almanın alçakça duygusunu tatmin etmek. Devrimcileri bütünüyle teslim alarak, onları kendilerinden utanır hale getirmek; ezilen yığınlara gözdağı vermek. Bu nitelikleriyle işkence ancak ve yalnız çöken sınıflara, sömürücü sınıflara ait; onların kokuşmuşluklarının ifadesi olan bir araçtır. ***SINIF BİLİNÇLİ PROLETARYANIN İŞKENCEYE İHTİYACI YOKTUR. SINIF BİLİNÇLİ PROLETARYA İŞKENCENİN KARŞISINDADIR.***

İşkence aracı, komünistlerin kökten reddettikleri bir araçtır. Öyle araçlar vardır ki, bunların kullanılması ya da kulla-

İşkence ve idamlar üzerine sınıf bilinçli proletaryanın tutumu

nılmaması bizi hakim sınıflardan ayıran önemli bir kıstas olabilir.

"Amaç her türlu aracı mübah gösterir" diyenlere karşı Engels:

"Araçların kötülüğünden, amacın kötülüğü sonucuna varmak haklıdır" diye cevap verir. İşte işkence de böyle bir araçtır.

Biz komunistler işkenceye karşı, "işkence çağdışı olduğu" için karşı çıkmıyoruz. Hayır, işkencenin "çağdışı" olduğunu söyleyenler onun sınıf karakterini gözlerden gizlemektedir. Yaşadığımız çağ, emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Ve işkence tam da bu çağda, geçmiş çağlarda ulaşamadığı "yaygınlığa" ve "bilimselliğe"!!! kavuşmuştur. İşkencenin "çağdışı" olduğunu iddia etmek, emperyalist burjuvazıyi aklamaktır. Onun vahşetini, kanemiciliğini gözlerden gizlemektir.

Biz komünistler işkenceye, bu araç yalnızca çöküşe giden sınıfların iktidarlarının ömrünü biraz daha uzatabilmek için kullandıkları iğrenç bir araç olduğu için karşı çıkıyoruz.

Bizim işkence konusundaki bu tavrımız da, bizi tüm burjuvalardan, revizyonist ve oportünistlerden ayırmaktadır.

EMEKÇİ YIĞINLARIN SOSYALİST EĞİTİMİ

Çeşitli oportünist örgütlerin bu sorunda adeta sınıflar-üstü varlık görunumüne bürünerek; sıradan humanistler şeklinde propaganda yurutmelerinin en temel sebeplerinden birisi, onların "demokrat çevreler" dedikleri "etkili ve de yetkili" sahısları harekete geçirmeyi asıl hedef seçmiş olmalarıdır. Pratik olarak da görulduğu gibi, onlar bunu "haylı iyi" gerçekleştirdiler. Öyle ki, sayelerinde Batı Alman emperyalizminin temsilcileri, Fransız burjuvazısının temsilcileri, Yunan hukumet yetkilileri, "faşist cunta" karşısında "demokrat" maskesiyle allanıp pullandılar. Yığınlara kendilerini öyle tanıtabilmelerinde oportunistlerin önemli bir yardımı oldu.

Komünistler için şu nokta her geçen gun yeni örneklerle tekrar tekrar doğrulanmaktadır: Burjuvazinin şu ya da bu kesimini; onların kendi aralarındaki çelişmelerden **yararlanarak**; işçi sınıfının ve emekçilerin çıkarları doğrultusunda **kullanabilmek, güç sorunudur.** Bunu yapabilmek için, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesi buna uygun bir duzeyde olmak zorundadır. Eğer bu duzeyde değilse; **kullanma adına kullanılma** durumu ortaya çıkacaktır. Komunistlerin gorevi, işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerin bilinç düzeylerinin yukseltilmesi; onlar arasında komünist propaganda, onların bağımsız sınıf mücadelesinin yukseltilmesidir.

Yığınların sosyalist bilinci yukseldıkçe ve bağımsız eylemleri arttıkça; en gerici ögeler bile yığın desteğini sağlayabilmek; yığın desteğinden kopmamak için, sozde ilerici kesilir; yığınlardan, yığınların o andaki taleplerinden yanaymış gibi gorunmek zorunda kalırlar. Proletaryanın onları kullanabileceği en elverişli zamanlar, işte o şartlardır. Bugün "teşhir" işlerinde "kimin kimi kullandığı" sorusuna verilecek tek cevap, tekelci burjuvazinin sozcülerinin Turkiyeli oportunist örgütleri kullandığı şeklinde bir cevaptır.

Bu tür sorunlar komünistler için yeni değildir.

1927 yıllarında, Sovyetler Birliği'nde bir grup karşı-devrimci sabotörün kurşuna dizilmesi gündemdedir. Parti içinde Trocki, Zinovyev, Kamenev türünden kişiler, bu tür kurşuna dizme eylemlerinin Sovyetler Birliği'nın dış itibarını düşürmesinden dem vururlar. Genel bir biçimde, Sovyetler Birliği'nin sahip olduğu eski itibarın kaybedildiğini ileri sürerler.

Stalin, Marksistler için belirleyici olanın, 'hangi sınıf içinde itibar' meselesi olduğunu ortaya koyar. Muhalefetin sorunu koyuş tarzı "genel"; yani sınıfsal temelden yoksundur.

Stalin Çin'de Sovyetler Birliği'nin itibarı sorununu ele alır. Orada Çin liberal aydınları ve generalleri arasında Sovyetler Birliği'nın itibarının düştuğunu, ama bunda kötü birşey olmadığını; buna karşılık Sovyetler Birliği'nin Çin işçi ve emekçileri arasında geniş bir şekilde itibarının arttığını belirtir. Komunistler için belirleyici olanın, işçi ve emekçiler uzerindeki saygınlık olduğunu belirtir.

Sonra Avrupa'daki durumu ele alır ve şoyle devam eder:

"Ama Batıdan ne haber? Batıdakı proleter kesim arasında sahip olduğumuz moral sermayeyı tukettiğimiz soylenebilir mi? Açıktır ki hayır. Örneğin Viyana'daki proletaryanın son eylemleri, İngiltere'de genel grev ve komür grevi, ve Almanya'da ve Fransa'da binlerce işçinin Sovyet Sosyalist Cumhriyetler Birliği'ni savunmak için yaptıkları gösteriler neyı göstermektedir? Geniş işçi sınıfı yığınları arasında proletarya dıktatörlüğunun moral etkisinin azaldığını mı gösterir? Kuşkusuz hayır! Tersine, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin moral etkisinin Batıdaki işçiler arasında yukseldiği ve buyuduğünü; Batıdaki işçilerin burjuvazileriyle "Rus usulü" savaşmaya başladıklarını gosterir.

Hiç kuşku yok ki, özellikle 20 "şohretli" teroristin ve kundakçının kurşuna dizilmesi yuzunden pasifist ve gerici liberal burjuvazinin bazı kesimleri arasında Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'he düşmanlık buyumektedir. Ama Kamenev gerçekten de burjuvazinin gerici liberal pasifist çevrelerinin lehte fikirlerine, Batıdaki geniş proleter yığınların lehte fikirlerinden daha fazla mı değer vermektedir? Yirmi "şöhretli"nın kurşuna dizılmesinin, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde, bizim aramızda olduğu kadar; Batıdakı geniş işçi yığınları arasında da çok sempatik bir karşılık gorduğu gerçeğini kım yadsıyabilir? "Ettiklerini buldular, alçaklar!" —işte 20 "şöhretli" terorist ve kundakçının kurşuna dizılmesi işçi sınıfı mahallelerinde bu sozlerle karşılandı.

Aramızda ne kadar sessız davranırsak bizim için o kadar iyi olacağını iddia eden belli türden insanlar olduğunu biliyorum. Bunlar bize şoyle diyorlar: 'İngiltere onunla ilişkilerini kopardığı zaman SSCB'de işler iyi gidiyordu; Voikov suikaste uğradığı zaman daha da iyileşti; ama Voikov'un suikaste uğramasına yanıt olarak, dişlerimizi çıkarıp da 20 "şöhretli" karşı-devrimciyi kurşuna dizdiğimiz zaman işler kotuleşti. Yırmı kişiyi kurşuna dizmeden önce Avrupa'da bize acıyorlardı ve sempatı duyuyorlardı; kurşuna dizdikten sonra bu sempati yok oldu ve bizi Avrupa kamuoyunun istediği gibi iyi çocuklar olmamakla suçlamaya başladılar.'

Bu gerici liberal felsefeye ne denebilir? Bu konuda soylenebilecek tek şey, onların SSCB'ni dişsiz, tırnaksız, silahsız, duşmanlarının ayaklarına kapanmış ve onlara teslim olur durumda gormek istedikleridir.

Bir zamanlar resimleri sigara paketlerini süslemek için kullanılan "kanayan" bir Belçika vardı. "Kanayan" bir SSCB neden olmasın? O zaman herkes ona sempati duyacak ve ona acıyacaktı. Ama hayır, yoldaşlar! Biz buna katılmıyoruz. SSCB'ne duydukları sempatı ile bütün bu liberal pasifist filozofların cehenneme kadar yolu var. Eğer çalışan geniş halk yığınlarının sempatisine sahipsek, gerisi peşinden gelecektir. Ve eğer birinin "kanaması" gerekiyorsa, zalimce darbeler altında ezilen ve "kanayan"ın SSCB değil, bir burjuva ülkesi olmasını sağlamak için her çabayı harcayacağız." (Stalin, Trotskizm mi? Leninizm mi? s.349-350-51, Sol Yayınları)

Stalin'in bu sözlerının, günumuzün aktuel sorunlarından birisi haline gelen "idam" lar sorunu ile bağı kurulduğunda görülecektir ki, Stalin'in "gerici liberal felsefe" olarak tanımladığı şey, aslında tam da "bizim" oportünistlerimizin "idam"lar konusundaki eylemlerine yon veren felsefeden başka birşey değildir.

Canhıraş bir sesle; "İdam insanlık suçudur", insan olan idama karşı çıksın ...; "demokratlar, harekete geçin!"; "cunta yaşama özgürlüğümuzu gaspetti, insanlık adına sahip çıkın!" türünden *"demokratık Avrupa'ya" kendilerını acındıracak tarzda propaganda yurüten oportunistlerın felsefesının, yukarıdakı ornekten farkı nedir?*

Oportünistler, 'idamlara karşı mucadele' adı altında, komunist-devrimci onuru yerle bir etmişlerdir.

Oportunistler, geniş emekçi yığınlarının sosyalist eğitiminden doğacak olan sempatiye değil; karşı-devrime karşı sınıf kını ile bilenmiş sempatiye değil; kiliselerin ve tekelci burjuvazının uşaklarının "iyi çocuklara" karşı "acıma hissi"ne, "insancılığı"na dayanmışlardır, dayanmaktadırlar.

Oportunistler, karşı-devrimin saldırısı karşısında gerilemişler; karşı-devrimin saldırısına karşı cevap verecek alan olarak "idam insanlık suçudur" alanına; humanizm alanına gelip dayanmışladır.

Oportunistler geçmişte ("sol" aşırılıklarını, halktan kişileri, devrimcileri katletme noktasına vardırmışlardı) birçok halk duşmanına karşı uyguladıkları devrimci tavrı savunamayacak; bir dizi kendi eylemlerini "insanlık suçu" ilan edecek noktaya varmışlardır.

Sınıf mucadelesi, sınıfların savaşı zorludur. Bu mucadelede yalnızca proletaryanın en sarsılmaz kesiminin onderliğinde proletarya yalpalamadan yurur. İlk saldırıda kendini kaybetmeden; hatalarından öğrenerek, yolunda gider.

Oportunistlerin hıçbırısı, iddiaları ne olursa olsun, proletaryanın onderliğine layık olmadıklarını bir kez daha ıspatlamışlardır.

DEVRİM MÜCADELESİ VE BUGÜNKÜ "BARIŞ HAREKETİ"

"Emperyalist savaşlardan ve [illegible] emperyalist burjuvazi, emperyalist dünyadan — bu cehennemden — kurtulmak için, bolşevik mücadele [illegible] devrimden başka bir [illegible]" Lenin

Bugun özellikle emperyalist ülkelerde "barış hareketi"-adı verilen hareket yaygınlaşıyor. Emperyalist metropollerin Washington, Paris, Bonn, Tokyo, Roma, vb. kentlerinde, bu ülkelerin II. Dunya Savaşından sonra yaşadığı en büyük kitle gösterileri yapılıyor.

Biz Haziran ayı içinde Bonn'da yapılan ve 400000 kişinin (bu arada Türkiyeli revizyonist ve oportünistlerin de çağrı yapıp) kâtıldığı bu "barış yürüyüşu" için çıkardığımız bildiride, bu konuda tavrımızı şöyle belirledik:

"BUGÜNKÜ "BARIŞ HAREKETİ"NE DAMGASINI VURAN ÜÇ ŞEY: PASİFİZM; ATOM SİLAHI FETİŞİZMİ; VE SOSYAL-ŞÖVENİZMDİR!"

Emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin savaş hazırlıkları hepimizin gozu önunde son yıllarda olağanüstu boyutlara ulaştı. İçte "cephe gerisi"ni sağlama almak için faşistleşmenin hızlandırılması, sosyal-şövenizmin, yabancı düşmanlığının körüklenmesi ile ideolojik hazırlık; dışta saldırı için olağanüstu boyutlarda silahlanma ve yer yer çıkarttıkları savaşlarda silahların denenmesi; aynı zamanda silah satışı ile aşırı kârlar; emperyalist büyük güçlerin birbirlerinin "nufuz alanları"na açık ve gizli girme çalışmaları, ve bunlardan kaynaklanan gızlı-açık çatışmalar, en son olarak "Malwines-Falkland"daki savaş; gormek isteyen herkesi, genel bir emperyalist savaş tehlikesi konusunda uyardı. Kitleler içinde emperyalistlerin bu açık savaş hazırlıklarına karşı hoşnutsuzluğun ortaya çıkıp gelişmesi kaçınılmazdı. Nitekim oyle de oldu. Başlangıçta oldukça cılız olan "barış hareketi", 1981 yazından itibaren hızla yayılan ve genişleyen bir kitle hareketine dönüşmeye başladı.

Hareket, içine, barış isteyen, emperyalistlerin "çılgınca silahlanmasına"(!!!) karşı olan yuzbinlerce insanı, her şeyden once de gençleri çekti. Bir kitle hareketinin doğru hedeflere mi, yoksa yanlış hedeflere mi yoneleceğini belirleyen, — o harekete kişi olarak katılanların istek ve amaçları değil— o harekete damgasını vuran, onderlik eden siyasettir.

Bugun dunya Marksist-Leninist hareketi en güçsuz donemlerinden birisini yaşıyor Kruşçev tıpı modern revizyonizm —bugun sosyal-emperyalist bir büyük güç olan, ve diğer emperyalist buyuk güçlerle dunya hegemonyası için dalaşan Rus sosyal emperyalizminin ideolojisi olarak— hakim durumdadır. Modern revizyonizmin bir başka türu, "Üç Dünya"cı revizyonizm, etkinliğini sürduruyor. Bunların dumen suyunda bir dizi oportünist-revizyonist akım cırıt atıyor. Ve işte bütun bu akımlar kitle hareketlerinde onemli etkinliğe sahip bir rol oynuyorlar. Böyle bir durumda, "barış hareketi" de bir yandan doğrudan doğruya şu ya da bu emperyalist gücun; diğer yandan emperyalizmin uzantısı durumunda olan revizyonist-oportünist güçlerin önderliğinde, onların damgasını bastığı hareketler haline geliyor. Bugün gelişen "barış hareketi"nin siyasal çizgisine; bu "harekete" damgasını vuran goruşlere; hareketin pratik yonelimine, vb. gözatıldığında bu gerçek görülur.

BUGÜNKÜ "BARIŞ HAREKETİ" YALNIZCA EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI DEĞİL; GENEL OLARAK SAVAŞA KARŞIDIR!

Bugunku "barış hareketi" savaş konusunda açık bir şekilde burjuva pasifisti bir konumda durmaktadır. Bu hareket genel olarak savaşa, her turlu savaşa karşı çıkmakta; haklı ve haksız savaş ayrımı yapmamaktadır. Halbuki Marksist-Leninistler savaş konusunda, haklı ve haksız savaşları birbirinden ayırır; emperyalistlerin ve gericilerin somurü ve zulm[illegible] için yuruttukleri, emperyalist, haksız savaşlara karşı çıkar; ve fakat ezilenlerin, sömürülenlerin ulusal ve sosyal kurtuluş için yuruttukleri devrimci, [illegible] bizzat önderlik ettikleri, haklı ve haksız savaşları birbirinden ayırmamak; ve haklı, devrimci savaşların yanında açık tavır almamak; gerçekte niyet ve istek ne olursa olsun, var olan duzenin surmesinden yana tavır takınmaktır. Çunku bu sistemi yıkacak olan, devrimci savaşlardır..

BUGÜNKÜ "BARIŞ HAREKETİ" EMPERYALİST SAVAŞLARIN KAYNAĞINI GÖZLERDEN GİZLEMEKTEDİR!

Emperyalist savaşın kaynağı, emperyalist sistemin bizzat kendisidir. Kapitalizmin eşitsiz ve sıçramalı gelişme yasası sonucu, emperyalist güçler arasındaki güç dengesi sürekli değişmekte; dunyada sömürü ve nufuz alanları emperyalist güçler arasında güç dengesine gore daha önce paylaşılmış olduğundan, bu, emperyalistler arasında yeniden paylaşım dalaşmasını gundeme getirmektedir. Emperyalist savaşın kaynağı budur. Emperyalist savaş bizzat emperyalist sistemin yasal bir olgusu olduğu için, **emperyalist savaşı** gerçekten ve bir daha gelmemecesine onlemenin tek yolu, emperyalist sistemi ***PROLETER DÜNYA DEVRİMİ*** ile parçalamaktır. Belli dönemlerde belirli somut bir emperyalist savaş komunistler onderliğindeki geniş bir barış hareketi ile de engellenebilir; ama bu yalnızca geçici bir engellemedir; bir ertelemedir. Emperyalist savaş tehlikesini bir daha gelmemecesine tarihe gömecek olan şey, ***PROLETER DÜNYA DEVRİMİNİN TAM ZAFERİDİR.*** Komunistler bu yuzden "barış için" mucadeleyi, proleter dünya devrimi mucadelesinin bir parçası ve ona bağımlı olarak ele alırlar. Hiç bir zaman işçi sınıfı ve emekçi halklara emperyalist savaşın gerçek kaynağını ve ondan gerçek kurtuluş yolunu gostermekten geri durmazlar.

Bugunku "barış hareketi" işte bu gerçeği gozlerden gizlemektedir. Bugunku "barış hareketi" içinde yer alan güçler için emperyalist savaşın kaynağı çeşitlidir; ama hiç birisi için gerçekte bir butun olarak emperyalist sistem değildir.

Bugun bu "barış hareketi" içinde yeralan güçlerin çok önemli bir bolumu için savaşın kaynağı; ya "ABD emperyalizmi"dir, ya "ABD'deki bugunku Reagan yonetimi"dir, ya da "NATO içinde birleşmiş güçler"dir.

Boyle bir yaklasım, ABD dışındaki tum batılı emperyalist buyuk güçleri, ve başta Rus sosyal emperyalizmi olmak uzere Doğu blokundaki savaş kışkırtıcılarını, ve diğer butun ülkelerdeki gerici savaş kışkırtıcılarını saldırı hedefi olmaktan çıkaran bir yaklaşımdır. Ve bu yaklaşım, Batı Almanya'da gerek Batı Alman emperyalizminin 'sol' görünumlü sozcülerinin ve gerekse modern revizyonistlerin (DKP gibi) yaklaşımı olarak, onların güçlenmesine hizmet etmektedir.

"Barış hareketi" içinde yer alan bir başka bolum için, emperyalist savaşın kaynağı, yalnızca "iki super güç"tur. "Üç Dunya"cı revizyonistlerin bu kotu unlu teorisi, bugun ozellikle Batı Alman emperyalizmi, İngiliz emperyalizmi, Fransız ve Japon emperyalizmi gibi emperyalist buyuk güçlerin çok işine gelmekte; "iki super guce"ye karşı "barış hareketi" bu emperyalist buyuk güçlerin kendi bağımsız savaş hazırlıklarının destekçisi durumuna gelmektedir. Yalnızca "iki super gucu" savaşın kaynağı olarak gosterip; diğer emperyalist buyuk güçleri savaş yurutemez biçiminde gosteren bu teorinin bilinçsiz savunucularının bir bolumune, Malwines/Falkland'da "saldırgan ve savaş kışkırtıcısı olmayan" !!! İngiliz emperyalistlerinin yuruttuğu savaşın ders olduğunu umarız.

Emperyalist savaş kaynağının bir butun olarak emperyalizm olarak gorulmesi ve kavranması tayin edici onemde ilkesel bir sorundur. Çunku ancak boyle bir kavrayış; "barış için mucadele"nin emperyalizme; emperyalist sisteme karşı mucadelenin bir parçası olarak ele alınmasına imkân verir. Ancak boyle bir kavrayış, emperyalist savaşa karşı gerçek mucadelenin, "iki emperyalist savaş arasında geçici bir donem, emperyalistler açısından bir soluklanma, hazırlanma dönemi" olan "emperyalist barış" için bir mucadele olamayacağını gosterir. Ancak boyle bir kavrayış, her ulkede "emperyalist savaş tehlikesine karşı, barış için gerçek mucadele"nin **o ülkedeki hakim sınıfın** iktıdarını yıkma; proleter yanın (veya proletarya onderliğinde halkın) iktıdarını kurma mucadelesi olarak ele alınmasına imkân verir. Bunun dışındaki her anlayış, "barış hareketi"ni — ona katılanların niyetinden bağımsız olarak— şu ya da bu emperyalist buyuk gucun, şu ya da bu sömurucu sınıfın yedek gucu halıne getirir.

Buna belki en açık ornek, bugun Batı Almanya'daki "barış hareketi"dir. Batı Almanya'da gerçek bir anti-emperyalist "barış hareketi" oncelikle **kendi emperyalizmini**, bugun dunya çapında en buyuk emperyalist güçlerden biri olan BATI ALMAN EMPERYALİZMİNİ, onun intikamcılığını, militarizmini hedeflemek zorundadır. Batı Almanya'da Batı Alman emperyalizmine karşı, onun savaş hazırlıklarına karşı, işte faşistleşmeye, militaristleşmeye; yabancı düşmanlığı ile ideolojik savaş hazırlığına karşı mucadeleyi merkezine koymayan bir mucadele, gerçek anlamda 'barış hareketi' değildir. Boyle bir hareket, olsa olsa Batı Alman emperyalizminin savaşçı emellerinin uzerini orten, Batı Alman emperyalizminin gudumunde olan sahte bir barış hareketidir. Bu da, bu harekete tek tek iyi niyetleri ile katılanların isteğinden bağımsız bir olgudur.

Açıktır ki, ABD ve Sovyetler Birliği dışındaki diğer emperyalist buyuk güçler "ABD ve Sovyetler Birliği"ne muhalefet etmektedirler. Ama bu "muhalefet" onların "barışçılığı"nın değil, kendi bağımsız savaş hazırlıklarının gostergesidir. Bunu gorup gostermeyenler; bugun meselâ "Batı ALmanya NATO'dan çıksın", "Tarafsızlığını ilan etsin" diyenler (KPD'nin çağrısı) iflah olmaz oportunistlerdir.

BUGÜNKÜ "BARIŞ HAREKETİ" "SİLAHSIZ BARIŞ YARATMA" HAYALLERİ ÜZERİNE KURULUDUR!

DEVRİM MÜCADELESİ VE BUGÜNKÜ "BARIŞ HAREKETİ"

Bugünkü "barış hareketi"nin temel sloganlarından birkaçı şöyledir:
- "Silahsız barış yaratalım"
- "Düşünün bir kez: Savaş olsa ve kimse gitmese!"
- "Kılıçlardan pulluk yapalım"

Emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin dişine-tırnağına kadar silahlı olduğu; sömürünün silah zoru ile ayakta tutulduğu bir dunyada bu sloganlar, işçilere ve emekçilere "kaderinize razı olun" demekle eşdeğerdedir. Gerçek barışı — emperyalist barışı değil — sağlamanın birtek yolu vardır: İşçi sınıfının ve tüm emekçilerin ezenlere ve sömürenlere karşı silaha sarılması ile; ulusal ve sosyal kurtuluş için verilen savaşlarla mümkündür bu. Lenin'ın dediği gibi; "silahların kaldırılıp atılacağı, hurda edileceği" zaman da gelecektir. Ne zaman ki enternasyonal proletarya bütün dünyada ezilen halklarla ittifak içinde emperyalizmin hakimiyetini devrimlerle yıkar; burjuvaziyi, sömürücüleri silahsızlandırır; sömüruyu dunya çapında ortadan kaldırır ve savaşları imkânsız kılan bir toplum düzenini kurar, işte ancak o zaman proletarya silahları hurdaya çıkarmayı duşunür. Bu noktaya gelmeden "silahsız barış yaratma", vb. öneriler, proletaryanın kurtuluş davasına ihanet; emperyalizme hizmettir.

BUGÜNKÜ "BARIŞ HAREKETİ" AVRUPA ŞÖVENİSTİDİR!

Bugunkü "barış hareketi" Batı Avrupa ülkelerinde NATO'nun aldığı "Batı ve Orta Avrupa'ya yeni atom başlıklı fuzeler yerleştirme" kararı; ve ABD emperyalizminin bugunku sozcusu Reagan'ın "sınırlı bir atom savaşını mumkun gördüğu"nu belirten açıklamaları uzerine, gerek Batı Avrupa'daki emperyalist burjuvazinin bir kısım 'sol' siyası sözculeri; gerek Kruşçev tipi modern revizyonizmin —önemli bölümü Rus sosyal emperyalizminin uzantısı olan— Batı Avrupa temsilcileri; gerekse her turden ve renkten oportunist-revizyonist, yaygarayı bastılar: "Avrupa savaş alanı haline getirilmek istenıyor", "Hayır, Avrupa savaş alanı olmamalıdır", "Bir savaş çıksa, ilk yok olacak olan Avrupa'dır", "Bir savaş çıksa, Almanya'da taş taş ustunde kalmaz", "Urallardan Atlantiğe, atom silahlarından arınmış bölge istiyoruz", vs. vs. Yani bunlar için savaş Avrupa'da olmasın da nerde olursa olsun mantığı geçerlidir. "Sol"culuk adına söylenen bu laflar, onları söyleyenlerin sosyal-şoven yüzunü; Avrupa şövenisti göruşlerini açıkça belgelemektedir.

Bu harekete katılanlar da — istekleri ne olursa olsun — sosyal-şöven görüşlerin savunucusu, destekçisi durumundadır.

BUGÜNKÜ "BARIŞ HAREKETİ" ATOM SİLAHI FETİŞİZMİ, VE ONA KARŞI DUYULAN KORKU ÜZERİNE KURULMUŞTUR!

Bugünkü "barış hareketi"nin en temel ortak noktalarından birisi, 'atom silahları'nın yokedici potansiyeli karşısında duyulan korkudur. Gerçekten de atom silahı "korkutucu" bir silahtır. "Korkunç" bir yokedici potansiyeli vardır. Ama onun bu yokedici potansiyeli karşısında panığe kapılmak, atom savaşını engelleyemez. Bütün emperyalist savaşları olduğu gibi, atom silahları ile surdurulebilecek olan bir emperyalist savaş tehlikesini de gerçekten tarihe gömmenin biricik yolu, proleter dünya devrimi ile emperyalist sistemi yıkmaktır. Görev, atom silahının yıkıcılığı uzerine ah-vah etmek değil; proleter dunya devrimi için savaşmaktır. Atom silahına karşı mücadeleyi herşey olarak gorenler; emperyalistlerin atom silahı olmadan da ne barbarlıklar yapabileceklerini gormemektedirler. Sorun, şu veya bu silah sorunu değildir. Sorun, bu silahların kimin elinde olduğu, ne için, hangi amaçla kullanıldığı sorunudur. Herşeyi atom silahlarının kullanılmaması ile halledeceklerini sanan lar aldanmaktadır. Bugun "klasık" silahlar da işçiler ve emekçiler üzerinde burjuvazinin ıktıdarını surdurmenin aracı olmaktadır. Ve oncelikle bu silahlar "iç savaş" silahları olarak kullanılmaktadır. Herşeyi atom silahı olarak gorup gosterenler, işte bu basit gerçekleri gozlerden gizlemektedirler. Bugün "kitleler" içinde emperyalistlerin yaygarası ile de yaygınlaşan "atom fetişizmi", bugun birçok emperyalist sözcuye "barış taraftarı" gorunme imkânı vermektedir. Bunun en son ornek lerinden birisi Amerika'dır. Orada onumuzdeki seçimlerin başkan adaylarından Kennedy, daha şımdıden atom silahlarının sınırlandırılması hareketinin başına geçmiştir. Yakında ABD ile Sovyetler Birliği arasında başlayacak goruşmelerde de bu en buyük atom guçleri "silahsızlanma" pazarlıkları yapacaklar, ve boylece ne kadar "barışçı" olduklarını cumle aleme ispatlayacaklar. Proleterler, emekçiler açısından değişen ne olacaktır? Kocaman bir hiç!

BUGÜNKÜ "BARIŞ HAREKETİ" EMPERYALİZMİN GÜDÜMÜNDE, EMPERYALİST BARIŞI TEK HEDEF OLARAK GÖREN; BARIŞI EMPERYALİSTLERARASI GÖRÜŞMELERE BAĞLAYAN BİR HAREKETTİR!

Bugünkü "barış hareketi" emperyalist barışı tek hedef olarak görmekte; bu yuzden emperyalistlerarası relatif barışı bozabilecek her turlü statuko değişıkliğine karşı çıkmaktadır. O bu konumu ile devrimci savaşı reddetmekte, gerçek barışı getirmenin tek garantisi olan devrimci savaşlara, emperyalistlerin çürük; çeşitli alanlarda surdurulen gerıcı yerel savaşlarla iç içe yuruyen barışını tercih etmektedir. Bu hareket emperyalist barışı devrimci savaşlara tercih ettiğinden; emperyalist barışı sağlama ısını de emperyalistlerarası "silahsızlanma" görüşmelerinden beklemekte; emperyalistlerın ve sosyal emperyalistlerin proletarya ve emekçileri kandırmak; ve birbirlerini kazıklamaktan başka amaç taşımayan "silahsızlanma" çabalarını "selamlamaktadır". Komunistler, bugunku "barış hareketının" yaptığının tersine, gorevlerini emperyalistlerarası "barış", "silahsızlanma", vs. görüşmelerini desteklemek olarak değil, bunların gercek yuzunu ve amaçlarını teşhir etmek olarak kavrarlar.

Bir butun olarak ele alındığında, bugunku "barış hareketi", emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin gudumunde bir harekettir. Gerçekten barış isteyen onbinlerce barış yanlısı insan; doğru bir onderlik olmadığı için; işçi sınıfı duşmanlarının ve hainlerının peşinde, emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin oyuncağı durumuna gelmektedir."

Şurası hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek berraklıkla tespit edilmek zorundadır: Bugun "barış hareketi"nin uğrunda mücadele ettiği "barış", bugun var olan "relatif barış"tır; emperyalizmin hakimiyetı şartlarındaki *EMPERYALİST BARIŞ*tır.

Emperyalist barış gerçekte, iki emperyalist savaş arasında geçen dönemin, yeni emperyalist paylaşım savaşlarına hazırlık döneminin barışıdır.

Emperyalist barış gerçekte, haklı devrimci savaşlara karşı emperyalistlerin saldırgan bastırma savaşlarının; ve bizzat emperyalistlerin ve uşaklarının çıkarıp sürdürdüğü gerici yerel savaşların kaçınılmaz yol arkadaşlığı yaptığı bir sozde barış dönemidir.

Emperyalist barış, gerçek, kalıcı barış değildir.

Gerçek, kalıcı barış; emperyalizmin dünya yüzunden süpürulmesine, emperyalist savaşların kaynağı olan sistemin kökünün kazınmasına bağlıdır. Bu ise *PROLETER DÜNYA DEVRİMİNİN* sorunudur.

Sorunu böyle ortaya koymayanların, onlar kendilerine hangi ismi verirlerse versinler; hangi sıfatı yakıştırırlarsa yakıştırsınlar, Komünistlikle ilgileri yoktur.

Bugün T'K'P'nin İ. Bilen takımından Dev-Yol'una; PKK'sından HK'sına; DHB'sinden Partizan'ına kadar hemen hemen bütün revizyonist-oportünist cephenin bugünkü "barış hareketi" karşısında tavrı, bu "hareketin" kuyruğuna (Avrupa'da) takılmak şeklinde bir tavırdır.

Bunlardan T'KP'nın Doğu Almanya (ya da İ. Bilen) takımı için, "Barış için savaşım bir numaralı görevdir". "Barış için savaşım" maddesi İ. Bilen'in 1981 Ağustos'unda "MK Plenumu"nda okuduğu raporun birinci maddesidir. Bu raporda sorun şöyle konmakta-dır:

"Günümüzün **temel sorunu** barışı, yumuşamayı koruma, guçlendırme sorunudur. ... Tum insanlığın çıkarları, halkımızın çıkarları barış için savaşımı halkımızın onune **bir numaralı görev** olarak koyuyor." (agy. s.8)

Bunda şaşılacak birşey de yoktur. Bu tez modern revizyonistlerin Marksizm-Leninizme karşı genel saldırıyı başlattıkları SBKP XX. Kongresinde daha 1956'da Kruşçev revizyonisti tarafından formule edilmiştı.

Kruşçev revizyonisti XX. Parti Kongresin- [illegible] proletarya ve ezilen halk [illegible] devrim için mücadele [illegible] "barış" için mucadeleyi en önemli görev olarak koydu. Bu safsatayı da "şartların değiştiği" gerekçesi ile açıklamaya kalktı. SBKP XX. Parti Kongresinin konu ile ılgılı olarak aldığı kararda şöyle denıyordu:

"Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkelerin ve diğer barışsever ülkelerin, ve bütün ülkelerin en geniş halk yığınlarının **en önemli görevi, sürekli bir barışın korunması** (!!! Emperyalizm şartlarında sürekli barış!!!— YN) ve sağlanması, yeni bir savaşın, yeni bir saldırganlığın önlenmesidir." (SBKP XX. Parti Kongresi ... Belgeler, Almanca, s.170)

Bu modern revizyonist tez o günden bu yana şekilde değişikliklere uğrasa bile, öz olarak hep aynı kalmıştır.

Açıktır ki bu tez Rus sosyal-emperyalistlerinin kendi "etkı alanları"nı "koruma" ve genişletme için surdurdukleri kanlı bastırma ve işgal savaşlarını (Çekoslovakya işgali, Polonya'yı işgal tehdidi, Afganistan işgali) engelleyen bir tez değildir ve modern revizyonistlerin "barışseverliği"nin; Amerikan emperyalistleri ya da Batı Alman emperyalistlerinin, vb.'nin siyasi sözcülerinin unlu "Pazar konuşmaları"ndaki "barışsever"liğinden özde bir farkı yoktur.

T'K'P'nin İ. Bilen kanadı dışındaki revizyonist ve oportünistler bugünkü "barış hareketi"nin kuyruğuna takılmalarını teorik olarak "en önemli görev barışın korunmasıdır" şeklinde gerekçelendirmiyorlar. Bunların çoğunluğu için "barış hareketi"nin kuy

DEVRİM MÜCADELESİ VE BUGÜNKÜ "BARIŞ HAREKETİ"

ruğuna takılmanın gerekçesini, bu hareketin "kitle hareketi" olması oluşturuyor. Onlar bir yandan kendilerine "sosyalist", "Komünist", "Marksist-Leninist" gibi sıfatlar takıyorlar; diğer yandan revizyonizmin en temel tezlerinden biri olan "Hareket her şeydir, hedef hiçbirşey" tezine uygun hareket ediyorlar. Bonn barış yürüyüşüne katılan Dev-Yol, Dev-Sol, Halkın Kurtuluşu, PKK, Partizan, vs. örgütlerin hiçbirisinin, bugünkü "barış hareketinin" niteliğini teşhir eden bir tavır takınmamaları bunun açık bir örneğidir.

Oportünistlerin bir bölümü bugunkü "barış hareketi"nin kuyruğuna takılmalarının teorik olarak 1950'li yılların başlarındaki geniş barış hareketi ile karşılaştırarak haklı göstermeye çalışmaktadır.

Önce bu iki "barış hareketi"ni birbiriyle eşitlemek, tarihsel gerçeklikleri çarpıtmaktır.

1950'li yılların başlarındaki barış hareketi, sosyalist Sovyetler Birliği'nin ve sosyalist blokun varlığı; ve başta Amerikan emperyalistleri olmak üzere bütün emperyalistlerin Sovyetler Birliği'ni ve onun önderliğindeki sosyalist bloku yoketmek için **yeni bir dünya savaşı** kışkırttığı bir durumda; başını doğrudan doğruya Sovyetler Birliği'nin ve komünistlerin çektiği bir barış hareketi idi. Bu barış hareketi şu veya bu emperyalist gucün denetiminde, şu ya da bu emperyalist gucu güçlendiren bir barış hareketi değildi.

Bugunku "barış hareketi", dunya proletaryası açısından korunacak bir sosyalist blokun olmadığı; barış hareketinin başını çekip, onun şu ya da bu emperyalist gücün yeğ değil haline gelmesini engelleyecek güçlü bir sosyalist devlet, ve komunist hareketin olmadığı şartlarda gelişem ve yukarda ortaya koymaya çalıştığımız gibi — objektif olarak — şu ya da bu emperyalist gucun gudumunde gelişen bir "barış hareketi"dir.

İkinci olarak, Komünistler 1950'li yılların başında gelişen barış hareketinin bile "kalıcı barış"ı sağlayamayacağını, bu barış hareketinin bile ancak "belirli bir savaşı", "yeni bir dunya savaşını" ancak belirli bir süre erteleyebileceğini açıkça tespit etmişler; ve gerçek barışın ancak "emperyalizmi yıkmakla" mumkün olduğunu açıklamışlardır. İşte Stalin'ın bu konuda söyledikleri şunlardır:

"Bugunku barış hareketinin amacı, halk yığınlarını barışı korumak için savaşıma sürüklemek ve böylece yeni bir dunya savaşını onlemektir. Bu yuzden, bu hareketin amacı, kapitalizmi devirmek ve sosyalizmi kurmak değildir — o, barışı surdurmek için demokratik savaşım araçlarıyla yetinmektedir. Bu bakımdan, bugunku barışın korunması uğruna hareket, Birinci Dunya Savaşı sırasındaki emperyalist savaşı iç savaşa donuşturmeyi hedef tutan ve daha ileri giderek sosyalist amaçlar guden hareketten farklıdır.

Olabilir ki, koşulların yardımı ile, barış için savaş, orada ve surada sosyalizm için savaşıma doğru gelişsin, ancak o zaman, bu, bugunku barış uğruna hareket olmayacaktır, ama kapitalizmi devirmek için bir hareket olacaktır.

En olası olanı, bugünkü barış uğruna hareketin, barışın surdurulmesi için bir hareket olarak başarı kazandığı takdirde, *belirli* bir savaşı önlemeye katkıda bulunması, onu bir süre için ertelemesi, bir sure için *belirli* bir barışı surdurmesi, savaşçı bir hukumeti istifa ettirmesi ve onun yerine barışı geçici olarak surdurmek eğilimında olan bir hükumetin geçmesini sağlamasıdır. Kuşkusuz, bu iyi bir şey dir. Hatta çok iyidir. Ancak kapitalist ülkeler arasında genel olarak savaşların kaçınılmazlığını yok etmek için yeterli değildir. Yeterli değildir, çünkü barış hareketinin bütün başarılarına karşın, emperyalizm ayakta kalmaktadır, yürürlükte kalmaktadır. Bunun sonucu olarak da, savaşların kaçınılmazlığı, olduğu gibi süregelmektedir.

Savaşların kaçınılmazlığını yoketmek için, emperyalizmi yıkmak gerekir." (Stalin, Son Yazılar, Sol Yayınları, Aralık 1977, s.94/95)

İşte modern revizyonistlerin SBKP XX. Parti Kongresinden bu yana unuttturmaya çalıştıkları; ve ne yazık ki Marksist-Leninistlerin modern revizyonistlere karşı mücadele içinde yeterince kavrayıp savunmadıkları Marksist-Leninist görüşler bunlardır.

"Barış için savaşım" konusunda "İşçinin Sesi" adlı revizyonist grup, diğer revizyonist ve oportunist gruplardan biraz değişik bir tavır takındı. Bunlar Paris'te yapılan "Barış yürüyüşü" için çıkardıkları "Barış savaşımımızı devrim kavgasına bağlayalım" başlıklı "İşçinin Sesi semp." imzalı bildiride, "savaş-barış-devrim" arasındaki ilişki konusunda şunları diyorlar:

"Ama şurası da kesinlikle unutulmamalıdır ki; her şeyin sonunu bu gerekli barış kavgaları belirlemeyecektir. Çünkü emperyalizm yeryüzünde var olduğu sürece savaş tehlikesi yokolmayacaktır. Savaş tehlikesini tumden ortadan kaldırmanın, kalıcı ve gerçek bir barışı sağlamanın tek yolu dünyadan emperyalizmi silip atmanın, emperyalizmin son kalesine de sosyalizmin kızıl sancağını dikerek, dünya devriminin sonul utkusu yolunda gerçek barış için zafere dek savaşmaktan geçmektedir.

Böylesine bir perspektifi olmayan barış savaşımı ile kalıcı ve gerçek bir barışı sağlamak olanaksız bir ütopyadır. Çünkü savaşın olmadığı dönemler, barış olduğu dönemler değil, emperyalist savaş kışkırtıcılarının savaşa hazırlık dönemleridir... Gerçek ve kalıcı bir barış olarak nitelenmesi mumkun olmayan bu savaşa hazırlık dönemlerinin sonunda guç dengeleri değiştikçe yeni haksız talan savaşlarının çıkması emperyalizmin doğası gereği kaçınılmazdır. Bunun için dunya halklarının önundeki birıcık seçenek gerçek ve kalıcı bir barış için zafere kadar savaşmaktır... Dunya devrimidir..."

İşçinin Sesi sempatizanları burada teorik olarak doğru şeyleri savunur gorunmektedirler. Ve bu onları belli bir ölçüde diğer revizyonist ve oportunist gruplardan ayırıyor.

Ama "İşçinin Sesi" sempatizanlarının söyledikleri yalnızca bununla sınırlı değil. Onlar bir yandan bunları soylerken, diğer yandan aynı bildiride bugunku "barış hareketi"nin güçleri ve konumunu belirlerken şöyle diyorlar:

"Uluslararası terörist Reagan ve çetesinin başını çektiği dünya emperyalizmine karşı, dünya devrimci merkezi SSCB, sosyalist sistemin ve bağımsızlık-sosyalizm kavgası veren dünya halklarının aydınlık geleceği için verilen bu barış kavgaları saldırgan dunya emperyalizmine karşı gerekli bir yanıttır."

Görulduğu gibi, "İşçinin Sesi" sempatizanları için bugünkü "barış hareketi"nın merkezinde "dünya devrimci merkezi SSCB" vardır.

"İşçinin Sesi" bu konumu ile büyük bir açmaz içinde olduğunu sergilemektedir:

Bir yanda, devrimin birinci gorev olarak ele alınması, barış savaşımının devrim mücadelesine bağlı ele alınması gerektiği şeklindeki sözler;

Öte yanda, bugünkü statükoyu savunan; sosyal emperyalist ve en önemli savaş kışkırtıcılarından biri olan Sovyetler Birliği'ni; teorik olarak "barıştan önemli görev yoktur" diyen modern revizyonizmin merkezini "dünya devriminin merkezi" ilan eden sözler.

Bu iki görüşün yan yana savunulmasının, bu açmazın kaynağı, "İşçinin Sesi"nin bugünkü konumudur. "İşçinin Sesi" bugün halâ SBKP tarafından resmen tanınan T'K'P'nin 1. Bilen takımından, ona alternatif olarak kopmuş; SBKP tarafından tanınması halinde Rus sosyal-emperyalistlerinin Türkiye temsilcisi olarak çalışmaya adaylığını koymuş bir gruptur. Sovyetler Birliği'ni "dünya devrimci merkezi" ilan etmesinin hikmeti budur. Ama diğer yandan bu grup, grup olarak varlığını koruyup gerekçelendirebilmek için T'K'P'nin 1. Bilen takımı ile arasına ayrım çizgileri çekmek zorundadır. Onun — SBKP'nin dediklerini sahibinin sesi usulu tekrarlamaktan başka bir şey yapmayan — T'K'P'nin 1. Bilen takımı ile arasına ayrım çizgileri çekmesi ise ister istemez SBKP'yi eleştirmesi demektir. Nitekim bunlar bunu şimdi belli noktalarda — saygılı bir dille de olsa! — yapmaya başlamışlardır. T'K'P'nin 1. Bilen takımının SBKP tarafından tanınmaya devam etmesi halinde; T'K'P'nin İngiltere kanadı olan "İşçinin Sesi"nin bu "eleştiri"lerini arttırması normal olacaktır. Ama bu onun modern revizyonist; Rus sosyal emperyalizmi yanlısı; ve uşaklığa her an gönüllü aday niteliği hakkında herhangi bir kuşkuya yolaçmamalıdır. Bu grubun T'K'P'nin 1. Bilen takımının sağcı-pasifist teorilerine karşı "sol" sloganlarla ortaya çıkması, bu gruba karşı devrimci çevreler içinde, bu arada bizim çevremizde de belli bir hayırhah yaklaşım sağlamıştır. Böyle bir yaklaşım, bu grubun gerçek niteliğini kavramayan bir yaklaşımdır ve yıkılmalıdır.

İşte bugünku "barış hareketi" ve çeşitli oportünist-revizyonist grupların bu hareket karşısındaki tavırları; ve bizim tavrımız böyledir.

Baştarafı s.21'de

FİLİSTİN HALKININ HAKLI MÜCADELESİ YOKEDİLEMEZ!

ŞEVİK BİR PARTİNİN yaratılmasını kavramak zorundadır. Çünkü Bolşevik bir Partinin varlığı işçi sınıfı ve emekçi halkı bilinçlendirme örgütlendirmenin ilk ve vazgeçilmez şartıdır.

Kuşkusuz sorun Bolşevik Partinin yaratılması ile de çözülmeyecektir. Çünkü Bolşevik Partinin yaratılması ve öncünun kazanılmasından, kitlelerin gerçek önderi olmaya kadar çok uzun bir yol daha vardır. Buna rağmen proletarya açısından gidilecek tek yol budur.

Bütün dünyada sınıf bilinçli proletarya siyonist İsrail'in kitle katliamlarını kınayıp, Filistin kurtuluş hareketi içindene kadar küçük ve güçsüz olursa olsun, önce -likle proleter unsurları desteklemek; onların gelişmesine yardımcı olmak zorundadır.

ZAFER ER GEÇ PROLETARYA ÖNDERLİĞİNDE FİLİSTİN HALKININ OLACAKTIR!

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

OPORTÜNİST VE REVİZYONİST CEPHE "BİRLİK" ÇIĞIRTKANLIĞI KONUSUNDA YARIŞIYOR!

Oportünist-revizyonist yayın organlarında 1981'in sonlarından bu yana "birlik" üzerine yazılar ağırlık kazanmaya başladı. Artık hemen tüm oportünist-revizyonist basında yapılması gereken biricik şeyin "birlik oluşturmak", "cephe oluşturmak" olduğu düşüncesi baş köşeyi tutuyor.

Tüm oportünist-revizyonist örgütler kendi anladıkları biçimde "birlik", "cephe" türlerini oluşturmaya da çalışıyorlar.

T'K'P/TİP/TSİP'in kaşarlanmış revizyonist liderleri 4 Şubat 1982'de "TKP'nin Sesi" üzerinden bu üç partinin birlik için çalıştıklarını ilan ettiler.

Bu konudaki açıklamada şöyle deniyordu:

"Her üç parti aralarındaki ilişkilerin bundan böyle düzenli yürütülmesini, cuntaya, emperyalizme, tekellere karşı sürdürdükleri siyasi kampanyaların bir program çerçevesinde ve olabildiğince koordine edilmesini ve birleştirilmesini, mücadelenin daha yaygınlaştırılıp güçlendirilmesi amacıyla en geniş bir cephenin ilkelerinin, alanlarının ve hedeflerinin belirlenmesini, tüm yurtsever, demokrat güçlerin bu cepheye kazanılması için olanca çabanın harcanmasını karar altına aldılar. Partiler, ortak çalışmalarını eşitlik temelinde yürüteceklerdir."

Aynı üç revizyonist parti bir de ortak "ÇAĞRI" yayınladılar. Çağrıda:

"Günümüzün en yakıcı sorunu nükleer bir savaşı önlemek ve dünya barışını korumaktır. ... Sovyetler Birliği'nin, sosyalist topluluğun tutarlı barış politikası tüm dünyada barış güçlerinin büyük desteğidir ve barışı korumanın büyük güvencesidir."

"Alınan tedbirler sonucu (kastedilen sosyal-faşist askeri cuntadır —YN) Polonya'da durumun giderek normalleşmesi, emperyalizmin desteğinde iktidarı ele geçirmek isteyen sosyalizm düşmanlarının yenilgiye uğratılması ülkemizde ve dünyada tüm halk güçleri tarafından memnunlukla karşılanmıştır."

"NATO üyesi Türkiye'de insan haklarının barbarca ayaklar altına alınması, yığınsal işkence uygulanması, onbinlerce insanın politik nedenlerle zindanlarda tutulması, *TERÖRİZMLE HİÇ BİR İLGİSİ OLMAYAN PARTİ, SENDİKA VE DERNEK ÜYELERİNİN DÜŞÜNCE VE ÖRGÜTLENMELERİNDEN DOLAYI YARGILANMALARI (abç!)*, Kürt halkına ve demokratlarına yapılan yoğun baskılar, sendika yöneticilerinin idamının istenmesi karşısında sessiz kalan, hatta tersine, bu uygulamaları açıkça savunan Reagan yönetiminin şimdi Polonya için döktüğü timsah gözyaşları kimseyi kandıramaz", gibi tespitler yer alıyor.

T'K'P/TİP/TSİP'in "birlik" çalışmalarının ilk ürünü olan bu açıklama ve Çağrı; bu "birliğin" işçi sınıfına ve emekçilere karşı bir birlik olduğunu açıkça göstermektedir.

Bu "birlik", Rus sosyal emperyalizminin propaganda ve yayılma aracı olan bir birliktir. Bu birlik, Türkiye'de faşist cuntaya 'faşist' sıfatını bir türlü yakıştıramayan; faşist cuntanın "terörizme bulaşmış", yani sivil faşist güçlerin ve devletin resmi faşist kolluk kuvvetlerinin saldırılarına karşı direnmiş, kendini savunmuş devrimcilerin faşist mahkemelerde yargılanmasına karşı olmayan; emperyalizmi yalnızca Amerikan emperyalizmi — onu da yalnızca "Reagan yönetimi" — olarak gösteren bir birliktir.

Bu "birlik", Türkiye'de cuntaya karşı çıkarken, Polonya'daki cuntayı destekleyen, memnunlukla karşılayan bir birliktir.

Bu "birlik", devrim görevini "yakıcı sorun" olarak görmeyen, günümüzün en yakıcı sorunu olarak "nukleer bir savaşı önlemek ve dünya barışını korumak"a gören bir birliktir. Bu "birlik", II. Dünya Savaşından bu yana geçen 37 yıllık emperyalist barış dönemi içinde, emperyalizmin devrimci savaşlara karşı yürüttüğü savaşlarda; ve emperyalizmin ve uşaklarının bizzat çıkartıp yürüttükleri gerici yerel savaşlarda 35 milyon kişinin öldüğünü gözlerden gizleyen, emperyalist barışın propagandasını yapan bir birliktir.

*

Sınıf bilinçli proletaryanın bu "birlik" çalışmasına karşı tavrı açık ve kesin olmak zorundadır: BİZİM EMPERYALİSTLERİN UŞAKLARININ BİRLİĞİNDEN BEKLEDİĞİMİZ HİÇ BİR ŞEY YOKTUR!

T'K'P/TİP/TSİP dışında, Ala-Rızgari-KUK-TSKP arasında "birlik" çalışmaları olduğu bildiriliyor. Ancak bunların çıkardığı ve bizim elimize geçen herhangi bir belge yok.

"Birlik" çalışmalarının bir başka ağırlık merkezini "Faşizme karşı birleşik direniş cephesi" oluşturuyor.

Bu "cephe"nin temeli Dev-Yol, PKK, TEP ve SVP'nin "eski" ve "yeni" tüfekleri tarafından 1981'in ikinci yarısında atılmıştı.

Bu arada Dev-Yol, daha bu hazırlık aşamasında Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Sol'u da tartışmaya ve bu cephe çalışması içine çekmeye çalışmıştı. Ama bu gerçekleşmemişti. Bunun üzerine 1981 sonunda Halkın Kurtuluşu ile Devrimci Yol arasında, her ikisinin de "birlik" ve "cephe" konusundaki ilkesizliğini ve faydacılığını belgeleyen ilginç bir polemik yürümüştü. Şimdi bu polemiğin duraklarına kısaca bir göz atalım:

Dev-Yol 1981 Eylül'ünde yurtdışında çıkardığı "Devrimci İşçi" adlı dergide "Birlik" tartışmaları önündeki bazı engeller ve ENDİŞELERİMİZ" başlıklı bir yazı yayınladı. Bu yazıda Dev-Yol dört madde halinde görüşlerini toparlıyor, öz olarak şunları söylüyordu:

1. "Ağırlıkla 12 Eylül sonrası olmak üzere *TÜM AKIMLAR ALMANYA'YA TAŞINMIŞ DURUMDADIRLAR*" (agd, s.10)

(Bu konuda Dev-Yol'un daha önceki "dimdik ayaktayız" tavrı hatırlansın!—YN)

Burada Türkiyeli grupların varlığını sürdürebilmesi için kendini diğerlerinden ayırması gereklidir. Gruplar bunu yapmaktadırlar.

"Böylece birçok grup, kendisine taban kazanmak ve var olan tabanını kaybetmemek amacıyla temel olarak diğer gruplara karşı mücadeleyi *ANA* politik görev olarak görmektedir." (agd, s.10)

"Aramızda rekabet, yarış ve düşmanlık yaratacak yayın politikaları "birlik" sorununun artık acil bir ihtiyaç olduğu günümüzde yok edilmelidir." (a.y.)

2. "12 Eylül öncesi tüm gruplarda şu veya bu oranda devrimci harekete karşı (!!! — YN) düşmanlığa kadar varan bir çekememezlik hastalığının var olduğu biliniyor. Devrimci Yol'un önderliğinin yediği darbelerle birlikte bu eğilimler sevince dönüşmüş görünüyor." (agd)

(Burada Dev-Yol gayet "alçakgönüllü" bir şekilde kendini "devrimci hareket" olarak ilan edip, tüm grupların kendisini çekemediğini ifade ediyor. Burada Dev-Yol için, aynı yazıda yaptığı şu Lenin alıntısı uygundur: "Yalan, yalana dayanan övünmeler manevi ölümdür. Politik ölümün şaşmaz güvencesidir." Dev-Yol geçmişte siyasi örgütler arasında en çok "düşmanlık" körükleyen örgütlerden biri idi. Geçmişte Partizan" a karşı sürdürdüğü "adi cinayet örgütü" kampanyası, "Partizan'ı eylem birliklerinden dıştalama" çabaları, kimin kimi çekemediğinin, kimin "düşmanlık" körüklediğinin yalnızca bir örneğidir. Dev-Yol bu iki maddede "düşmanlık"tan söz ederken, gerçekte çeşitli sınıfların, tabakaların temsilcileri olan siyasi grupların arasındaki kaçınılmaz olan "ideolojik düşmanlık"tan söz ediyor ve bu konuda ah-u-vah ediyor. Biz "ideolojik mucadele"de uzlaşmazlıktan, "düşmanlık"tan yanayız. Ama bu ideolojik düşmanlığın gerçek bir temeli varsa! Ama bu ideolojik düşmanlık dedikodu, kışkırtma, vb. burjuva metotları ile değil; **belgelere dayalı** ilkeli bir mücadele şeklinde sürdürüluyorsa!)

3. "Faşist cuntanın devrimci örgütleri sıraya dizerek dağıtmaya başlaması ile henüz sıranın kendilerine gelmediği için ayakta kalabilen örgütler garip bir tavır içine girdiler..."Yaşasın herkes çöktü, ayakta bir tek biz kaldık, çünki en doğrusu biz idik" vs. gibi şaşkınca bir tutum takındılar." (agd)

Dev-Yol yazıda bu tavra örnek olarak Halkın Kurtuluşu'nun ve Devrimci Sol'un tavrını veriyor. Burada verilen örnekler doğrudur. Sorun, Dev-Yol'un kendi geçmiş tavrı konusunda hiçbir hesap vermemesi sorunudur. Dev-Yol da dahil olmak üzere tüm küçük-burjuva örgütler burada Dev-Yol'un takındığı tavrı takındılar.

Biz Bolşevikler bu tavrı hiçbir zaman takınmadık.

4. "Birlik konusunda olumlu adımlar atmak istiyorsak, ... saldırgan küfür dolu dilden vazgeçelim..."

"Şimdi oturup bizim ne kadar kötü ve saldırgan bir dil kullandığımızı, yanlışlar yaptığımızı ispatlamaya çalışmayın. Yeter artık. Oturun doğrusunu yapın, bize gösterin. Hep beraber doğrusunu yapmaya, birimize göstermeye çalışalım." (agd)

İşte Dev-Yol'un önerisi bu idi. Şimdi "birlik sorunu acil bir ihtiyaç"tı, onun için "birbirine karşı saldırgan dil kullanılmamalı" idi, artık "birbirinin hataları üzerine fazla şey söylenmemeli, doğrusu yapılmalı" idi.

Dev-Yol ideolojik planda "barış içinde bir arada yaşama"yı birlik sağlamak için şart olarak görüyordu.

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

Aynı sayıda Dev-Yol "Emeğin Sesi ve eylem birlikleri" başlıklı bir yazıda, "Emeğin Sesi"ni kazanmaya özel bir önem veriyor ve şöyle diyordu:

"Halkın Kurtuluşu'nu elbette DHB ve ATİF (kasdettikleri sahte ATİF'tir —YN) ile aynı kefeye koymuyoruz. Çünkü bu akımlar hakkındaki "Halâ Türkiye'nin Tuncelisinde ol mak ve aşiret ilişkilerine dayanmak" eleştirilerimize bildiğimiz kadarıyla Halkın Kurtuluşu'ndan arkadaşlar da katılıyorlardı. Ve bizim yurtdışına ilişkin etraflı görüşlerimizi kendilerine anlattığımızda 'tümüne katıldıklarını' söylüyorlardı.

Yurtdışında yapılacaklar konusunda Emeğin Sesi'nden arkadaşlar bu doğrultuda olumlu adımlar da attılar. Ama DHB ve ATİF'in baskılanmasından halâ kurtulamıyorlar. Ve onların etkisi altında kalıyorlar." (agd, s.11)

Burada Dev-Yol'un "olumlu adımlar" olarak değerlendirdiği, Halkın Kurtuluşu'nun o dönemde T'K'P'li revizyonistlerle de eylem birliğini kabul etmesi idi. Dev-Yol'un bu "olumluluk" ölçütü hiç değişmemiştir.

Dev-Yol daha sonra Ocak 1982'de çıkan Devrimci İşçi'nin 16. sayısında "Cuntaya karşı yurtdışındaki mücadele çok yönlü bir görevler bütünlüğü içinde ele alınmalıdır" başlıklı bir yazı yayınladı. Yazıda Dev-Yol, Halkın Kurtuluşu ile yürüttüğü "birlik" çalışmalarının bir muhasebesini yapmakta, ve Halkın Kurtuluşu'nu "büyük grup olma imtiyazını tehlikeye düşürmemek" için birlikten kaçmakla suçluyor.

Halkın Kurtuluşu, Emeğin Sesi'nin 17. sayısında Dev-Yol'un bu suçlamasına cevap verdi. Halkın Kurtuluşu, Emeğin Sesi'nde, Eylül'den bu yana görüşmeler yapılmasına rağmen, sürdürülen tartışmalar üzerine neden Ocak ayına kadar açıklama yapmadığı sorusuna yazının girişinde şöyle cevap veriyordu:

"Devrimci İşçi'nin son sayısında Eylem Birliği'ne ilişkin bir makale yayınlandı. Elbette her zaman olduğu gibi gerçekler çarpıtılarak, grupsal hesapların uğruna birçok yalan söylenerek bu makale kaleme alınmıştı. Biz Devrimci Yol'dan arkadaşların en azından kendi verdikleri sözü tutmalarını dilerdik. Çünkü bu toplantılar hakkında belli bir sonuç ortaya çıkıncaya kadar yazı yazılmamasını kendileri önermişlerdi. Biz bu öneriyi doğru bulmadığımız halde verdiğimiz söze sadık kalarak bugüne kadar herhangi bir şey yayınlamadık.

Ama her konuda olduğu gibi bu konuda da "kendi kararlarını" yeterli gören Dev-Yol'dan arkadaşlar, hiç kimseye danışmadan polemiği başlattılar. Belki de herkesten önce biz yazarsak herkes bize inanacaktır diye düşünüyorlardır.

Biz bu yazımızda bir kez daha Dev-Yol'un hatalı tavırlarını eleştirmeyi ve son eylem birliği toplantıları hakkında kitleleri bilgilendirmeyi bir görev olarak kabul ediyoruz.

Dev-Yol, PKK, TEP ve SVP tarafından ortak olarak hazırlanan Eylem Birliği platform taslağını ise sözümüze yine sadık kalarak burada eleştirmiyoruz. Bu platformun eleştirisini, bu gruplar tarafından resmi olarak açıklandıktan sonra yapacağız." (agd)

İşte iki oportünist grubun tavrı. İkisi de "kitlelerin birlik" istediği gerekçesi ile "birlik" çığlıkları atıyorlar. Ama bu "birlik" üzerine tartışmalar kapalı kapılar ardında yürütülüyor. Devrimci kitlelerin o lan bitenden, kimin bu konuda neyi savunduğundan haberi yok!

Dikkat edilsin, tartışılan sorun her iki grubun da tespit ettiği gibi "devrimci kitlelerin en fazla ilgi duyduğu" sorunlardan biri. Ve tartışılan şeyler örgütsel sırlar, vb. değil; "cephe", "birlik" sorununun en temel ilkeleri! Ve "işçi sınıfı adına" konuşan Dev-Yol ve Halkın Kurtuluşu nedense tartışmaları belli bir süre kitleden gizlemeyi gerekli görüyorlar!

Halkın Kurtuluşu; Dev-Yol verdiği gizlilik sözüne uymadığı için cevap vermek zorunda kaldığını açıklıyor: ve bu birlik konusunda asıl tartışılması gereken sorunda, platform sorununda tavrını "yine söz verdiği" için açıklamayacağını göğsünü gere gere anlatıyor. İşte çokça "kitle" türküleri okuyan oportünistlerin tümünün kitle karşısında gerçek tavrı budur: Onları en çok ilgilendiren sorunları bile kapalı kapılar ardında "çözmek", sorunlar üzerine açıkça, kitle önünde tartışmaktan; devrimci kitleyi tartışma içine çekmekten köşe-bucak kaçmak!

Halkın Kurtuluşu, Emeğin Sesi'ndeki yazıda daha sonra "Eylem birliği çalışmaları nın gelişimi" hakkında şu bilgileri veriyor:

" EYLEM BİRLİĞİ ÇALIŞMALARININ GELİŞİMİ

Eylül ayından bu yana Halkın Kurtuluşu ile Dev-Yol arasında eylem birliğine ilişkin bir dizi görüşmeler oldu. Bu görüşmeler sürerken Dev-Yol'dan arkadaşlar başka gruplarla, örneğin PKK ile benzer görüşmeler sürdürüyorlardı. Bizim açımızdan bu görüşmeler F. Almanya ya da yurtdışına yönelik bir Eylem Birliği'nin oluşturulması içindi. Ama aynı donemde Turkiye dışında ama Turkiye'ye yönelik bir eylem birliği ya da konuşmalarda geçen kelime ile CEPHE çalışmaları PKK ile Dev-Yol arasında söz konusu idi. Ve bize iletildiği kadarıyla bu konuda iki grup arasında oldukça ileri adımlar atıldı. Biz Eylem Birliği için yapılacak ilk toplantının danışma niteliğinde olması gerektiğini; kimlerin çağrılacağının da bu toplantıda birlikte kararlaştırılması gerektiğini belirttik. İlk toplantı Dev-Yol, PKK, Halkın Kurtuluşu,TEP, Dev-Sol'un katılımı ile gerçekleşti.

İlk toplantıda bizim ısrarla üstünde durduğumuz noktalar şunlardı:

a) Eylem Birliği'nin oluşturulması için yapılacak toplantılara 5 grup katılmalıdır. Bu gruplar gerek cuntaya karşı mucadele konusunda, gerekse yurtdışındaki işçilerin sorunlarına yaklaşımda bugüne kadar belli bir politik esneklik gösterebilmiş olan ve Türkiye'de ve burada belli bir siyasi ağırlığı olan gruplar olmalıdır. Bunlar Dev-Yol, Halkın Kurtuluşu, Dev-Sol, Kurtuluş ve aşağıda belirteceğimiz sorun halledilirse PKK.

b) PKK'nın geçmişte yaptıkları halka karşı işlenmiş bir suçtur. Bu grubun ancak kitleler önünde açık bir öz-eleştirisi ortaya çıkarsa bizim onlarla birlikte eylem birliği içinde yer almamız söz konusu olur. Bu olmadığı surece bizim için PKK ile eylem birliği diye bir sorunumuz yoktur.

c) Beş grup arasında bir platform ortaya çıkartıldıktan sonra, diğer devrimci-demokrat gruplara da bu oneri goturulur ve onların önerileri de platformda gozonune alınır. Ve ortaya çıkacak platformu kabul eden grupların Eylem Birliğine katılması için çaba harcanmalıdır.

Gerek Dev-Yol, gerekse PKK bu toplantıda kimin katılıp kimin katılamayacağı konusunda burada karar alamayacaklarını, kendileri için burayı da bağlayan 'on bağlantıların' bulunduğunu ve kararlarını sonra bildireceklerini açıkladılar. Dev-Sol'dan arkadaşlar da beş grubun katılımı ile toplantıların başlamasının doğru olacağını savundular.

Daha sonra Dev-Yol'dan arkadaşlar, PKK, Dev-Yol, TEP, SVP ile ortak bir toplantı yapıp karar aldıklarını ve toplantılara mu hakkak TEP ve SVP'nin de katılmasının gerekli olduğunu açıkladılar. Bunun üzerine biz toplantılara katılmadık. Devrimci İşçi'den öğrendiğimize göre Dev-Sol da aynı şekilde bu toplantılara katılmamıştır." (agd)

Daha sonra aynı yazıda Halkın Kurtuluşu, Dev-Yol ve PKK'ya-"birçok şeyi-önceden-halletmiş olmak"la, ve kendilerine ve Dev-Sol'a "figüranlık" rolü düştüğü şeklinde eleştiriyor. Ayrıca "TEP ve SVP gibi —halkla ilgisi olmayan, birkaç kişiyi temsil eden— grupların eylem birliği toplantılarında eşit oy hakkına sahip olmasını 'anti-demokratik' olarak gordüklerini"açıklıyor.

Halkın Kurtuluşu'nun burada anlattıkları, yapılan "birlik" toplantılarının burjuva bezirgânlarının birbirini kazıklamaya çalıştığı toplantılar gibi geçtiğini; gerçekte gerek Dev-Yol, gerekse onu eleştiren Halkın Kurtuluşu'nun esas sorununun hiç de ıddıa ettikleri gibi "devrimcilerin birliği"ni sağlamak olmadığını gostermektedir.

Dev-Yol çoğunluk sağlamak için, cephe konusunda önceden anlaştığı SVP ve TEP gibi partileri Halkın Kurtuluşu'nun karşısına dıkmekte; ve "küçük grupların da hakkının" savunucusu kesilmektedir.

Halkın Kurtuluşu ise buna karşı yaptığı oneri ile en baştan bizi; Partizan'ı, DHB'yı, vb. devre dışı tutmaya çalışmaktadır. (Burada bizim böyle bir cepheye katılma diye bir sorunumuzun olmadığı ayrı bir meseledir. Sorun "devrimcilerin birliği"ni savunduğunu iddia eden Halkın Kurtuluşu'nun tavrıdır. O 12 Eylül'de eylem birliği yaptığı grupların tumunu bile yan yana getirmekten yana değil. Aynı tavır Dev-Yol'da da var. İşte bizim burjuva bezirgânı tavır dediğimiz budur. Bizim karşı çıktığımız önce belli grupların yan yana gelmesi değildir. Sorun, bu **gruplar** için tespit edilen anlaşılır ve kontrol edilebilir kıstasların açıkça ortaya konmamasıdır. Dev-Yol'un önce PKK, SVP,TEP; daha sonra Halkın Kurtuluşu ve Dev-Sol'u çağırması hangi kıstaslara göredir? Dev-Yol bunu açıklamamıştır. Biz söyleyelim: Dev-Yol'un 'önderliğinin' sarsılma tehlikesi olmaması! Halkın Kurtuluşu "politik esneklik, Türkiye'de ve burada siyasi ağırlık" "kıstaslarını" koyuyor. Bunun ölçütü nedir? Onu da soyleyelim: Halkın Kurtuluşu kendi hesabına göre, sözu geçen orgutleri ideolojik olarak mat edebilir! Onun için de gerçek olçut budur.

Kısacası **ilkesizlik** ve **faydacılık** bunların kordöğüşünün temelidir.

Dev-Yol, PKK, SVP ve TEP; Halkın Kurtuluşu ile "birlik" suya düşunce, ve başka "birlik" çalışmaları da olduğunu görünce; **en birinci** olmak kaygısı ile, o gune dek gizli tuttukları platformu diğer orgutlere ve bu arada bize de gonderdiler.

Ocak 1982'de "tum devrimci güçlere" "Anti faşist birleşik direniş cephesi"nin "Orgut leme Komitesi" adına çağrı yaparak, platform konusunda tavır istediler.

Bız bir mektupla bu cephe çalışmasına katılmayacağımızı bildirdik. Daha sonra Parti içinde kollektif bir tartışma sonucu Platform hakkındaki eleştirilerimizi detaylı bir şekilde ortaya koyduk.

Gerek "Cephe"cilerin çağrı ve platformtaslağını, gerekse bizim eleştirilerimizi legâl planda yayınladık.

Biz şimdi tartışmadan yana olduklarını söyleyenlerin bizim getirdiğimiz eleştirilere verecekleri cevabı merakla bekliyoruz.

Biz bu eleştirimizde "Cephe"cilerin "yenilgi" gerçeğinden yanlış sonuçlar çıkardıklarını; bugünün komunistler açısından

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

gerçek güncel ve birincil görevi olan Bolşevik Parti inşası görevini kavramadıkları nı; "gündemde olan tek şey birleşik diren iş cephesi yaratmaktır" anlayışlarının sakat olduğunu ortaya koyduk, gerekçelendirdik.

Aynı şekilde platform önerisinin gerçek bir anti-emperyalist nitelikte olmadığını; gerçek anti-faşist nitelikte olmadığını ortaya koyarak gerekçelendirmeye çalıştık.

Biz aynı eleştirimizin sonunda yaptığımız genel değerlendirmede, bugünkü "birlik" çaba ve çağrılarının oportunistler açısından bugünkü güçsüzlüklerinin bir ifadesi olduğunu; ilerde bu birliklerin yeniden bozulmasının kaçınılmaz olduğunu belirttik.

Bugün "birlik" isteniyorsa, atılacak somut adımların "eylem birlikleri" olduğunu ortaya koyduk; ayrıca devrimci örgütler arasındaki ilişkileri düzenlemek için bir ortak açıklama önerisi yaptık.(Bkz. Bolşevik Partizan, S.6, s.13-40)

PKK'nın yayın organı "Serxwebun" Haziran 1982 tarihli 6. sayısında "Faşizme karşı birleşik direniş cephesi kuruldu" başlığı altında, bu "cephe" çalışmalarının sonucu hakkında 1 Haziran 1982 tarihli bir bildiri yayınladı. Bu bildiride bizim eleştirdiğimiz bütün anlayışlar aynen sürmektedir. Yeni olan, "cephe"ye katılan yeni gruplardır.

Bu konuda bildiride şöyle denmektedir: "Bugün Devrimci-Yol, PKK, Emekçi(*), SVP, TKEP, TKP/ML(**), Acilciler, Devrimci Savaş, "İşçinin Sesi" örgütleri bu mücadele de birleşmişlerdir."

Bir yanda açık Kemalist milliyetçi TEP'le diğer yandan Kürt milliyetçisi PKK'yı; bir yanda devrimcilere 'Maocu bozkurtlar' diye saldıran TKEP ile diğer yanda Mao Zedung Düşüncesi savunucusu menşevikleri, vs. yan yana getirmeye çalışan, ve getirdiğini ilan eden bu "cephe"nin uzun süreli olmayacağını; "iktidar mücadelesi"ni kendi içinde vereceğini şimdiden söylemek için kâhin olmaya gerek yoktur.

Bu ilkesiz birlik cephesi, bundan önceki bütün ilkesiz birlik cepheleri gibi dağılacak, çökecektir. Bu cephe işçi sınıfının ve emekçilerin birliğine hizmet eden bir cephe değil, işçi sınıfının ve emekçi halkın kurtuluş yolunu kararlan ve gerçek birliğinin önünde engel olan bir cephedir. Bizim bu cepheye karşı tavrımız açıktır: Uzlaşmaz ideolojik mücadele; ilkesizliklerin teşhiri!

Ve bizim işçi sınıfının ve emekçi halkın gerçek birliğini sağlama yönünde programımız da açıktır: BOLŞEVİK PARTİ İNŞASINA dört elle sarılmak; bütün sorunları buna bağlı olarak ele almak. Birlik çığlıklarından etkilenip şaşırmamak!

Engels'le söyleyelim:

"BİRLİK ÇIĞLIKLARINDAN ETKİLENİP ŞAŞIRMAMAK GEREK. BU KELİMEYİ AĞIZLARINDA EN FAZLA ÇİĞNEYENLER GERÇEKTE EN BÜYÜK BÖLÜCÜLERDİR.

EN BÜYÜK SEKTERLER VE EN BÜYÜK GÜRÜLTÜCÜ VE SAHTEKÂRLAR BELLİ DÖNEMLERDE EN YÜKSEK SESLE BİRLİK ÇIĞIRTKANI KESİLİRLER."

(Engels'den Bebel'e mektup, 20 Haziran 1873, Seçme Mektuplar Marks-Engels, Almanca, s.337)

(*) İlk çağrıyı yapan "TEP", nedense TEP adı yerine yayın organı adı kullanmayı daha doğru bulmuşa benzer.

OPORTÜNİST CEPHENİN EYLEMLERİ

Geçen dönemde oportünist-revizyonist cephe Batı Almanya'da iki "büyük eylem" gerçekleştirdi. Bu eylemler bu cephenin **eylem çizgisinde** devrimci bir eylem çizgisinden, reformcu bir eylem çizgisine(*) kayma da ne kadar ilerlediğinin açık göstergesi oldu. Bu yüzden bunlar üzerinde kısaca duracağız.

Yapılan birinci eylem 8 Mayıs'taki eylemdi. Sekiz Mayıs'ta Batı Almanya'da birisi Duisburg, diğeri Koln'de olmak üzere iki ayrı yürüyüş yapıldı.

Duisburg'daki yürüyüşe Dev-Yol ve ortayol cuların diğer grupları, trockistlerle birlikte bütün modern revizyonist gruplar katıldı.

Köln'deki yürüyüşe ise Halkın Kurtuluşu, Devrimci Halkın Birliği, Menşevikler çağrı yaptılar.(**) Her iki yürüyüşe de katılım oldukça yüksek oldu. Her iki yürüyüşün düzenleyicileri de kendi yürüyüşlerinin başarılı olduğunun propagandasını yaptılar; diğer takımı eleştirdiler.

Sekiz Mayıs'ta Batı Almanya'da iki ayrı yürüyüş yapılmasına rağmen, gerçekte bu iki yürüyüşe damgasını basan **öz** aynı idi. İki yürüyüş de "idam ve işkenceler" konusunda proletaryanın sınıfsal bakışaçısından uzak bir tarzda tavır takınıyor; bu soruna "insancıl" açıdan yaklaşıp, esas olarak **burjuva demokratlarını** ve öyle görünen emperyalist uşaklarını mücadeleye çağırmayı, harekete geçirmeyi hedefliyordu.

Biz bu özü her iki eylemde de dağıttığımız bildiride teşhir ederek ortaya koyduk. Çıkardığımız bildiride şöyle diyorduk:

Biz devrimcilerin idamına karşıyız!

Bugün Türkiye devrimci hareketi içinde 'işçi sınıfına önderlik' etmeye soyunmuş onlarca örgüt vardır. Bu örgütlerin çok büyük bir bölümü, 'işçi sınıfına önderlik' adına, onun yolunu kararlan örgütlerdir. Bu kendini "**idamlara karşı mücadele**" sorununda da göstermektedir. Emekçi sınıfların; tüm milliyetlerden ezilenlerin; faşistlerin devrimcileri idam etmesine karşı duyduğu kin ve nefreti, her örgüt, kendi görüşleri doğrultusunda bir mecraya akıtmaya, yönlendirmeye çalışmaktadır. İşte bu çabaların ürünü olarak, 8 Mayıs 1982'de Duisburg ve Köln'de iki yürüyüş yapılmaktadır.

Bunlardan Duisburg'daki yürüyüş, son dönemde yurtdışında 'Birkom' içinde 'cephe çalışması'na yönelen Dev-Yol, PKK, SVP, TEP gibi örgütlerin çağrısı üzerine yapılmakta; yürüyüşe çok sayıda diğer örgüt de, bu arada TKP/TSIP/TİP gibi Rus sosyal emperyalizminin uşağı partilerin aracı olan FIDEF de katılmaktadır.

Köln'deki yürüyüş için ise HK çağrı yapmıştır.

Her iki yürüyüş de bugün Türkiye'deki "**IDAMLARA KARŞI**" yönelmektedir. Duisburg'daki yürüyüşün düzenleyicileri için "**idam insanlığa karşı bir suç**"tur. Onun için "İdamlara karşı sesimizi yuk seltmemiz" gereklidir. (Bkz. Kıvılcım, PKK, Dev-Yol, TEP'in "Bayram Günü Katliam, 7 ölü, çok sayıda yaralı; Katliamı, işkence ve idamları protesto edelim" başlıklı çağrısı)

Köln'deki yürüyüşün düzenleyicisi HK, Duisburg'dakiler kadar ileri gidip, "idam insanlık suçudur" demektedir. Fakat onlar da Duisburg'daki oportunistler gibi "**İdamlara karşı yürüyüş**"e çağrı yapmaktadır.

Komünistler "idam" sorununa burjuva pasifistleri gibi yaklaşmazlar; genel olarak "**idamlara karşı**" tavır takınmazlar. Komünistler soruna, işçi sınıfının bakışaçısı ile yaklaşırlar. Bu yüzden, tüm idamlara karşı değil; **devrimcilerin idamına** karşı tavır takınırlar. **İdam cezası**, proletaryanın iktidarı ele geçirdiği şartlarda; karşı-devrimcileri bastırmada kullanabileceği cezalardan birisidir. İdam sorununa proletaryanın sınıf çıkarları açısından yaklaşan hiç kimse, 'idam insanlık suçudur' şeklinde; aslında burjuvazinin işine yarıyan bir tavır takınamaz. Lenin, Stalin döneminde Sovyetler Birliği'nde pekçok karşı-devrimci kurşuna dizilmiş, idam edilmiştir. Onlar "insanlık suçu" mu işlemiştir? Hayır, iyi yapmışlardır! Yıllarca dünya halkların na kan kusturan ünlü "Duce" hakettiği sonu ipte bulmuştur. Onu asanlar; arkadından da bacağından asıp teşhir edenler "insanlık suçu" mu işlemişlerdir? Hayır! Hitler iti, idam edilmemek için intiharı tercih etmiştir. Eğer o intihar etmeseydi de, kurşuna dizilse ya da ipe çekilseydi, bu insanlık suçu mu olurdu? Bin kere hayır! Çin Halk Cumhuriyeti'nde karşı-devrimcilerin bastırılmasında karşı-devrimciler idam edildiklerinde, bütün dünyada burjuvazi, "insanlık suçu" yaygarası koparmıştır. İnsanlığın sömürücülere ve sömürulenlere bölündüğü bir durumda, "idam insanlık suçudur" şeklinde ortaya çıkmak; Komünistlerin, devrimcilerin değil, burjuva pasifistlerinin işidir.

Hayır, biz Komünistler "idamlara karşı" değiliz. Biz karşı-devrimcilerin, faşistlerin idamından yanayız. Biz genel olarak idamlara karşı değil; emekçilerin kurtuluşu uğruna mücadele eden, ve bu savaşta sınıf düşmanlarının eline düşen **devrimcilerin idamına karşıyız.** Biz devrimcilerin idamına, "idam insanlık suçu" olduğu için değil; devrimciler haklı bir dava uğruna savaştıkları için karşıyız! Sömürüye karşı, zulme karşı, faşizme karşı devrim mücadelesi haklı

(*) Burada "kayma"dan sozettiğimiz yer, T'K'P gibi tescilli revizyonist ve karşıdevrimci örgütlerle ilgili değildir. T'K'P hiç bir donemde devrimci bir eylem çizgisi izlemediği için, onun hakkında boyle bir kaymadan soz etmek saçmadır. Kayma Dev-Yol, Halkın Kurtuluşu, Menşevikler, vb. oportünist örgütlerle ilgili bir tespittir.

(**) Bu yürüyuşe küçük bir güçle biz de katıldık. Esas amacımız propaganda idi.

(**) TKP/ML adını kullanan menşeviklerin bu cepheye resmen katılıp katılmadığı halâ belli değil. Çünkü Haziran 1982'de çıkan "Demokrat Türkiye" gazetesinde "cephe" üzerine verilen haberde "TKP/ML bu tartışmalara katılmış fakat yetkili organlarında konuya ilişkin tartışmalar halâ sonuçlanmadığı için platforma imza atmamıştır" şeklinde bir dipnot var.

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

bir mücadeledir. Bu mücadelenin nefer - lerinin idamı, halka karşı girişilmiş bir cinayet; bir katliamdır. İşte biz bunun için, bu bilinçle devrimcilerin idamına karşı çıkıyoruz. Biz, karşı-devrimcilerin kendi aralarındaki çelişme - lerin bir yansıması olarak birbirlerini idam etmelerine de karşı değiliz. Bizim karşı-devrimcileri karşı-devrimcilere karşı korumak, savunmak (mesela MHP'li faşistleri cuntaya karşı, veya tersi,vs) diye bir sorunumuz yoktur. Biz bu yüzden, "idamlara karşı mücadeleyi yükseltelim", vs. diyenlere şunu söyluyoruz: Yanlış yoldasınız! Bu yol sizi, devrimci şiddetin karşısına çıkmaya dek götürür. Bu yoldan geri dönün. İdamlara karşı değil, ama **devrimcilerin idamına karşı** mücadele edin!

İdamı "insanlık suçu" olarak gösterip; bu temelde "mücadele"; bizzat geçmişte birçok faşisti cezalandıran; bu anlamda da "idam eden" Dev-Yol, PKK gibi örgütlerin bu eylemlerini de "insanlık suçu" olarak damgalamak anlamına gelir.

Devrimcilerin idamına karşı mücadele, Demokratik Halk Devrimi mücadelesine tabi kılınmalıdır!

Bugün gerek Duisburg'da, gerekse Köln'de yürüyüş düzenleyen her türden revizyonist ve oportunist teşkilatlar, acaba neden sorunu boyle koymuyorlar? Biz şimdi sorunu boyle koyduğumuzda, onlar, hiddetle, bizim "demagoji" yaptığımızı soyleyip; kendilerinin 'tabii ki devrimcilerin idamına karşı olduğunu' soyleyebilirler. Bizim demagoji yapıp yapmadığımızı, sözü geçenlerin çağrılarına goz atan her bilinçli devrimci görebilir.Ayrıca eğer bunlar gerçekten yalnızca devrimcilerin idamına karşı iseler, neden sorunu boyle koymadıklarını açıklamak zorundadırlar.

Bizce sorun açıktır: Bunlar için onemli olan, kafa sayısıdır. Ne kadar cok kişi 'idamlara karşı mücadele' ederse, o kadar cok başarı şansı vardır. O halde 'demokratları' urkutecek sıarlar atılmamalıdır. Eğer biz yalnızca devrimcilerin idamına karşı olduğumuzu soylersek, o zaman 'demokratlar' bizimle birlikte gelmeyebilir! O halde sorunu 'insani' açıdan ele almak, ve bugün kimden gelirse gelsin, kime yönelirse yönelsin, 'idama karşı' olanları toplamak için, 'idamlara karşı' yürüyüş yapmak daha iyidir!

İşte onları bu şekilde davranmaya iten duşunce budur. Bunun oportünist bir yaklaşım olduğu ortadadır. Böyle bir siyaset, işçi sınıfı devrimcilerinin, Komunistlerin siyaseti değil; burjuva bezirgânlarının siyasetidir.

Bunların harekete geçirmek istedikleri 'demokrat'lara gelince: Bunlara göre,bu 'demokrat'lar, bugün Batı Almanya'da iktıdarda olan partilerin, Batı Alman emperyalizminin temsilcisi olan siyasi partilerin —Jusos, Judos gibi— genç - lik örgütleridir. Türkiyeli oportünistler, bugün Batı Alman emperyalizminin Türkiye'deki faşist cuntanın en önemli destekçilerinden biri olduğu gerçeğini teşhir edecekleri; ve Batı Almanya'da **devrimci güçlerle** birleşmeye yönelecekleri yerde; kafa sayısı hesapları ile Batı Alman emperyalizminin temsilcisi olan teşkilatları akılları sıra 'kazanmaya' çalışıyorlar. Onlar 'kullanma', 'imkanlardan yararlanma', vs. adına bizzat kendilerinin kullanıldığını; objektif olarak Batı Alman emperyalizmini destekler, onu şirin gösterir duruma düştuklerini görmüyorlar. Biz bu oportunist teşkilatların tabanındaki tum bilinçli devrimcilere sesleniyoruz: Şeflerinizin sizi sürüklediği bu yanlış yoldan gıtmeyin! Devrimcilerin idamına gerçekten dur diyecek tek güç; proletaryanın ve emekçilerin örgütlu gucudur. Emperyalizmin siyasi temsilcileriyle birlikte "idamlara karşı mucadele", güçlerin boşa heba edilmesidir.

Bugün Duısburg'da yapılan yürüyüşte bir başka ılginç durum daha vardır. O da,12 Eylul'den bu yana ılk defa Rus sosyal emperyalızmının uşaklığını ustlenen T'K'P'nin, hala devrimci konumda olan bir dizi oportunist örgütle eylem birlığı içine gırmış olması olgusudur.

Faşist cuntanın "terörizme karşı mucadelesi"ni oven; cuntanın 'sağ ve sol terör' demagojisinin gonullu destekçilerinden biri olan T'K'P'nin, şimdi 'idamlara karşı mucadele' adına böyle bir eylem birliğine girmesi; gerçekte onu güçlendiren, onun devrimci güçler içinde itibarını yukselten bir araçtır. Eylem içinde, eyleme katılanların "birbirlerinin **görüşlerine** saldıramayacağı" şeklindeki anlaşma ile, ideolojik mucadelenın onune de set çekilerek, Duısburg yürüyuşu T'K'P'li revizyonistlerın kesin ideolojik hakimiyeti altına sokulmuştur.

T'K'P ile böyle bir anlaşmaya girenler; bu somut durumda, yurüyuş çağrısı once kimden gelirse gelsin; T'K'P'nin kuyruğuna takılmışlardır.

Yoldaşlar, devrimciler,
Butün milliyetlerden emekçiler...

Bugun devrimcilerın idamına karşı mucadele bir gorevdir. Bu gorev, faşist cuntaya karşı mucadelenın yalnızca bir bolumudur. Faşist cuntaya karşı mücadele ise; gerçekte komprador patron-ağa devletine; faşist dıktatorluğe karşı yurutulen mucadelenın bir parçasıdır. Ulkemizde faşist askeri cuntanın her turlu zulmune karşı olduğu gibi, devrimcileri idam etmesine karşı da mucadele etmek gereklidir. Ancak bu yapılırken, şu hiç bir zaman unutulmamalıdır:

DEVRİMCİLERİN İDAMINI KÖKTEN ENGELLEMENİN TEK GERÇEK YOLU, EMPERYALİZME UŞAKLIK EDEN HAKİM SINIFLARIN FAŞİST DIKTATÖRLÜĞÜNÜ, İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İLE YIKMAKTIR!

DEVRİMCİLERİN İDAMINA KARŞI YÜRÜTÜLECEK MÜCADELE, BİR BÜTÜN OLARAK İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELESİNE BAĞIMLI VE ONUN BİR PARÇASI OLARAK ELE ALINMALIDIR!

Yuruyuşten sonra Dev-Yol, Halkın Kurtulusu, Partizan oportunistleri 8 Mayıs yürüyuşü konusunda birbirleri ile polemik içinde tavır takındılar.

"Devrimci İşçi" çıkardığı ozel sayı 7'de, 8 Mayıs eylemi hakkında "Duisburg yuruyüsü eylem birliğinde yeni bir aşama oldu" ve "Birkom demokratık platformun vazgeçilmez guvencesi olduğunu ortaya koydu" şeklinde bir genel değerlendirme yaptı.

Dev-Yol bu ozel sayıda kendi deyimi ile "sosyal-faşist, maocu bozkurt tekerlemelerinde ifadesini bulan bâtıl itikatlara" karşı mucadele ettiğini açıklıyor; Halkın Kurtuluşu'nu FİDEF'li revizyonistlerle eylem birliğini parçaladığı noktasından eleştiriyordu. Dev-Yol eylem birlığı görüşmeleri - nin gelişimi üzerine şu bilgiyi veriyordu:

KISACA EYLEM BİRLİĞİ GÖRÜŞMELERİNİN GENEL GELİŞİMİ

Mart ayı ortasında uç devrimcinin idam edılmesi uzerine BİRKOM avrupanın değişik yerlerinde birlikte protesto gösterileri duzenledi ve bunları kısa surede hayata geçirdi. Bu arada daha genel ve merkezi bir protesto icın girişimlerde bulunuldu. Cephe-Birlik Yolu'nun yaptığı bu doğrultuda bir toplantıya katıldı. Bu toplantı çağrısı ne varki sınırlı bir gruba yapılmıştı. Genellikle Sovyetik gruplara yapılan bu çagrı maoculuk v.b. malum gerceklerle (ve malum gruplarca) haklı gosterilmeye çalışıldı

BIRKOM, gerekce dive getirilen **«batıl itikatlara»** metelik vermediğini derhal yeni bir cagrı bildirisi yazılarak, toplantının yenilenmesini istedi. Tartışma sonunda ortak imzalanan yeni bir çağrı bildirisi yazılarak butun gruplara gonderildi, ve asıl gorusmeler bundan sonra başladı

Bu ikinci bolumde cuntanın nitelendirilmesi, eylemin temel platformu gibi konularda belirli bir ilerleme saglandı BIRKOM, bu konularda 12 Eylul 1982'de Duisburg'da yapılan yuruyus platformunun (Duisburg-81 platformu) izledi. (Bu ikinci bolumde 12 Eylul 81'de Koln'de yuruyenler, Koln platformunu Dortmund'da yuruyenler Dortmund platformunu davatmak istedilersede sonuc vermedi.) Bu evrede ozellikle FİDEF platformu sulandırılmak icin -Cuntanın faşist karekterini geri plana itmek, genel olarak idamlara karşı değil, 52 DİŞK'li sorununu on plana alınarak tum baskılara karşı değil DİSK'lilere yapılan baskıları on plana almak gibi tavırları geliştirdi. (Aynı FİDEF mitingde yurtdışındaki DİSK temsilcilerinin konuşturulmasına karşı çıktı.) DİSK'in parsasını toplama amacına yönelik bu çabalar BİRKOM'un diretmesi diğer grupların da katkılarıyla sonuçsuz kaldı. BİRKOM'a göre **«idamlara karşı mücadele, idamlara karşı mücadele olmalıydı.»** parsa toplama mucadelesi ile asla kirletilmemeliydi- bu

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

mucadele.

Bu sorunlar asıldıktan sonra ajitasyon ve propoganda konusunda tartışma başladı BİRKOM bu konuda tıpkı Duisburg-81 platformunda olduğu gibi «eylemin amaçları çercevesinde her turlu propogandanın yapılabileceğini savundu. Yani ajitasyon ve propoganda sadece eylemin amaçları ile sınırlı idi Bu konuda KOMKAR butun sloganların onceden belirlenmesi gibi Koln-81 platformuna uygun ilkel bazı oneriler getirdi isede reddedildi Derken hic umulmayan bir yerde Halkın Kurtulusundan bu konuda tepki geldi

H K bu konudaki anlayısı reddettigini bildirip anıden platformu terketti bu terkedisin onceden planlanmıs hesaplanmıs bir davranıs oldugu eylem birligini bozmaya yoneldigi acıktı Biz (ve Partizan) boyle bir davranıs beklemiyorduk. Cunku Duisburg-81 platformunda soz konusu anlayısı H. Kurtulusu ile birlikte imzalamıstık bu davranısının nedenini ilerde ele alacagız Ama hemen belirtelim ki Partizan ın davranısının haksız mantıksız niteliğini bile bile bocalamaya dusmesi (kendinin acıklayabilecegi kendine ozgu nedenlerle) platformdan cekilmesi bizim acımızdan gorusmelerin en uzucu yanını olusturdu Daha sonra H K Koln'de ayrı bir yuruyus duzenledi Bu yuruyusun bildirisini okuyan herkes yuruyusun adı ne olursa olsun icerigi itibarıyla FIDEF'e karsı bir yuruyus oldugunu gorebilir Boylece Duisburg'da en olumsuz en pasif gruplar bile fasist cuntanın idam ve katliamlarına karsı yururken H K Koln'de FIDEF'e karsı yuruyebilirdi. hic bir bahane bu objektif gerceği bu hamle tutumu ortbas edemez

Görüldüğü gibi Halkın Kurtuluşu'nun Köln-de —hem de FİDEF'e karşı!!!— yurümesi ha ınlıktı. İşte bu değerlendirmede Dev-Yol gibi **ortayolcu grupların** devrimcileri revizyonızm batağına götüren **köprü** işlevi çok berrak bir şekilde görülmektedir.

Burada ilginc olan, geçmişte Halkın Kurtuluşu'nu "olumlu" değerlendiren ve ona kur yapan Dev-Yol'un, bu bildiride Partızan (Menşevikler) konusunda "olumlu" tavır takınması, "Partizan'ın platformdan çekilmesi"ni "en uzucu şey" olarak değerlendirmesidir. Bu, bu eylem birliği toplantılarında Menşeviklerin FIDEF'ci sosyal-faşistlere karşı takındığı uzlaşmacı tutumun sonucudur. Dev-Yol işte bu yuzden çok uzulmektedir

Dev-Yol daha sonra kabul edilen platformun devrimci olduğunu, ve FIDEF'e Birkom'un platformunun kabul ettirildiğini anlatıyor.

Aynı konuda Halkın Kurtuluşu "Neden Köln ve Duisburg yuruyuşu?" başlıklı bir yazıda ("Emeğin Sesi", S.26, s 7/8), aynı eylem birliği toplantıları hakkında bilgi verdi, ve Duisburg'daki eylem birliğini gerçekleştiren grupların imzaladığı "PROTOKOL İLKELERİ" başlıklı belgenin şu bolumlerini yayınladı:

PROTOKOL İLKELERİ

1- Türkiye'deki idamlara, işkencelere, Türkiye Kürdistanı'ndaki idamlara, işkencelere, Kürt ulusu üzerindeki soykırımına, F. Almanya'nın cuntaya yardımlarına (Bu Cunta tanımlamasından cuntayı faşist cunta olarak değerlendirenler: BİRKOM, CEPHE, BİRLİK YOLU, KOMKAR, İŞÇİ GERÇEĞİ, İŞÇİNİN SESİ, DEV-SOL, PROLETER DAYANIŞMA, GERÇEK, TEKOŞİN, DİBFAK, KÜRT HALK EVLERİ) (Cuntayı askeri diktatörlük olarak değerlendirenler: FİDEF, DENGE-KOMAL, KURTULUŞ) ve cuntaya karşı olma çerçevesinde ajitasyon ve propaganda yapılır.

2- Bu platform çerçevesinde yürüyüşe katılanlar, diğer grup ve örgütlere ve görüşlerine yönelik saldırı niteliğinde herhangi bir pankart taşıyamazlar ve slogan atamazlar.

NOT: Bu kararlardan sonra DİDF, DHB, PARTİZAN bu kararlara katılmadıklarını, ayrıca DİDF ve DHB yürüyüşe de katılmayacaklarını açıklayarak toplantıyı terkettiler.

3- Şu sloganların ortak atılması karara bağlandı:

a) İDAMLARIN, İŞKENCELERİN HESABI SORULACAKTIR.

b) KÜRDİSTAN'DAKİ SOYKIRIMIN HESABI SORULACAKTIR.

c) TÜM ANTİ-FAŞİST TUTUKLULARA ÖZGÜRLÜK.

d) YAŞASIN PROLETERYA ENTERNASYONALİZMİ.

e) YAŞASIN EYLEM BİRLİĞİMİZ.

...

11- Bu protokol ilkelerini imzalayan gruplar:

BİRKOM, CEPHE, BİRLİK YOLU, KOMKAR, FİDEF, İŞÇİ GERÇEĞİ, İŞÇİNİN SESİ, DEVRİMCİ SOL, DENGE-KOMAL, PROLETER DAYANIŞMA, GERÇEK, TEKOŞİN, DİBFAK, KÜRT HALK EVLERİ, KURTULUŞ.

NOT: En son toplantıya katılan KKDK gözlemci olarak katıldığını belirtti ve yürüyüşe katılıp katılmayacağını sonra bildireceğini belirtti.

2.4.1982 KÖLN
DİVAN

İşte ortak atılması kararlaştırılan slo - ganlar; işte birbirini elestirme yasaklama sı! Bu cok acık bir bıcımde Dev-Yol'un FIDEF'in sartlarını kabul ettiğini gösterir bir belgedir. Gercek durum budur.

Halkın Kurtulusu bu noktada Dev-Yol'a hak lı eleştiri getirmektedir. Halkın Kurtuluşu bu noktada Partızan'ı da sallandığı nok tasında elestırmekte, ve Partızan temsilcisinin toplantıda "Biz söz veriyoruz, anlamıyor musunuz? Sosyal-emperyalızm, sosyal-faşızm sloganlarını atmayacağız" şeklinde tavır takındığını anlatmaktadır.

Partizancılar aynı konuda sahte Mücadelenin 68. sayısında tavır takındılar. Ve Halkın Kurtuluşu'nun bu tavrını "iftiracılık" olarak suçladılar. Bizim için sorun Menşeviklerin Halkın Kurtuluşu'nun aktardığını gerçekten soyleyip söylemediği değil, bunların savunduğu genel anlayıştır. Menşevik MK işbaşına geldiği andan itibaren, once "İşçinin Sesi" ile eylem birliklerinin olabileceği tezini, "bunu reddetmemek gerektiği"ni, vs. savundu. Menşevik MK dunyada durumu değerlendirdiği ilk MK toplantısı raporunda uzun uzadıya hakım sınıflar için deki çelişmelerden soz ediyor, ardından "meselâ Mayıs ayına kadar (kastedilen 1981 Mayıs'ıdır, belge Şubat 1981 tarihlidir — YN) bir işkenceyi teşhir kampanyasına boylece sosyal-faşistlerin de dolaylı olarak katılmasını sağlamak"tan(agb, s.12) soz ederek, sosyal-faşistlerle eylem birliklerinin ideolojik hazırlığını yapıyordu.

Son geldikleri noktada Menşevikler "karşı devrimcilerle eylem birliği ve onlarla aynı masaya oturmayı" "olağanustu durumlar haricinde" reddettiklerini açıklıyorlar. Sorun bu genel tavırdan çok, bugun bu tavrın nasıl uygulanacağı sorunudur. Sorun sosyal-faşistlerle eylem birliğinin **bugün** mumkun olup olmadığı sorunudur. İşte Partizan menşevikleri tam da bu soruya açık cevap vermekten kaçınmaktadır. Ve bu noktada HK oportunistleri onları haklı bir şekilde eleştirmektedir.

Ama bu Halkın Kurtuluşu'nun bu konuda tutarlı olduğu anlamına gelmez. HK oportunistleri de, Dev-Yol'un geçmişle ilgili hatırlattığı gibi, geçmişte tam da kendileri bugun Partizan'da eleştirdikleri konumda duruyorlardı. Ve sosyal-faşistlerle eylem birliğini bugün mumkun goruyorlardı.

Sonuç olarak oportunistlerin birbirleri - nin kirli çamaşırlarını ortaya dokmeleri bir yana bırakılırsa, görülecek olan şudur:

GEREK KÖLN'DE VE GEREKSE DUİSBURG'DA YAPILAN YÜRÜYÜŞLER OPORTÜNİSTLER TARAFINDAN DEVRİMİN PROPAGANDASININ YAPILDIĞI EYLEMLER OLARAK DEĞİL; TÜRKİYE DEKİ İDAM VE İŞKENCELERİ HÜMANİST AÇIDAN TEŞHİR EDEN, BU TEMELDE İDAM VE İŞKENCELERE KARŞI PROPAGANDANIN BİR ARACI OLARAK KAVRANMIŞ VE KULLANILMIŞTIR. DEVRİMCİ EYLEM ÇİZGİSİ, HER EYLEMİN MERKEZİNE DEVRİMİN PROPAGANDASININ KONMASINI TALEP EDER. İŞTE OPORTÜNİSTLER BUNU YAPMAMIŞTIR!

Aynı şey, yapılan ikinci "buyük eylem"de, "AÇLIK GREVLERİ"nde de görulmuştur.

AÇLIK GREVLERİ VE TAVRIMIZ!

"Batı Almanya, Fransa, Hollanda, İngiltere, İsviçre, Belçika, İsveç ve Avusturyada 25 şehirde 24 Mayıs'tan itibaren yaklaşık 338 kişinin katıldığı açlık grevleri duzenlendi." ("Serxwebun", S.6, Açlık grevi yazısı)

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

"Bu açlık grevleri Birkom (Serxwebun, Devrimci İşçi, Emekçi, İşçinin Sesi, Devrimci Savaşçılar), Partizan ve ilk haftadan sonra da Birlik-Yolu ve Cephe taraftarlarının katılımı ile yapıldı." (agy)

Bu açlık grevlerinin bir bölümü Haziran başında, bir bölümü Haziran'ın ikinci yarısında (Batı Almanya'da) oportünist basının ağız birliği ile tespit ettiğine göre "büyük başarı" ile kapandı.

Şimdi oportünistlerin "büyük başarı"dan ne anladığına bakalım.

Eylemin "büyük başarı"sından oportünistlerin anladığı, eylemin "sağladığı büyük destek"tir. "Serxwebun"un altıncı sayısında ve "Demokrat Türkiye"nin altıncı sayısında yayınlanan [illegible]re gözatıldığında görülür ki, eylem Hristiyan Demokrat Parti temsilcilerinden revizyonist parti temsilcilerine; kiliselerden "yeşil"lere, ve emperyalizmin liberal sözcülerinden sosyalist, sosyal-demokrat sözcülerine, kendine komünist diyen bütüngruplaya kadar çok geniş bir çevre tarafından desteklenmiştir.

Sorun bu desteklenme olgusunun "sırrını" bulup çıkarmaktır. Öyle ya, desteklenen nedir? Nasıl olmuştur da bu kadar değişik güç **bir eylemi** destekleme durumuna girmiş - tir? Bu işin **sırrı** bizzat eylemde savunulan ve soruna salt insancıl açıdan yaklaşan, acıma duygularına hitap eden taleplerdir.

İşte eylem birliğinin açlık grevi komitesi tarafından ortaya konan talepleri:

"Açlık Grevi

Eylemin Çerçevesi: Faşist cuntanın katliamlarına, işkencelerine ve idamlarına karşı açlık grevi

Talepler:

1- Diyarbakır Askeri Cezaevinde Mart sonuna kadar 10'un üzerinde devrimci katledilmiştir. Katledilenlerden adını öğrendiklerimiz: Mazlum DOĞAN, Önder DEMİRKOL, Cemal KILIÇ, Garabet DEMİRCİ, Tahir ŞAHİN dır. Aynı şekilde Ocak 1982 başlarında da Alemdağ askeri cezaevinde Hakan MERMEROĞLU, Bahadır DUMANLI, Şerif SAR adında devrimciler katledilmiştir.

Cuntanın bu konuda Federal Almanya hükümeti ve parlamenterleri aracılığıyla açıklama yapmasını talep ediyoruz.

2- Bağımsız bir heyetin Diyarbakır, Mamak ve Metris Askeri Cezaevlerinin her üçünü de ziyaret etmesi! gidecek olan bağımsız heyetin Diyarbakır Askeri Cezaevindeki katliamı tahkik etmesi ve bu konuda açlık komitesinin, kimliğini vereceği kişilerle bizzat görüşmesi.

3- Uluslararası Hukuk Kuruluşlarının 4000 üzerinde idamı istenen kitlesel siyasi davaları izlemesi.

4- Türkiye'de ve Türkiye Kurdistanı'nda yapılan idam, katliam, işkence ve insan haklarına aykırı bütün eylem ve işlemlerin 10 Haziran Bonn NATO zirvesi toplantısı dolayısıyla Alman Parlamentosunda görüşulmesi.

Ayrıca:

1- Türkiye'de Sendikaların ve Demokratik kitle örgütlerinin kapatılmasını protesto ediyoruz.

2- Almanya ve diğer Avrupa ülkelerindeki yabancı düşmanlığını protesto ediyoruz.

3- Kürt halkı üzerinde uygulanan soykırımını protesto ediyoruz.

4- Kıbrıs'taki Türk işgal kuvvetlerini protesto ediyoruz.

5- Türkiye'deki Faşist Cuntaya yapılan ekonomik, siyasi ve askeri dış yardımları protesto ediyoruz.

6- İnsanlık suçu olan idamları protesto ediyoruz."

(Bu talepler diğer ülkelerde, Batı Almanya yerine, o ülkenin ismi yazılarak aynen savunulmuştur.)

Bizim burjuva humanistleri, pasifistlerinin böyle taleplerle bir eylem yapmasına diyeceğimiz bir şey olmaz. Sadece öyle bir eylemin ve onu yapanların niteliğini teşhir ederiz. Ama bu eylemi düzenleyenler kendilerine sosyalist, komünist, vs. adını takanlardır. İşçi sınıfı adına konuşanlardır. Bu noktadan itibaren sorun çok daha ciddidir.

Bunlar "öyle" işçi sınıfı temsilcileridirler ki, içinde yaşadıkları ülkelerdeki emperyalist burjuvazinin yüzünü teşhir edecek yerde; ondan medet umarlar, yardım dilenirler. Bunlar "öyle" işçi sınıfı temsilcileridirler ki, emperyalizmin bir aracı olan "hükümet ve parlamento"dan cuntaya karşı mücadelede medet umarlar.

Bunlar "öyle" işçi sınıfı temsilcileridirler ki, Avrupa'da Türkiye'deki faşist cuntaya karşı mücadeleyi, esas olarak Batı Avrupa'nın emperyalist burjuvazisine, onun araçlarına dayanarak yürütmeye çalışırlar.

EMPERYALİSTLERİ TEK KELİME İLE TEŞHİR ETMEYEN; EMPERYALİSTLERİ TÜRKİYE'DEKİ FAŞİST CUNTANIN DESTEKÇİSİ DEĞİL, ONA KARŞI MÜCADELENİN UNSURLARI OLARAK KAVRAYAN BİR EYLEMİN TALEPLERİNİ KENDİSİNE DEMOKRAT DİYEN BİR DİZİ KARŞI-DEVRİMCİNİN DE DESTEKLEMESİNDE HİÇ BİR ŞAŞIRTICI YAN YOKTUR. BU EYLEMLERİN "BAŞARISI", BATI AVRUPA'DAKİ EMPERYALİST BURJUVAZİNİN ÇEŞİTLİ SÖZCÜLERİNİN DEMOKRAT TÜYLER TAKINMASINA HİZMET ETMESİNDE BİR BAŞARIDIR!

OPORTÜNİSTLER DEVRİMCİ POTANSİYELİ ÇARÇUR ETMEKTE, BU POTANSİYELİ REFORMİST TALEPLER DOĞRULTUSUNDA KANALİZE ETMEKTE, CUNTAYA KARŞI MÜCADELE ADINA, "ŞEYTANLA BİLE BİRLİK" ŞEKLİNDE BİR YOL İZLEMEKTEDİRLER.

OPORTÜNİSTLERİN ÇOK ÖVDÜĞÜ AÇLIK GREVLERİ, ONLARIN SİYASİ İFLASININ, VE BU EYLEMDE OBJEKTİF OLARAK BATI AVRUPALI EMPERYALİSTLERİN EKMEĞİNE YAĞ SÜRMELERİNİN BİR BELGESİDİR!

BİZ, OPORTÜNİSTLERİN PEŞİNDEN GİDEN GERÇEK DEVRİMCİLERİ BU YOLDAN DÖNMELERİ İÇİN UYARIYORUZ!

BİR KEZ DAHA ŞU GERÇEĞİ VURGULAMAYI ÖNEMLİ GÖRÜYORUZ:

CUNTAYA KARŞI MÜCADELE, ONU AYAKTA TUTAN EMPERYALİSTLERE KARŞI MÜCADELEDEN BAĞIMSIZ ELE ALINAMAZ!

CUNTAYA KARŞI MÜCADELE, EMPERYALİSTLERE DAYANARAK YÜRÜTÜLEMEZ!

KISA HABERLER:

AEP Cephesinde yeni gelişmeler:

AEP Malvin/Falkland savaşında Arjantin'i destekliyor:

Arnavutluk Haber Ajansı, 13 Mayıs 1982 tarihli bültenında "Zeri i Popullit"te çıkan bir yazıyı yayınladı.

Yazı "ARJANTİN REDDEDİLEMEZ HAKLARINI SAVUNUYOR" başlığını taşıyor.

Yazıda önce Arjantin'in haklı olduğunu ispatlamak için "coğrafya" teorisi getiriliyor. Ve şöyle deniyor:

"Coğrafi olarak Malvin adaları Guney Amerika kıtasının devamıdır."

İnsanın bunu okuyunca aklına hemen Kıbrıs'ta faşist Türk işgalini haklı göstermek için kullanılan "Kıbrıs coğrafi olarak Anadolu yarımadasının devamıdır" teorisi geliyor. Böyle bir gerekçe ile Arjantin'in haklı olduğunu iddia etmek saçmadır.

İkinci olarak "tarih" teorisi getiriliyor. Bu konuda AEP yayın organında 1833'de İngilizler adaya gelmeden önce adada Arjantinlilerin yaşadığı soylendikten sonra şöyle devam ediliyor:

"Arjantin devleti ve halkı ("Üç Dünya" teorisyenlerinin kulakları çınlasın! —YN) hiçbir dönem Britanya işgalini kabul etmediler ve Malvin adaları üzerindeki haklarından vazgeçmediler.

...

Arjantin bu noktada haklı bir tavır takınmaktadır.

Devletlerin ve milletlerin tarihi olarak kendilerine ait olmuş olan topraklar üzerindeki egemenlik hakkı hiçbir zaman silinmez, ya da zaman aşımına uğramaz."

Burada AEP'nin tavrı soruna proletarya açısından yaklaşan bir tavır değil, su katılmamış burjuva milliyetçisi bir tavırdır. Siyonistler de bugün Filistin'deki katliamlarını tarih teorisi ile açıklamaktadırlar.

Biz Malvinlerin tarihini tam olarak bilmiyoruz. Basından izleyebildiğimiz kadarıyla görünen odur ki, Arjantin de adalara dışarıdan gelmiş bir güçtür. Daha sonra İngilizler gelmiştir. (Bu Osmanlıların Kıbrıs'a çıkması, daha sonra Osmanlıların yerini İngilizlerin almasına benziyor) Ama durum bu olmasa bile, yani Malvinler İngilizler adaları somurgeleştirmeden önce Arjantin'e ait olmuş olsa bile; bundan yola çıkarak, Arjantin'in bu savaşta haklı olduğunu savunmak, sınıf bakışaçısından uzaklaşmaktır. Komünistlerin tarihi haksızlıklar konusunda tavrı, böyle tarihi haksızlıkları teşhir etmektir. Fakat böyle bir tarihi haksızlığın düzeltilmesini Komünistler "bu tarihi haksızlık sosyal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini doğrudan doğruya kösteklemediği muddetçe" programına koymaz, savunmaz. O halde soru şudur: Malvin/Falkland savaşı, ve Arjantin cuntasının tarihi haksızlığı düzeltme adına girıştiği işgal hareketi ve savaş, Arjantin'de nasıl bir rol oynadı?

Oynadığı rol ortadadır. Arjantin'in sallanan faşist cuntası, "milli birlik" adına ömrünü bir süre daha uzatabildi. Milliyetçi düşünceler körüklendi. O halde bu savaşta tarih teorisi de Arjantin'in desteklenmesini haklı çıkaramaz.

OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN

AEP açıklamasından daha sonra bu işin de iki "süper gücün" başının altından çıktığını belirterek, "Üç Dünya" teorisini savunmaya kararlı olduğunu gösteriyor.

İlginç olan, AEP bu tavrı takınmadan önce onun Batı Almanya şubesi KPD'nin "bu savaşta haklı yan yoktur" şeklinde tavır takınmasıdır. (Bkz. Rote Morgen 18, 7 Mayıs '82, s.11)

Şimdi herhalde yeniden bir "özeleştiri" gelecektir!

AEP'nin Türkiye şubelerinde de ilginç gelişmeler var:

Devrimci Halkın Birliği, yaptığı bir dizi toplantı ile yurtdışı teşkilatını dağıttığını ve Komünist olarak değerlendirdiği KPD'ye katılacağını açıkladı. Böyle davranmayanların "milliyetçi" konumda olduklarını savundu.

DHB'nın zorluğu, iltihak etmek istediği KPD'nin, DHB'nin oportunist olarak nitelendirdiği Halkın Kurtuluşu'nu kardeş örgüt görmesinde yatıyor. Bu konuda sorulan sorulara, DHB sözcüleri "bunda bir çelişme yok tur, çelişme sizin kafanızdadır" şeklinde çok bilimsel!!! cevaplar veriyorlar.

Görünen odur ki DHB bu manevrayı kapağı AEP çevresine atabilmek için yapmıştır. Amacı Halkın Kurtuluşu'nu bu çevreden dışlamaktır.

HK, DHB'nin bu manevrası üzerine yazdığı bir yazıda semere vurup eşeği dövmekte, DHB'ye eleştiri adına aslında kardeş örgütü KPD'ye vurmaktadır. Sözü geçen bölüm şöyledir:

"

Bu arada DHB denilen oportunistlerin, burjuva görüşlerini sahiplenmelerine uygun zeminin doğduğunu da açıkça belirtmeden geçmeyelim. Artık Sovyet emperyalistlerinin uşakları D.K.P. ve T.K.P. ile eylem birliği yapabilmelerinin olanakları da önlerine çıkıyor. Senelerden beri Marksist-Leninist Hareketimizin korkusuyla içlerinde barındırdıkları arzuları da pratiğe dökebilirler. Ve Sovyet revizyonistlere kolaylıkla yoldaşlar diyebilme olanağına da kavuşuyorlar. Marksizm-Leninizmin düşmanı dini bütün din yeniliklerini hiç kaçırmadan yerine getiren papazların ve Papanın önünde diz çöken, Polonya işçi sınıfının Polonya'daki kapitalizme, askeri faşist diktatörlüğe ve Sovyet sosyal emperyalizmine karşı mücadelesini Amerikan ve diğer batılı emperyalistlerin çıkarı doğrultusunda kanalize etmeye çalışan Walesa gibilerini de artık çekinmeden destekleyebilirler. Tabii bu arada DİSK'in revizyonist reformist sendikacılarının ihanetlerini örtbas ederek savunmaktan da geri durmamalıdırlar. Reformlar için mücadeleyi ancak 'halen' getirme dışı ... nın yaygınlaşmasının uygun zeminine de kavuşacaklar. Emperyalizmi hedef almayan 'Barış Programı'nı Türkiyeliler içerisinde yaygınlaştırmaktan geri durmamalarını da salık veririz.

DHB'nin şefleri Marksizm-Leninizmin düşmanı olduklarını örtbas edebilmek, etrafındaki bir avuç adamı aldatmak amacıyla, ... sonunda Uluslararası Marksist-Leninist Hareket tarafından tanınacaklarını ve bu ajitasyonlarının da bu hedefe yönelik olduğunu söylüyorlar. Güya bu yollarla kendilerinin Marksist-Leninist olduklarını kanıtlayacak ve TDKP'yi Uluslararası Marksist-Leninist Hareketten 'dışlatacaklar'mış, söylüyorlar. Bunun kuru çocukların dalı tutmamayacağı açık bir şeydir. TDKP'nin Marksist-Leninist görüşleri, siyasi çizgisi ve sınıf mücadelesinin somut koşullarına bağlı olarak tespit ettiği taktikler ortadadır. Bunlar herkes, özellikle de Uluslararası Marksist-Leninist Hareket tarafından biliniyor. Bu durumdan DHB'nin şeflerinin de haberleri vardır. Marksizm-Leninizmden hiç bir taviz vermeyen Uluslararası Marksist-Leninist Hareketin Troçkist, Kruşçevci ve Maocu revizyonist görüşlerin eklektiği olan DHB'nin savunduğu düşünceleri Marksist-Leninist olarak nasıl kabul edeceği bizce meçhuldür.* Bunun olmayacağı açıktır ve belirgindir. DHB'nin şeflerinin amaçladığı tek şey etrafında bir avuç insanı tutmak ve Türkiye Marksist-Leninist Hareketinin gelişimini engellemek ve onları aldatmaktır.

---

* *Yanlış görüşlerin Türkiyeliler içerisinde "yaygınlaştırılacağı" düşünülerek Türkiye Marksist-Leninist Hareketi tarafından tarihin çöp sepetine atılan revizyonist grupçukları piyasaya sürerek ve bunları ... anti-Marksist görüşlerin doğrulanamayacağı herkes tarafından çok geçmeden görülecektir. Biz yalnızca bu yalanı Marksizm-Leninizmin yolu olmadığını şöyle belirtmekle yetiniyoruz.*

"

Halkın Kurtuluşu, DHB ile onun "revizyonistlerle eylem birliği yapılabilir" dediği, revizyonistlere "yoldaşlar" diyebilmek istediği vs. konusunda polemiğe girmektedir. Gerçekte ise bu görüşleri savunan ve uygulayan ve bunu teorik olarak da gerekçelendiren bizzat KPD'dir. KPD teorik yayın organının 3/82 nolu sayısında revizyonistlerle eylem birliğini reddeden bir başka kardeş partı "İspanya KP/ML ile doğrudan ve açık polemiğe girmiştir.

Walesa"yı destekleyen KPD'dir. DİSK'i destekleyen KPD'dir. Emperyalizmi hedef almayan "Barış programı"nın sahibi KPD'dır ve bunu Türkiyeliler içinde yaygınlaştırmak isteyen de KPD'dır.

Görülen odur ki, bu cephe daha bir sürü yeni gelişmelere gebedir.

Menşeviklerde gelişmeler

Menşevikler çıkardıkları yayınlarda yine "Marksizm-Leninizm"e olağanüstü katkılar da! bulunuyorlar. İşte yeni bir örnek:

"Kısaca ele alınıp kavrandığında kültür ve sanatın esas özü itibarı ile dünyamızda ve toplumlarda zıt kampı oluşturan sınıfların ideolojisine ve siyası çizgisine hizmet ederek onunla bütünlük kazanırlar. Bunlardan birincisı burjuva kültürü ve sanatıdır. Burjuva kültürü ve sanatına dolaylı ve direk hizmet eder. (Anladınız değil mi! Burjuva kültürü ve sanatı, burjuva kültürü ve sanatına dolaylı ve direkt hizmet edermiş!!! Bu kadar derinlik!!! karşısında insan gerçekten şaşırıyor. —YN) Ara sınıf ve katmanların da kültür ve sanat uğraşları vardır. Bunlar zaman zaman devrimin de yararına hizmet görmelerine rağmen, özü değişmedikçe burjuvaziye sonuç itibarıyla hizmet eder. Belirtilen ara sınıflar ve katmanlar şunlardır: Küçük burjuvazi, köylülük, milli burjuvazi." (Menşevik İKK, S.38, sanat sayfası)

Biz şimdiye dek ideolojik alanda burjuva ideolojisi ile proletarya ideolojisi arasında bir üçüncü —ara, vs.— ideoloji olmadığını Marks, Engels, Lenin ve Stalin'den öğrenmiştik. Sağ olsun şimdi Menşevikler bize "kültür ve sanat alanında" "küçük burjuvazinin, köylülüğün ve de milli burjuvazinin" ara kültürü olduğunu öğretiyorlar. Bu çok derin!! tahliller Menşeviklerin özellikle milli burjuvaziye duyduğu hayranlığın, onsuz devrim yapamama anlayışının "teorik" alandaki yansımalarıdır.

Menşevik Partizan'ın «özeleştiri» anlayışı

Yurtdışındaki Menşevikler "İçinde bulunduğumuz durum ve merkezi görevlerimiz üzerine" başlıklı bir broşür yayınladılar. (TKP/ML MK Ocak 1982 imza ve tarihli bu yazıda bugünkü durum ve görevler üzerine bir sürü saçmalama içinde, geçmişle ilgili bazı laflar da ediyorlar. Özellikle neden "halk savaşı yürütmedikleri" konusunda açıklama yapmaya çalışırken epeyce zorlanıyorlar.

Şöyle diyorlar:

" 2. MK birinci toplantısında içinde bulunduğumuz durum ve görevlerimizi genel olarak doğru tespit etmesine rağmen, bazı hatalı sübjektif kararlar da almıştır. Mesela devrimci durumun durakladığı tespitini yapıyor, ancak bugün Partimizin taktiği ne olmalıdır meselesini muğlak bırakıyordu. Taktiği berraklığa kavuşturmamaktadır. Haklı olarak Parti tabanı ve kadrolar bugün izleyeceğimiz taktik nedir sorusunu sormaktadırlar.

Yine Partinin gücü yeterince tahlil edilmiyor ve bu güçlerle neler yapılabileceğini somutlaştırmıyordu. 12 Eylül sonrası gelişmeler ve kitlelerin durumu üzerine yeterince durulmuyor, bu yüzden cuntanın özellikle kırsal bölgelerde yapacağı operasyonlara karşı kitlelerin silahlı direnişlerini örgütlemekten bahsediyor. (Siz palavra atıyor anlayın. —YN) 2. MK bu konuda subjektivizme düşmektedir." (s.36/37)

Biz burada sadece bir **yalanı** düzeltmeyi gerekli görüyoruz:

Partinin taktiği ne olmalıdır sorunu II. Konferansta uzun uzadıya tartışılmış, Bolşevik kanat 'geri çekilme', 'güçlerini koruma' taktiğini önermiştir; silahlı çatışmayı kendini korumanın bir aracı olarak kullanmayı önermiştir. Ve içinde bulunulan durumda "silahlı mücadele"nin esas olmayacağı kararının alınmasını talep etmiştir.

Buna karşı Menşevikler "Bugün silahlı mücadele esastır" kararını almışlardır. İşte Konferansın aldığı karar: "Ve bugün **taktik olarak da** silahlı mucadele biçimleri ön plandadır." (Rapor, s.68) Biz bu karar hakkında:

"Bu tespit ciddiye alınırsa, öncü savaşı vermek demektir, ya da içi boş bir balondur. 2. MK için geçerli olan ikincisidir. 2. MK'nın böyle bir tespiti hayata uygulamaya ne gücü ve ne de niyeti vardır. Ama "sol" laflara meraklı bazılarının ve gerçekten devrim isteyen ama uzun sürelı düşünmeye alışmamış bazı sol sempatizanların elde tutulabilmesi için böyle "keskin" sol görünümlü tespitler gereklidir" demiştik. (Bir adım ileri, kaç adım geri?, s. 131)

Biz bunları söylediğimizde MK Menşevikleri "revizyonistler", "multeciler", vs. diye hiddetle ayaklanıyordu.

Menşevik MK tabanını "kırsal bölgelerde yazın (1981 yazı —YN) kitlelerin silahlı direnişinin başlayacağı", "1981 yılı ilerledikçe devrimcı durumun yeniden yükseleceği" (Dünyada ve Türkiye'de siyası durum üzerine, s.12; 2. MK'nin I. toplantı raporu — bir de "genel olarak" doğru denilen rapor! —YN) palavraları ile avutuyordu.

Sonra halk savaşının başlama tarihi 1981 yazı geldi geçti; devrimci durumun yeniden yükseleceği 1981 yılı geçti, yeni bir yaz daha geçiyor! Menşevikler bir kez daha "yanıldılar". Sınıf mücadelesinin palavra tanımaz gerçekliği bir kez daha kendini dayattı. Şimdi tabana neden halk savaşının başlamadığının hesabını vermek gerek! Menşevikler kendilerine uygun yöntemi, gerçeklerin üstünü örtme yöntemini seçiyorlar. Hataları "taktik konusunu muğlak" bırakmış olmakmış!! İşte özeleştiride ciddiyetsizlik budur.

Ama Menşevik Merkez Komitesinden ciddiyet beklenmemelidir. Bunlar iflah olmaz oportunistlerdir.

Siyonist İsrail Lübnan'da kitle katliamına girişti

FİLİSTİN HALKININ HAKLI MÜCADELESİ YOKEDİLEMEZ!

Altı Haziran'da siyonist İsrail ordusu Lübnan'a girdi.

Filistin Kurtuluş hareketinin örgütlü gücü bilindiği gibi Ürdün'de gerici Huseyin rejiminin Filistin halkına karşı giriştiği katliam sonrasında (Eylül 1970) Lübnan'a yerleşmişti. Filistin kurtuluş hareketi Lübnan'daki 'sol' hareketle birleşerek güçlenmiş; Lübnanlı faşistlerin Filistin kurtuluş hareketini yoketmek için giriştiği saldırıları püskürtmüş; ve siyonist İsrail'in Güney Lübnan'a karşı giriştiği bir dizi saldırıya, ve "cezalandırma eylemleri"ne rağmen varlığını korumuştu.

Filistin kurtuluş hareketi siyonist İsrail'in gözünde sürekli bir tehdit kaynağı, kurutulması gerekli bir bataklıktı.

"Filistin sorununun nihai çözümü" siyonistler açısından Filistin halkının Filistin toprakları üzerinde kendi devletini kurmak hakkından vazgeçmesi ile olacaktır. Bunun yolu ise siyonistlerin hesabına göre Filistin kurtuluş hareketinin örgütlü ve silahlı gucunu dağıtmaktır. Bu anlamda bir "nihai çözüme" varmak için İsrail siyonistleri 1982 yılının Haziran ayını kendileri için uygun buldular.

Onlar saldırılarına başladığında dunya kamuoyu Falkland/Malvinler savaşı ile; NATO zirvesi hazırlıkları ile; silahsızlanma görüşmeleri ile ve daha bir dizi sorunla ilgileniyordu. Dikkatler dağılmış, başka yönlere çekilmiş durumda idi.

Lübnan'da Filistin kurtuluş hareketi ile Lübnan 'sol' hareketi arasındaki birlik eski gücünü yitirmişti. Gerici Arap rejimleri Filistin sorununda sözle bile olsa destek verme tavrını bırakmışlardı. Rus sosyal-emperyalistleri Orta-Doğu'da Filistin kurtuluş hareketinin esas örgütlü gücünü içinde birleştiği FKÖ (Filistin Kurtuluş Örgütü)nü desteklemesine rağmen; şu an bir Orta-Doğu savaşının çıkmasını çıkarlarına uygun görmüyordu. Batı Avrupa'daki emperyalist güçler "Filistin sorunu"nda sorunun "enternasyonalleştirilmesi" ve İsrail'in bir "mini-Filistin" devletinin kurulmasına gözyummasını talep ediyorlardı. Bunların İsrail'in Lübnan'a saldırısı karşısında ciddi bir şekilde karşı çıkması sözkonusu değildi.

ABD emperyalistleri ise açık bir şekilde İsrail siyonistlerinin yanında tavır takınıyorlar ve "uluslararası terörizmin yuvası" diye niteledikleri FKÖ'nün yokedilmesini istiyorlardı.

İşte bu uluslararası durum, İsrail'in "nihai çözüm" planını uygulamaya koyması için uygun çerçeveyi oluşturuyordu.

İsrail'in Lübnan'a saldırısı İsrail siyonistlerinin uzun suredir planladığı, ve son dönemde yoğun şekilde propaganda ettiği "Filistin sorununun askeri çözümü"nun uygulamaya konmasından başka bir şey değildir.

İsrail'in bugünkü "savaş bakanı" Şaron bu planın ana hatlarını Lübnan'a saldırıdan bir yıl kadar önce şöyle açıklamıştır:

"1. İşgal edilmiş alanlarda sınırlı yönetim 'özerkliği'

2. Filistinlilerin Lübnan'da sıyası varlığına son verilmesi, bu işin bir vuruşta gerçekleştirilmesi ve gerekirse Beyrut'a kadar ilerlenmesi

3. Lübnan'daki 30000 kişilik Suriye ordusunun ve Suriye rejiminin zayıflatılması

4. Son olarak Ürdün'de Kral Huseyin'in iktidarının sınırlanması pahasına da olsa, burada bir Filistin devleti kurulmasının şartlarının yaratılması"

İşte İsrail siyonistlerinin Filistin halkının kaderi hakkında çizdikleri plan budur.

İşte Lübnan saldırısında siyonist İsrail bu planın ikinci ve üçüncü maddelerini uygulamaya çalışmaktadır.

Lübnan'ın geleceği konusunda ise bu harekâtın amacı bellidir:

LÜBNAN'DA YENİ BİR DÜZEN [illegible] Siyonistlere göre bu *YENİ DÜZEN* Suriye askerlerinin Lübnan'dan çekilmesi, Filistinlilerin siyasi varlığına (ve tabii öncelikle askeri varlığına) son verilmesi ve İsrail kontrolü altında Falanjist(*) bir rejimin kurulması anlamına gelmektedir. Siyonistlere göre ancak ondan sonra "İsrail'in komşuları ile barış içinde yaşaması" mümkün olacaktır.

İsrail siyonistleri askeri harekâtın başında bu harekâtın gerçek amaçlarını derhal açıklamadılar.

Önce gerek İsrail kamuoyu, gerekse dünya kamuoyu bunun İsrail'in artık bütün dünyanın "alıştığı" "cezalandırma eylemi" adı verilen korsanlık eylemlerinden biri olduğu şeklinde uyutuldu.

Ardından bunun Lübnan'ın güneyinde 40 kilometrelik bir seridi Filistin topraklarından temizleme; böylece İsrail'in kuzeyinin FKÖ'nun topçu menzilinden çıkması için yürütülen sınırlı bir harekât olduğu açıklandı.

Ama bu harekâtın başlamasından altı gün sonra harekâtın gerçek niteliğinin ne olduğu, siyonist İsrail ordusunun Beyrut'a varıp; Lübnan'daki faşist hristiyan birliklerle birleştiği, ve Filistin Kurtuluş Örgütü ile Lübnan'daki "sol" güçlerin kontrolündeki Batı Beyrut'u abluka altına aldığı zaman görüldü.

İsrail'in bu saldırısı sırasında Güney Lübnan'da Nabatiye, Tur, Sayda gibi şehirlerde taş üstünde taş kalmadı. Bu şehirler siyonistler tarafından yerle bir edildi. Çeşitli kaynaklara göre 15 ile 30 bin arasında "sivil", siyonistlerin saldırısında öldü. Güney Lübnan'da 200000 kişi yerini yurdunu terketmek zorunda kaldı. (Lübnan'ın tüm nüfusu takriben 3 milyon. Bunun 600000'inin saldırı öncesinde Batı Beyrut'ta yaşadığı sanılıyor. Batı Beyrut ablukaya alındıktan sonra kaç kişinin Batı Beyrut'u terkettiği bilinmiyor.)

Şimdi İsrail, karadan ve denizden abluka altına aldığı Batı Beyrut'u sürekli top atışına tutarak ve uçaklarla sürekli bombalayarak, Filistin Kurtuluş Örgütünü teslim olmaya; ve Lübnan'ı terketmeye çağırıyor. Aksi taktirde Beyrut'a gireceği tehdidini savuruyor.

İsrail'in buradaki amacı Lübnan'ın halâ Filistinlileri destekleyen yerli müslüman halkını Filistinlilerden uzaklaştırmak ve sarsılmış olan bu birliği bütünü ile yıkmaktır.

Filistin Kurtuluş Örgütü buna karşı "Sonuna kadar direnmeye kararlıyız", "Beyrut İsrail'in Stalingrad'ı olacak" şiarları ile direnmeye devam ediyor.

Durum bu şiarlara rağmen askeri olarak kesin bir şekilde İsrail'in lehindedir. Siyonist İsrail daha şimdiden aslında savaş amaçlarına hemen hemen bütünü ile ulaşmış gibidir. FKÖ bütünü ile yokedilmese bile, çok ağır bir askeri darbe yemiştir; ve bu savaş sonrasında Lübnan'da savaş öncesinde ki gücu kalmayacaktır. Görünen odur ki FKÖ için sorun artık Lübnan'dan hangi şartlarda çekileceği sorunudur. Gelişmeler FKÖ'nün Lübnan'da sembolik olarak kalması ve esas gücünün Lübnan'dan kaydırılması yonündedir.

Ama buna rağmen siyonist İsrail'in evdeki hesabı uzun sürede çarşıya uymayacaktır. Çunku siyonist İsrail milyonlarca kişinin kendi kaderini tayin hakkını ayaklar altına almaktadır. Filistin halkını kendi topraklarından surmekte, devlet olarak örgütlenmesini engellemektedir. Filistin halkı, siyonist İsrail kurulduğundan bu yana çeşitli Arap ülkelerinde kamplarda yaşamakta ve en tabii hakkını, devlet kurma hakkını talep etmektedir. Filistin işçi sınıfı hareketi güçlü olmadığı şartlarda; ve Filistin'de gerçek bir işçi sınıfı partisi olmadığı şartlarda, Filistin halkının bu haklı talebi çeşitli burjuva örgütler tarafından savunulmuş; bu örgütler halkı kendi sınırlı burjuva istekleri etrafında toplayabilmişlerdir. *BUGÜN FİLİSTİN KURTULUŞ HAREKETİNİN ÖNDERLİĞİ BURJUVA NİTELİKTEDİR.* Siyonist İsrail'e karşı mücadelede alınan yenilgilerin ağırlığının bir sebebi kuşkusuz önderliğin bu niteliğidir. Bu önderlik Filistin emekçi halkına ve Arap ülkelerinde proletarya ve emekçileri, bütün dünyada işçi sınıfına dayanacak yerde; Filistin'de burjuvaziye, dışta gerici Arap rejimlerine ve çeşitli emperyalist güçlere, en fazla da Rus sosyal emperyalizmine dayanmış ve güvenmiştir. Dayanılan bu güçler ise her ciddi durumda kendi çıkarları gerektirdiğinde Filistin halkının çıkarlarını satma konusunda bir an tereddüt etmemiştir. Şimdi de burjuva önderliğin sınıf tabiatı gereği olan bu davranışının faturasını Filistin halkı çok ağır bir kan bedeli ile ödemektedir.

Siyonist İsrail Filistin kurtuluş hareketini FKÖ ile eşitlemekte, ve eğer FKÖ'yü yokederse "Filistin sorunu"nun hallolacağı hesabını yapmaktadır. Bu hesap yanlıştır. İki yonlu yanlıştır. Birincisi, FKÖ artık yokedilemeyecek kadar büyümüştür. Çok ağır kayıplar da verse, varlığını şu veya bu ölçüde sürdürecektir.

İkincisi (ki esas önemli olan da budur), Filistin kurtuluş hareketi FKÖ demek değildir. Bu ilk bakışta öyle görünse bile, bugün FKÖ Filistin davasının savunucusu bütün örgütleri kendi içinde toplamış görünse bile; böyle bir eşitleme yanlıştır. "Filistin sorunu" FKÖ'nün varlığından bağımsız olarak vardır. Bu sorun Filistin halkının ikinci Dünya Savaşından bu yana siyonistler tarafından sürekli olarak sürülmesinden kaynaklanmaktadır. Filistin emekçileri, Filistin halkı kendi devletini istemektedir. FKÖ olsa da olmasa da bu talep Filistinli kitlelerin talebidir. Bu talep siyonistlerin bombalarıyla bilinçlerden söküp atılamaz.

Bu anlamda Filistin sorununun bir tek çözümü vardır: Filistin halkının haklı talebinin gerçekleşmesi. Siyonist İsrail ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bunu engelleyemeyecektir. O bu talebin gerçekleşmesini en fazla geciktirebilir, o kadar!

Nitekim bu gerçek bugün bizzat İsrail'de de birçok kişi tarafından görulmektedir. İlk defa bu savaşta; savaş sürerken onbinlerce İsrailli, savaşın durdurulması; İsrail'in Lübnan'dan geri çekilmesi talepleri ile gösteriler yapmıştır. Kuşkusuz savaş ne kadar uzarsa, bu hareket de o kadar genişleyecektir.

Bu talebin gerçekleşmesi ise iki şekilde olabilir:

Ya Filistin kurtuluş hareketi burjuva önderliklerin elinde kalacaktır. Bu durumda bu sorun ya dünya emperyalizminin vesayeti altında çözülecek, ve emperyalizme bağımlı bir Filistin devleti kurulacaktır; ya da kurulan devlet çok kısa sürede emperyalizmin denetimine girecektir;

Ya da Filistin kurtuluş hareketi içinde proleter unsurlar kendi öz partilerini yaratacaklar; Filistin emekçilerini kendi etraflarında birleştirecekler ve Filistin Kurtuluş hareketinin önderliğini ele geçireceklerdir. Bu durumda Filistin kurtuluş hareketi Filistin'de proletarya önderliğinde bir özgür Filistin halk devletini kurmayı hedefleyen bir hareket haline gelecektir. Kurulacak devlet de emperyalizmin vesayetinde emperyalizme bağımlı bir Filistin devleti değil; proletarya önderliğinde Filistin halkının gerçekten bağımsız ve özgür Filistin devleti olacaktır.

Filistin'de sınıf bilinçli proletarya; bu ikinci perspektif **ne kadar uzak görünürse görünsün**; daha bugünden bu perspektifle mücadele etmek; bu perspektifi propaganda etmek; bu perspektifi gerçekleştirebilmek için bugün esas görev olarak BOL-

(Devamı s.13'te)